

ΕΝΕΔΡΑ ^{ΤΕΥΧΟΣ} 36

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ ΜΑΡΤΙΟΣ 2008

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Η ΚΑΘΑΡΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΗ
ΝΑ ΣΥΝΔΕΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΕ ΤΟ ΟΡΑΜΑ:
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΕΞΗ ΤΣΙΠΡΑ
ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ:
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΤΑΡ ΜΠΙΣΚΥ

ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ
 ΕΝΩΣΗ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΝΕΩΝ

Πάρε την λέξη μου, δώσε μου το χέρι σου

ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Επί τροχάδην **04**

Συνέντευξη με τον Αλέξη Τσίπρα **10**

Καρτέλ, λόμπι και επιχειρηματικά
συμφέροντα **12**

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Βιοκαύσιμα: Εναλλακτική λύση **13**

Η καθαρή ενέργεια είναι εφικτή **14**

Αριστερά και Οικολογία **15**

Διεθνή **16**

Μύθοι και αλήθειες
περί ιδιωτικοποιήσεων **18**

Εικόνες **20**

Στιγμές από την ιστορία του
Μ-Λ κινήματος **22**

Κομμουνιστικό Μανιφέστο:
Οδηγός ή ιστορικό ντοκουμέντο; **24**

Social Design: World War 3 **26**

Ars Longa Vita Brevis **28**

Αλλαγή του status quo στα Βαλκάνια **30**

Μακεδονική σαλάτα **31**

Bye buy **32**

Συνέντευξη με τον Λότταρ Μπίσκυ **35**

Στάθης **36**

Σημεία και Τέρατα **37**

Mouzahedin **38**

Σκάκι **38**

NO. 36

EDITORIAL

Όταν λίγο πριν από τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2007 ακούγαμε από το επικοινωνιακό επιτελείο του ΣΥΡΙΖΑ το σύνθημα ν' αλληλάξουμε το τοπίο, κανένας δεν μπορούσε να προβλέψει την σημερινή κατάσταση, σ' όλο της είχε φανεί ένα έξυπνο σύνθημα μακριά από την ξύλινη και παλααιοκομματική γλώσσα που χρησιμοποιούσαν τα άλλα κόμματα..

Και ποιος να το φανταζόταν... Η κυβέρνηση πηδάει στο κενό και πλέον ισορροπεί σ' ένα τεταμένο σχοινί (151 και 1 βουλευτές) που πιέζεται από το βάρος των σκανδάλων της Siemens και του περίφημου ζητήματος Ζαχόπουλου. Το ΠΑΣΟΚ, ναι το ΠΑΣΟΚ...Μια φορά κι ένα καιρό υπήρχε ένα κόμμα...

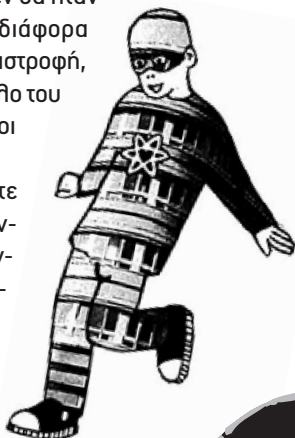
Στον Συν είχαμε συνέδριο...Πρώτα κάνουμε συνέδριο, συζητάμε, εκλέγουμε νέο πρόεδρο και νέα ΚΠΕ. Ο ΣΥΝ γυρνά σελίδα όχι μόνο στην κομματική του ιστορία αλλά και στην ιστορία της ελληνικής αριστεράς. Ομολογεί ότι δεν έχει σωτήριες λύσεις, θα τις αναζητήσει όμως όχι μέσα στα κλειστά κομματικά γραφεία, αλλά μέσα από την αλληλομόληση με τα κινήματα, μέσα στους χώρους εργασίας, μέσα από τις γενικές συνελεύσεις των φοιτητών, μαζί με τους ανθρώπους που αισθάνονται δυσφορία για το σήμερα και έχουν ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο. Ήρθε η ώρα η αριστερά να βγει από τη ναφθαλίνη της, να γίνει τρόπος ζωής να γοντεύσει την κοινωνία ξεκινώντας από τη νεολαία με τα οράματα και τις προτάσεις της. Τα ζητήματα των ιδιωτικοποιήσεων και της κοινωνικής ασφάλισης είναι στην ημερήσια διάταξη και οι μάχες που θα δοθούν το επόμενο διάστημα θα αποδείξουν αν η αριστερά βρίσκεται σε ένα συγκυριακό καλό δημοσκοπικό ποσοστό ή αν κάτι δείχνει ότι μπορεί ν' αλλάξει.

Δεν είναι όμως μόνο στην εσωτερική πολιτική σκηνή η συγκυρία τόσο πυκνή. Το διεθνές πολιτικό σκηνικό βράζει... αναζωπύρωση του εθνικισμού στα Βαλκάνια και αλλαγή των συνόρων, ακατάσχετη ονοματολογία για το γειτονικό μας κράτος που άλλοι το αποκαλούν Δημοκρατία της Μακεδονίας, άλλοι Σκόπια και άλλοι ΠΓΔΜ. Στα ανατολικά μας η κατάσταση φαίνεται σαφώς καλύτερη... Ο σύντροφος Δημήτρης Χριστόφιας ο Γ.Γ. του ΑΚΕΛ είναι ο πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η εκλογή Χριστόφια δεν σηματοδοτεί μόνο μια νίκη της κυπριακής αριστεράς αλλά μια αλλαγή σελίδας για τον κυπριακό λαό.

Να πάμε και στην αντίπερα όχθη του Ατλαντικού...Εκεί παίζεται ένα πολύ επιτυχημένο σίριαλ επ' αφορμή των προεδρικών εκλογών... Χίλιαν ή Ομπάμα ή μήπως και πάλι Ρεπουμπλικάνοι; Δεν θα ήταν προτιμότερο να κάτσουν να συζητήσουν για διάφορα σπουδαία ζητήματα όπως η περιβαλλοντική καταστροφή, η αυξημένη τιμή του πετρελαίου και το πρωτόκολλο του Κιότο, η κατάρρευση του κοινωνικού κράτους και οι κοινωνικές ανισότητες;

ΕΝΕΔΡΑ 36 λοιπόν, απολαύστε την και βοηθείστε μας να την βελτιώσουμε, να την φέρουμε πιο κοντά στους νέους ανθρώπους. Δεν θα κάνουμε σύνθημα το «διαβάστε, διαδώστε την ενέδρα» (αγοράστε δεν ήξεμε, καθώς η ταχυδρομική αποστολή είναι δωρεάν) αλλά είμαστε βέβαιοι ότι αυτό το περιοδικό είναι κάτι πολύ παραπάνω από το άθροισμα των προσπαθειών της συντακτικής επιτροπής και των συνεργατών του περιοδικού.

Κώστας Ζαχαριάδης

Η ΕΝΕΔΡΑ

Έκδοση της Νεολαίας Συνασπισμού,
κυκλοφορεί κάθε δύο μήνες
Τεύχος 36
Μάρτιος 2008

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ

Κώστας Ζαχαριάδης, Νίκος Σβέρκος,
Στεφάνια Γεωργακάκου-Κουτσονίκου

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Σταύρος Παναγιωτίδης, Κώστας Παπαγιάννης,
Εύη Καλογηροπούλου, Γιάννης Μπουζός,
Τάσος Κούτρας, Παναγιώτης Μπίκας,
Νίκος Ραδικόπουλος, Κατερίνα Μπαρτζώκα

ΜΟΝΙΜΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Μάνια Καββαθά, Ειρήνη Παξινού, Βάσω Σημάκη, Γλυκερία Κουτσοδόντη, Νατάσσα Αναστασιάδου, Πέτρος Παπαγεωργίου,
Γιάννης Μπουρνούς, Μαρία Βλαδημήροβιτς,
Αθηνά Σούγκαρ, Ιγνάτιος Κακαρώνης,
Δημοσθένης Παπαδάτος Αναγνωστόπουλος,
Μουζάκης Δημήτρης, Βουγιουκλάκη Ελένη,
Αλέκος Ζέρβας, Κωνσταντίνος Ζαγάρας,
Καρατσιουμπάνης Γιώργος, Κονδύλης Πέτρος,
Μωραϊτίης Πέτρος

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Βάσια Χόνδρου, Πατρικουάκος Πατρίκιος,
Γιαννακίδης Στάθης, Δαφνής Σπύρος, Αργυρώ
Μπαντουβά, Άγγελος Τσίρμπας, Φώτης
Παλαμιώτης, Νάσος Ηλιόπουλος, Ζήσης
Ζάννας, Στάικος Χρήστος, Δημητριάδης
Σωτήρης, Γαβριήλ Σακελλαρίδης

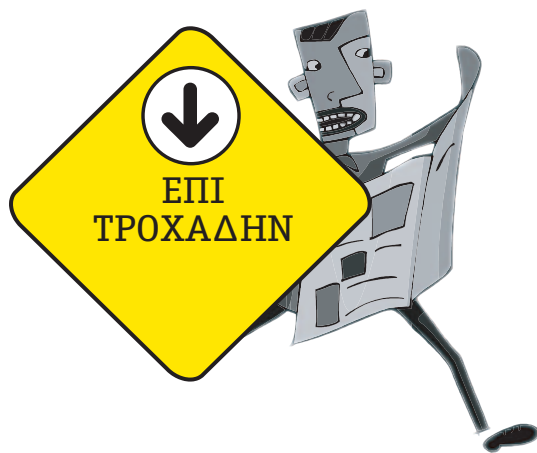
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Moebius Design - Δ.Κ. Σωτηρόπουλος
(www.moebius.gr)
ΑΤΕΛΙΕ: Φανή Χατζηκωστή

ΣΚΙΤΣΑ: Στάθης, Εύη Κ.
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Εύη Φυλακτού
Αρχείο περιοδικού «ΕΝΕΔΡΑ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Θεμιστοκλέους 52, 106 81 Αθήνα
ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:
210 3809319, 210 38093158 fax (Αθήνα)
2310 274504 (θεσ/νίκη)
2610 278923 (Πάτρα)
2810 280222 (Ηράκλειο Κρήτης)
WEB: www.neolaiasyn.gr
BLOG: http://enedra.blogspot.com
E-MAIL: enedra@neolaiasyn.gr

ΠΑΡΚΟ ΥΨΗΛΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ Ή ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΥΨΗΛΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ανταπόκριση από την Κοινή Δράση
για το Μητροπολιτικό Πάρκο στο Ελληνικό

✘ 18-19-20 Ιανουαρίου.
Τρεις μέρες για μια ζωή.

Με δεντροφυτεύσεις, συζητήσεις, επιστημονικές ομιλίες και τραγούδια, οι κάτοικοι της Αθήνας συναντήθηκαν για άλλη μια φορά στο Γαλατικό χωριό, στο Ελληνικό. Εκεί όπου ο αγωνιστής δήμαρχος Χρήστος Κορτζίδης πραγματοποίησε το καλοκαίρι απεργία πείνας για το αυτονόητο: να έχουν όλοι οι πολίτες ελεύθερη πρόσβαση στην ακτή. Μετά τα κάγκελα της παραλίας που γκρεμίστηκαν με πλήθος κόσμου είμαστε έτοιμοι να υπερασπιστούμε τον μεγαλύτερο ελεύθερο χώρο της Αττικής, το πρώην αεροδρόμιο. Η κοινή δράση των όμορων δήμων αλλά και χιλιάδων πολιτών αποσκοπεί στο να ανατρέψει τα σχέδια τσιμεντοποίησης 1.000 στρεμμάτων που παρουσιάζονται με πράσινο(!) στις μακέτες του ΥΠΕΧΩΔΕ και να φυτευτούν χιλιάδες δέντρα που θα δώσουν οξυγόνο σε μια πόλη που το έχει πολλή ανάγκη. Αυτοί που ευθύνονται για τις καταστροφικές πυρκαγιές του καλοκαιριού είναι έτοιμοι να υπηρετήσουν τα συμφέροντα των κατασκευαστικών και άλλων εταιριών και να τους δώσουν άλλο ένα φιλέτο της πόλης. Οι τρεις ημέρες του συνεδρίου που διοργάνωσε η Κοινή Δράση, κατέδειξαν τα καταστρεπτικά σχέδιά τους αλλά και μια άλλη εφικτή και αναγκαία λύση: την δημιουργία Πάρκου Υψηλού Πρασίνου σε όλη την έκταση του αεροδρομίου με ελεύθερη πρόσβαση σε όλους τους πολίτες. Χιλιάδες μαθητές δεντροφύτευσαν την πρώτη μέρα μεγάλη έκταση του αεροδρομίου και συμμετείχαν σε μαθητική συναυλία. Το συνέδριο άνοιξε με τις ομιλίες των δημάρχων και των πολιτικών κομμάτων (ο Αλέκος Αλαβάνος εκπροσώπησε τον ΣΥΝ), με εμφανή τον θυμό του κόσμου στις τοποθετήσεις της κυβέρνησης και του ΠΑΣΟΚ (που είχε προτείνει πρώτο την τσιμεντοποίηση όταν ήταν κυβέρνηση). Με εμπειριστατωμένες επιστημονικές εισηγήσεις και την Συνέλευση των Κινήματων που υπερασπίζονται όλους τους ελεύθερους χώρους της Αθήνας από τα σχέδια των διαφόρων καταπατητών, συνεχίστηκε την δεύτερη μέρα. Την Κυριακή οι πολίτες έδωσαν δυναμικό παρόν στην δεντροφύτευση και την συναυλία. Η Νεολαία ΣΥΝ συμμετείχε ενεργά σε όλες τις διαδικασίες μαζί με πολλές κινήσεις πολιτών. Μας περιμένει στην συνέχεια δύσκολος αγώνας απέναντι σε τεράστια συμφέροντα αλλά είμαστε έτοιμοι να τον δώσουμε για μια καλύτερη ποιότητα ζωής όλων των κατοίκων της Αττικής. Να είμαστε όλοι εκεί για να νικήσει η ζωή!

Περισσότερες πληροφορίες για την Κοινή Δράση στο site:
www.koinidrasi.gr

Γιάννης Μπουζός

ΖΑΧΟΠΟΥΛΙΑΔΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

✘ Σχεδόν δύο μήνες μετά την απόπειρα αυτοκτονίας του Χρ. Ζαχόπουλου, πρώην γενικού γραμματέα Πολιτισμού, και τα ΜΜΕ εξακολουθούν να ασχολούνται με το θέμα. Για να μην είμαστε άδικοι, και η απόπειρα αυτοκτονίας πολιτικού και οι πολιτικές προεκτάσεις της υπόθεσης είναι πρωτοφανείς, ενώ οι εξελίξεις θυμίζουν κουβάρι που ξετυλίγεται σιγά-σιγά αναδεικνύοντας συνεχώς νέες πτυχές. Αυτό όμως δεν δικαιολογεί την έλλειψη ενημέρωσης για πολύ σημαντικά ζητήματα, όπως η τραγική κατάσταση στην Γάζα, η πτώση της Ιταλικής κυβέρνησης ή οι επικείμενες προεδρικές εκλογές σε ΗΠΑ και Ρωσία, τα δύο πιο ισχυρά κράτη στον κόσμο. Κι αν η άρνηση των ελληνικών ΜΜΕ να ασχοληθούν ουσιαστικά με τα εξωτερικά ζητήματα είναι ίσως έμφυτο χαρακτηριστικό τους, ακόμα και κρίσιμα εσωτερικά ζητήματα πέρασαν στα ψιλά, όπως η νοθευμένη κόκα που κυκλοφορεί στην Β. Ελλάδα.

Απ' την άλλη η κρίση που έχει προκληθεί από μια φαινομενικά ροζ ιστορία δείχνει να επηρεάζει όλο το πολιτικό σύστημα. Πέρα από την εικόνα σήψης που δείχνει η κυβέρνηση, ούτε η αντιπολίτευση που θεωρητικά θα επωφεληθούν δείχνει να τα καταφέρνει. Όμως ο νόμμος ένα χαμένος της υπόθεσης είναι τα ίδια τα ΜΜΕ. Η υπόθεση Ζαχόπουλου έγινε η αφορμή για να ξεσπάσει ένας πρωτοφανής ενδομνησιακός πόλεμος και να ξεσκεπαστούν κάποιες υποθέσεις διαφθοράς (όχι μόνο οικονομικής) στον χώρο των ΜΜΕ που δεν συνδέονται με το παραδοσιακό πρότυπο του δημοσιογράφου ως λειτουργού της 4ης εξουσίας και που έδειξαν στην μεγάλη μάχη των τηλεθεατών-πολιτών της τηλεδημοκρατίας μας πώς πραγματικά λειτουργεί το σύστημα των ΜΜΕ. Εκβιασμοί, συναλλαγές με την κυβέρνηση, την οποία πρέπει θεωρητικά να κρίνουν, ξέπλυμα μαύρου χρήματος, παραβιάσεις των προσωπικών στιγμών και, φυσικά, κατ' εξακολούθηση παραβίαση της δημοσιογραφικής δεοντολογίας. Κι αν τα περισσότερα τα έχουμε ξαναδεί, πρώτη φορά βλέπουμε έναν τέτοιο έκτασης πόλεμο μεταξύ καναλιών, εφημερίδων και δημοσιογράφων.

Το αξιοπερίεργο είναι ότι οι κύριοι εμπλεκόμενοι στον πόλεμο αυτό πρόσκεινται στον κεντροαριστερό δημοσιογραφικό χώρο (θέμος, Μάκης, Πρώτο θέμα, Κουρής, MEGA, Καμπουράκης, Χίος, Espresso, Στάη). Όπως φαίνεται τα τεκταινόμενα στο ΠΑΣΟΚ με τους ομίλους, τα ρεύματα και την ελεύθερη πτώση στις δημοσκοπήσεις φοβίζονται τα κεντροαριστερά ΜΜΕ ότι η ΝΔ παρά την ταχύτατη φθορά της θα παραμείνει στην κυβέρνηση για πολύ καιρό ακόμα. Έτσι όλοι θέλουν λίγη από την πίτα του κρατικού χρήματος. Το γεγονός ότι απ' αυτή την πίτα τρώνε ήδη οι κεντροδεξιοί δημοσιογράφοι κι εκδότες (οι οποίοι περίμεναν και 11 χρόνια) μειώνει τις μπουκιές και έχει πυροδοτήσει αυτόν τον εμφύλιο. Βέβαια το διακύβευμα δεν είναι ποιος θα ασκήσει πιο σκληρή αντιπολίτευση στην κυβέρνηση, αλλά ποιος θα συνθηκολογήσει πρώτος.

Κώστας Παναγιάννης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΓΟΡΑ...

✘ Ο μύθος γνωστός. «Αφήστε την αγορά να δουλέψει χωρίς παρεμβάσεις και όλα θα πάνε καλά». Τι πάει να πει όλα θα πάνε καλά; Πολύ απλά ότι η κερδοφορία των επιχειρήσεων θα αυξάνεται και ότι ίσως κάπου εκεί μέσα δημιουργήσουν μερικές νέες θέσεις εργασίας και αυξήσουν τους μισθούς. Τι γίνεται όμως αν δεν πάνε όλα καλά, για την αγορά πάντα. Τότε ξαφνικά όλοι θυμούνται τον μεγάλο χρηματοδότη που λέγεται κράτος. Η κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ κάνει την πιο θεαματική μείωση επιτοκίων που έχει κάνει ποτέ και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα μένει ανοικτή σαββατοκύριακο για να κάνει «ενέσεις ρευστότητας» στην αγορά. Και όλα αυτά για να μην καταρρεύσει το οικονομικό σύστημα. Με άλλα λόγια όταν οι τραπεζίτες έχουν κέρδη αποδεικνύουν την ανωτερότητα της οικονομίας της αγοράς, ενώ όταν έχουν ζημιές πρέπει όλοι να δείξουμε υπευθυνότητα. Γιατί μην ξεχνάτε, «όλοι στην ίδια βάρκα είμαστε» και πρέπει να πληρώσουμε όλοι από το δημόσιο χρήμα.

Με αυτή τη λογική η ευρωπαϊκή οικονομία μπορεί να μην αντέχει αυξήσεις σε μισθούς, συντάξεις και επιδόματα ανεργίας αλλά αντέχει να χορηγεί δάνεια 350 δισεκατομμυρίων ευρώ σε 390 τράπεζες και μάλιστα με το χαμηλότερο επιτόκιο της αγοράς. Αν όμως τα πράγματα δεν πάνε καλά για τους εργαζόμενους ξαφνικά όλοι θυμούνται την ελευθερία της αγοράς. Αυτή την «ελευθερία» που καταστρέφει τις ζωές των ανθρώπων, τους παίρνει την δουλειά και τους πετάει στην καλύτερη των περιπτώσεων σε ένα επίδομα ανεργίας. Επειδή όμως δεν μετράει μόνο το τι λέγεται αλλά και από ποιους λέγεται, αξίζει που και που να ρίχνουμε και μια ματιά στο ποιοι είναι αυτοί που μας ζητάνε να ζούμε με 500 ευρώ. Είναι «άνθρωποι» όπως ο Νικολά Σαρκοζί, που έδωσε αύξηση 140% στον εαυτό του και ο Τόνι Μπλερ, που αναμένεται να έχει έσοδα ύψους 14 εκατ. ευρώ στο τέλος της χρονιάς ως νέος σύμβουλος της JP Morgan (μην ξεχνάμε την υπόθεση με τα δομημένα ομόλογα). Αυτή την εποχή «άνοιξε» και το ζήτημα για το σκάνδαλο του ομίλου Siemens που αφορά παράνομους χρηματισμούς για πλήθος δραστηριοτήτων (φυσικά και τις ολυμπιακές εγκαταστάσεις του 2004) σε δέκα χώρες (βλέπετε η διαφθορά δεν είναι μόνο ελληνικό έθιμο). Ας φανταστούμε μόνο ότι η Επιτροπή Ελέγχου του Αμερικανικού Χρηματιστηρίου (SEC) έχει ήδη χαρακτηρίσει το σκάνδαλο «την μεγαλύτερη

υπόθεση διαφθοράς στην ιστορία των παγκόσμιων χρηματαγορών». Από τη μία λοιπόν υπάρχει η «ελευθερία» της αγοράς που χρειάζεται παρεμβάσεις όταν αντιμετωπίζει προβλήματα και αδιαφανείς συναλλαγές ακόμα και σε επίπεδο κοινοβουλίου (όπως αυτά που έκανε η κυβέρνηση μας με την Microsoft) και από την άλλη υπάρχει ελευθερία των ανθρώπων και η δημοκρατία. Δύο κόσμοι ξένοι...

Νάσος Ηλιόπουλος

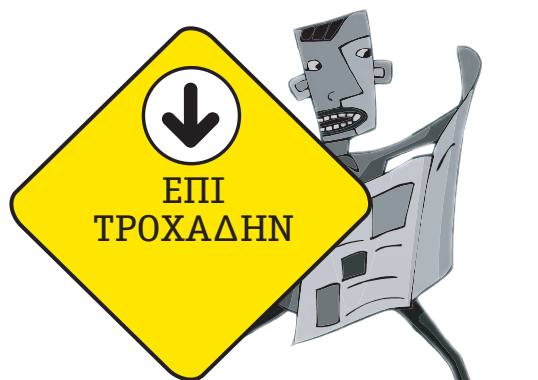
Η ΑΥΤΑΡΧΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕΤΡΑΕΙ ΜΙΑ ΚΑΜΕΡΑ ΛΙΓΟΤΕΡΗ

✘ Μπορεί η «δημοκρατία» να νίκησε την «τρομοκρατία», οι Ολυμπιακοί Αγώνες να πέρασαν, η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων (την έγκριση της οποίας φέρει η τοποθέτηση των καμερών) να κατήγγειλε την αυθαιρεσία της Ελληνικής Αστυνομίας, ωστόσο οι κάμερες «ρύθμισης της κυκλοφορίας» παραμένουν. Κι αυτό, εν μέσω ενός ακόμα σκανδάλου, αυτή τη φορά σχετιζόμενου με τα συστήματα παρακολούθησής μας.

Το γεγονός ότι οι κάμερες παρακολουθούν τις ζωές, όχι των άλλων, αλλά τις δικές μας, ήταν γνωστό από καιρό —μπορεί λοιπόν να επαναλαμβάνεται, χωρίς να μας εντυπωσιάζει: στην απεργία των τραπεζοϋπαλλήλων, στην πορεία του Πολυτεχνείου, στην πρόσφατη αντιφασιστική συγκέντρωση, σε τόσες ακόμα περιπτώσεις. Στις 13 Φεβρουαρίου, μέρα της πανεργατικής απεργίας, μέλη του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα κατέβασαν την κάμερα ηλεκτρονικού χαφιεδισμού στη συμβολή Λ. Αλεξάνδρας και Πατισίων, στο πλαίσιο της καμπάνιας της οργάνωσης ενάντια στις κάμερες. Ο αυταρχισμός μετράει μια κάμερα λιγότερη, γεγονός που όχι μόνο μας χαροποιεί, αλλά χρειάζεται μιμητές. Θα ανταποκριθούμε.

Δημοσθένης Παναδάτος Αναγνωστόπουλος

ΚΑΓΚΕΛΑ, ΚΑΓΚΕΛΑ, ΚΑΓΚΕΛΑ ΠΑΝΤΟΥ...

✘ Πριν από λίγες εβδομάδες επεβλήθη **διετής πειθαρχική ποινή** στέρησης εξόδων και αδειών στον κρατούμενο Π. Γεωργιάδη, επειδή είχε στην κατοχή του 5 αντίτυπα της εφημερίδας «Το Κελί» (έκδοση της Πρωτοβουλίας για τα δικαιώματα των κρατουμένων), υλικό του ΣΥΡΙΖΑ και έντυπο αντιεξουσιαστών. Ο Π.Γ. αντέδρασε προχωρώντας σε απεργία πείνας, ενώ το θέμα έφτασε στη Βουλή με επερώτηση των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ. Στην απάντησή του ο **Υπουργός Δικαιοσύνης παρείχε πολιτική κάλυψη στους δεσμοφύλακες**. Χαρακτηριστικά δήλωσε ότι σύμφωνα με το άρθρο 37 του σωφρονιστικού κώδικα, το πειθαρχικό συμβούλιο της φυλακής έχει τη δυνατότητα να απαγορεύει στο κατάστημα την κυκλοφορία εντύπων στα οποία αναφέρονται αόριστοι και ανακριβείς ισχυρισμοί για βασανισμούς, βαρβαρότητα και εξευτελισμούς. **Όσον αφορά στις συνθήκες κράτησης και το ρόλο των δεσμοφυλάκων, ο κ. Χατζηγάκης ποιεί την νήσσαν.** Στο σημείο αυτό πρέπει να τονίσουμε ότι το άρθρο 4 του σωφρονιστικού κώδικα ορίζει ότι στους κρατούμενους δεν περιορίζεται κανένα άλλο δικαίωμα εκτός από αυτό της προσωπικής ελευθερίας. Το δε άρθρο 37 στο οποίο αναφέρθηκε ο Υπουργός, κατοχυρώνει **δικαίωμα ενημέρωσης** του κρατουμένου από εφημερίδες, περιοδικά και εκπομπές, ενώ το **σωφρονιστικό κατάστημα ορίζει μόνο τον τόπο και το χρόνο της ενημέρωσης**. Όσον αφορά λοιπόν στις αυθαίρετες ερμηνείες του κώδικα από τον Υπουργό διερωτόμαστε: σκοπεύει άραγε να απαγορεύσει ακόμη και τη διακίνηση στις φυλακές της πρόσφατης έκθεσης του Συμβουλίου της Ευρώπης-κόλαφο για τη Ελλάδα που και αυτή με τη σειρά της αναφέρει «αόριστους ισχυρισμούς» για βαρβαρή αντιμετώπιση των κρατουμένων; θα συνεχίσει να καλύπτει τη λογοκρισία εντύπων στις φυλακές; Και τελικά θα συνεχίσει να παριστάνει ότι όλα βαίνουν καλώς και ότι δεν τίθεται θέμα βασανιστηρίων στα σωφρονιστικά ιδρύματα της χώρας;

Περισσότερες πληροφορίες στην ιστοσελίδα www.keli.gr

Φώτης Παλαμιώτης

ΧΟΥΝΤΑ ΔΕ ΓΝΩΡΙΣΑΜΕ, ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

✘ Μετά τα γεγονότα της 21 Απριλίου του 2007 και όχι του 1967, στο χουντικό μνημείο της Κομοτηνής το «Σπαθί», το σήριαλ συνεχίζεται. Ο συμφοιτητής μας Κ. Παππάς, είχε συλληφθεί και οδηγήθηκε στην ελληνική δικαιοσύνη, με την κατηγορία της απείθειας. Δεν είχε υποδείξει, δηλαδή, τα στοιχεία του στους αστυνομικούς, που την ώρα της σύλληψής του πραγματοποιούσαν την τρίτη κατά σειρά επίθεση εναντίον των διαδηλωτών.

Στις 29 Ιανουαρίου 2008, το δικαστήριο έκρινε τον κατηγορούμενο αθώο, καθώς ούτε οι καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας, που ήταν αστυνομικοί, δεν μπόρεσαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Οι δικαστές έκριναν τελείως αναίτια την επίθεση των δυνάμεων καταστολής και κανένα γράμμα του νόμου, ούτε παραθυράκι του, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ενέργειά τους. Στα επεισόδια της ημέρας εκείνης είχε τραυματιστεί στο κεφάλι, μετά από χτύπημα με κράνος, ένας ακόμη συμφοιτητής μας. Οι δυο συμφοιτητές μας υπέβαλλαν μήνυση κατά του κ. Χριστοφορίδη, αστυνομικό διευθυντή Ροδόπης και «Ελληνα πατριώτη», όπως δήλωνε και ο ίδιος στα ΜΜΕ, μετά τα γεγονότα ντροπής. Ο εισαγγελέας απέρριψε τη μήνυση, ενώ έκανε δεκτή τη μήνυση της ΕΛ.ΑΣ, για απείθεια στον Κ. Παππά.

Το ζήτημα για εμάς όμως δεν είναι νομικό, αλλά πολιτικό. Η πίεση που δέχτηκαν από δεκάδες φοιτητικούς συλλόγους από όλη την Ελλάδα, καθώς και από τοπικούς φορείς, όπως το Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο και η τοπική ΑΔΕΔΥ, αλλά και τα ίδια τα πραγματικά περιστατικά, ώθησαν το δικαστήριο να παραδεχτεί ότι η επίθεση της αστυνομίας ήταν εντελώς αναίτια. Επομένως, οι υπεύθυνοι της επίθεσης αυτής θα πρέπει να λογοδοτήσουν τόσο στη δικαιοσύνη, όσο και στην κοινωνία. Ωστόσο, η μήνυση που είχαν καταθέσει τόσο ο Κ. Παππάς, όσο και ο θοδωρής Στυλιάδης, ο οποίος είχε τραυματιστεί στο κεφάλι, απορρίφθηκε μια ημέρα πριν τη εκδίκαση της υπόθεσης. Το αστείο αιτιολογικό της απόρριψης ήταν ότι στο βίντεο ο αστυνομικός διευθυντής δε φαίνεται να δίνει σαφώς, εντολή να ατυπηθούν οι διαδηλωτές, και συνεχίζει με τον ισχυρισμό ότι ο κ. Χριστοφορίδης με την εντολή που έδωσε στα όργανα καταστολής για απλή απόωση, κινήθηκε προς το μέρος μας για να μας προστατέψει!!!! Από ότι φαίνεται όμως βιάστηκαν, γιατί όπως αναφέραμε και παραπάνω, ακόμη και το δικαστήριο χαρακτήρισε την επίθεση αναίτια...

Απαιτούμε, την παραδειγματική τιμωρία του κ.Χριστοφορίδη αλλά και οποιουδήποτε, που φορώντας μια στολή της ΕΛ.ΑΣ., νομίζει ότι μπορεί να ασκεί εξουσία όπως επιθυμεί!

Πατρικούνκος Πατρίκιος, Γιαννακίδης Στάθης

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΝΟΣ ΑΦΓΑΝΟΥ...

✘ Είναι Αφγανός. Ανήλικος. 12 χρονών. Ορφανός. Οι γονείς του σκοτώθηκαν στον πόλεμο στο Αφγανιστάν. Το όνομα του άγνωστο. Εξ' άλλου αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν όνομα! Δεν έχουν χαρτιά. Δεν μπορούν να έχουν χαρτιά. Δεν υπάρχουν! Θα μπορούσε να ονομάζεται Mohamed. Το ένστικτο της επιβίωσης τον οδήγησε στο δρόμο προς τη δύση. Προορισμός; Άγνωστος! Οι δουλέμποροι θα το αποφάσιζαν αυτό. Το μόνο που με σαφήνεια είχε καταλάβει είναι ότι ήταν ανεπιθύμητος εκεί που πήγαινε. Ότι θεωρούταν λαθραίος. Πώς μπορεί να θεωρείται λαθραίος ένας άνθρωπος; Πως μπορεί να θεωρείται λαθραίο ένα παιδί που ο πόλεμος χτύπησε την πόρτα του; Που σκότωσε τους γονείς του και κατέστρεψε τα παιδικά όνειρά του; Αλλά αυτά δε τα σκέφτονται αυτοί που κάνουν τους πολέμους. Τι αξίζουν οι παιδικές ζωές μπροστά στα δισεκατομμύρια που κερδίζουν από το εμπόριο των εξοπλισμών; Τι αξία έχει η ζωή του Mohamed; Είναι απλώς ένα ανώνυμο θύμα που δεν κοστίζει τίποτα! Ο Mohamed πριν από μερικές εβδομάδες κατέληξε στην Πάτρα. Αποφασισμένος να κερδίσει τη μάχη της επιβίωσης. Εξάλλου τα δάκρυα σε αυτά τα παιδιά έχουν στερέψει. Έχοντας ζήσει την απόλυτη φρίκη του πολέμου και των σκοταδιστικών καθεστώτων αισθανόταν τυχερός που ήταν απλώς ζωντανός. Αδιαφορούσε για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης στον πρόχειρο καταυλισμό των Αφγανών στην Πάτρα. Αδιαφορούσε για την πείνα, το κρύο, την απουσία στοιχειωδών υποδομών στον καταυλισμό. Στη μάχη που έδιναν μέσα του ο θάνατος με τη ζωή είχε κερδίσει το φως! Όμως ο Γολγοθάς των χιλιάδων Mohamed δεν τελείωσε! Πριν από μερικές ημέρες οι αστυνομικές δυνάμεις έκαναν την εμφάνισή τους στο χώρο του καταυλισμού συνοδευόμενες από μπουλντόζες της νομαρχίας. Τμήματα του πρόχειρου καταυλισμού γκρεμίστηκαν, ενώ στους πρόσφυγες δόθηκε εβδομαδιαία προθεσμία να εγκαταλείψουν την πόλη. Να πάνε που; Η επιλογή των αρμοδίων ήταν να κρύψουν

τις ρατσιστικές τους διαθέσεις πίσω από τα κράνη και τις ασπίδες των αστυνομικών. Αδιαφορώντας να δώσουν πραγματικές λύσεις στο πρόβλημα της αξιοπρεπούς διαβίωσης αυτών των ανθρώπων. Επιλέγοντας τη μη κατασκευή ενός ανθρώπινου σταθμού φιλοξενίας με τις στοιχειώδεις υποδομές. Επιλέγοντας να συμπεριφέρονται σε αυτούς τους ανθρώπους σαν να είναι λαθραίοι. Όμως οι Αφγανοί πρόσφυγες έδωσαν την απάντησή τους. Στη μεγαλειώδη πορεία που διοργανώθηκε από τα κομμάτια της πόλης που μάχονται το ρατσισμό, που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των προσφύγων και μεταναστών, ο Mohamed ήταν εκεί. Ένωσε τη φωνή του με 2.500 διαδηλωτές. Διαδηλωτές που απαιτούσαν να σταματήσει η επιχείρηση «σκούπα» εναντίον των Αφγανών προσφύγων, να φτιαχτεί ανθρώπινος καταυλισμός για τους πρόσφυγες στην πόλη, να τους δοθεί πολιτικό άσυλο. Κανένας άνθρωπος δε ξεριζώνεται αν έχει επιλογή. Δεν είναι παράνομος ο κατατρεγμένος. Χίλιοι από τους διαδηλωτές ήταν πρόσφυγες. Και δε σταμάτησαν να φωνάζουν ούτε στιγμή: άσυλο, άσυλο...

As απαντήσουν αυτοί που επιλέγουν την καταστολή ως μέτρο αντιμετώπισης των προσφύγων: Μπορεί ο Mohamed να χαρακτηρίζεται λαθραίος; Μπορεί η ελπίδα για ζωή να φυλάκίζεται;

Δαφνής Σπύρος

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΕΚΠΕΜΠΕΙ S.O.S ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗΣ

✘ Υπολογίζεται ότι στα επόμενα δέκα χρόνια τα κρι-κρι θα έχουν εξαφανιστεί από το Φοράγγι της Σαμαριάς, το Δημόσιο Πανεπιστήμιο άραγε, πόσο θα αντέξει; Με τα σημερινά δεδομένα και αν η κατάσταση συνεχιστεί, το Δημόσιο Πανεπιστήμιο θα εκλείψει πολύ νωρίτερα.

Το πρώτο θύμα είναι το Πανεπιστήμιο Κρήτης, καθώς είκοσι έξι πανεπιστημιακοί καθηγητές κατηγορούνται αυτή τη στιγμή για κατάχρηση χρημάτων του Πανεπιστημίου. Τι έγιναν τα χρήματα; Οι διωκόμενοι τα χρησιμοποίησαν για να καταβάλουν δαπάνες για μισθούς σε διοικητικό προσωπικό συμβασιούχων, για ασφάλιση διοικητικού και διδακτικού προσωπικού, για πληρωμή μελετών σε έργα αναπτυξιακής υποδομής. Οι καθηγητές αυτοί απειλούνται με οικονομική εξόντωση, γιατί κατά τη γνώμη του οικονομικού επιθεωρητή κ. Χριστοδουλίδη "πρόδωσαν" τους σκοπούς του ιδρύματος... κάνοντας απλά το καθήκον τους καθώς υπηρετούσαν τις αποφάσεις του ανώτατου συλλογικού οργάνου του Ιδρύματός τους.

Τα Υπουργεία Παιδείας και Οικονομικών συνειδητοποίησαν τη σοβαρότητα της κατάστασης και έδωσαν μια προσωρινή λύση στο μείζον αυτό θέμα. Το Υπουργείο Οικονομικών αποφάσισε να μη δεχτεί προς το παρόν τους καταλογισμούς του κ. Χριστοδουλίδη αλλά μόνον εκείνους των οικονομικών επιθεωρητριών στις οποίες ανατέθηκαν οι φακέλοι του Πανεπιστημίου αφού αφαιρέθηκε η εντολή ελέγχου από τον κ. Χριστοδουλίδη. Οι καταλογισμοί των οικονομικών επιθεωρητριών αφορούν δέκα έξι άτομα στα οποία καταλογίστηκε συνολικό ποσό ύψους ενός εκατομμυρίου ευρώ. Η υπόθεση εκδικάστηκε στις 11 του περασμένου Δεκεμβρίου και η έκδοση της απόφασης αναμένεται μετά από πέντε μήνες. Οι πανεπιστημιακοί, θεωρούν την απόφαση του Υπουργείου ως ένα βήμα καλής θέλησης συνεχίζουν όμως να ανησυχούν κα-

θώς το πρόβλημα δεν έχει λυθεί οριστικά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της ανησυχίας που επικρατεί στο Πανεπιστήμιο Κρήτης είναι η αποχή των μελών ΔΕΠ από κάθε οικονομική και διοικητική πράξη καθώς φοβούνται πως ίσως θα βρεθούν στη θέση του κατηγορουμένου. Αποτέλεσμα αυτού το φόβου είναι το "πάγωμα" κάθε προμήθειας και αγοράς εξοπλισμού. Στο πρόσωπο αυτών των καθηγητών διώκεται το Δημόσιο Πανεπιστήμιο, γι' αυτό και οφείλουμε να σταθούμε αρωγοί στον αγώνα τους για την αποκατάσταση της αλήθειας και τη δημιουργία ενός ισχυρού δημόσιου πανεπιστημίου. Μοναδικός στόχος του οικονομικού επιθεωρητή φαίνεται να είναι η οικονομική και ηθική εξόντωση των μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας καθώς και η δυσφήμιση ενός από τα καλύτερα περιφερειακά πανεπιστήμια. Το Δημόσιο Πανεπιστήμιο, το μέλλον της κοινωνίας μας, απαξιώνεται από την κυβερνητική πολιτική, καθώς η υποχρηματοδότηση και ο έντονος γραφειοκρατικός παρεμβατισμός είναι τα αίτια για τη σημερινή κατάσταση. Ελπίζουμε πως η δικαιοσύνη θα στηρίξει εμπράκτως τη Δημόσια Παιδεία, αθλώνοντας όλα τα μέλη ΔΕΠ από κάθε κατηγορία ώστε να αποκατασταθεί η ηθική τους και να αποδειχθεί δικαστικά το αβάσιμο των κατηγοριών.

Είναι χρέος όλων μας να στηρίζουμε κάθε προσπάθεια ενίσχυσης της Δημόσιας Εκπαίδευσης.

Της Αργυρώς Μπαντουβά

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ: ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΑ "ΘΥΜΑΤΑ"

✘ Η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου Κρήτης, μετά από εισήγηση του πρύτανη Γιάννη Παλληκάρη, πήρε απόφαση κάθε φορά που οι φοιτητές θα παρεμβαίνουν, «διακόπτοντας βίαια τη διαδικασία», στα όργανα συνδιοίκησης (Σύγκλητοι, Γενικές Συνελεύσεις Τμήματος), αυτόματα να αναστέλλεται η εκπαιδευτική λειτουργία του Ιδρύματος μέχρι να παρθεί νεότερη απόφαση από τη Σύγκλητο. Αιτία για αυτή την απόφαση στάθηκε η παρέμβαση των φοιτητικών συλλόγων την Πέμπτη 13/12 που παρέστησαν ειρηνικά στη Σύγκλητο με σκοπό να δηλώσουν την αντίθεση τους στην διαγραφόμενη πρόσληψη εταιρίας security για τη φύλαξη του Πανεπιστημίου. Η απόφαση αυτή επί της ουσίας καταργεί το πανεπιστημιακό άσυλο που αποτελεί κατάκτηση του φοιτητικού κινήματος και η υπεράσπιση του ήταν και είναι προτεραιότητα για τις δυνάμεις που αγωνίζονται ενάντια στο νέο νόμο πλαισίου.

Η απόφαση για το lock out πέρα από αντιδημοκρατική, στο βαθμό που μια μειοψηφία, όπως είναι η σύγκλητος, κλείνει το πανεπιστήμιο αγνοώντας χιλιάδες φοιτητές, είναι και εκβιαστική. Ουσιαστικά το ζήτημα που μπαίνει είναι το κατά πόσο ένα κεκτημένο δικαίωμα των φοιτητικών συλλόγων, δηλαδή η κινηματική παρέμβαση στα όργανα συνδιοίκησης, αμφισβητείται και αν μη τι άλλο, ποινικοποιείται.

Ο στόχος είναι προφανής: από τη μία να απονομιμοποιηθεί στα πλατιά κομμάτια του φοιτητικού κοσμου η λογική της κινηματικής παρέμβασης, κατά βάση, στις Συγκλήτους και από την άλλη με αποφάσεις όπως αυτή που οδήγησε σε lock-out το πανεπιστήμιο μας να στρέψουν ξανά τους φοιτητές εναντίον των συμφοιτητών τους, με το ψευδές και ανυπόστατο επιχείρημα ότι για το λουκέτο φταίει οι φοιτητικοί σύλλογοι που εμποδίζουν τη Σύγκλητο να συνεδριάσει και όχι ο πρύτανης και οι συν αυτό που έχουν ως βασικό τους σκοπό να εφαρμόσουν τις διατάξεις του νέου νόμου πλαισίου. Ο αντιδραστικός τρόπος που επιχειρεί η Σύγκλητος να αγνοήσει αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων δύο και πλέον χρόνων δείχνει στους φοιτητές του Πανεπιστημίου Κρήτης, ότι αυτοί που απαξιώνουν τις αποφάσεις των συλλογικών οργάνων και κατηγορούν ως αντιδραστικό το φοιτητικό κίνημα είναι στην πραγματικότητα οι ίδιοι που αποτελούν μέρος της αντίδρασης.

Της αντίδρασης που θέλει να καταργήσει το άσυλο.

Της αντίδρασης που απαξιώνει το δημόσιο Πανεπιστήμιο.

Της αντίδρασης που μας θέλει να υπακούμε, αδιαμαρτύρητα, στις αποφάσεις της εκάστοτε κυβέρνησης.

Της Μάνιας Καββαθά

SOS ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

✘ Σοβαρό πρόβλημα ομαλής λειτουργίας του πανεπιστημίου Πελοποννήσου έχει προκύψει για το επόμενο εξάμηνο! Κάποια από τα τμήματα του πανεπιστημίου ενδέχεται πολύ σοβαρά να έχουν τεράστια έλλειψη διδακτικού προσωπικού με ότι συνέπειες αυτό συνεπάγεται.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Το ΠαΠελ μόλις ιδρύθηκε (2002) ήταν από τα πρώτα πανεπιστήμια που ξεκίνησε με χρηματοδότηση από προγράμματα της ΕΕ (προγράμματα ΕΠΕΑΚ) τα οποία θα ενίσχυαν τα τμήματα για 4 χρόνια και μετά θα λειτουργούσαν με χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό. Μέσα στις υποχρεώσεις που θα κάλυπταν τα ΕΠΕΑΚ ήταν και η πληρωμή των συμβασιούχων καθηγητών (καθηγητές Π/Δ 407), μέχρι τα τμήματα να κάνουν τις απαραίτητες διαδικασίες, ούτως ώστε μετά τα 4 αυτά χρόνια να υπάρχει ο απαραίτητος χρόνος για να υπάρχουν ήδη τόσο μόνιμοι καθηγητές (πληρώνονται από τον κρατικό προϋπολογισμό) ώστε τα τμήματα να λειτουργούν κανονικά. Για διάφορους λόγους η εκλογή μόνιμων καθηγητών για κανέναν λόγο δεν πήγε σύμφωνα με τον αρχικό σχεδιασμό και σχεδόν κανένα τμήμα δεν έχει τους απαραίτητους μόνιμους καθηγητές για να λειτουργεί χωρίς συμβασιούχους. Το Υπουργείο Παιδείας από την πλευρά του έχοντας μείνει στον αρχικό σχεδιασμό που είχε γίνει πριν από 6 χρόνια μειώνει τις πιστώσεις Π/Δ 407 καθηγητών προς το πανεπιστήμιο. Όλη αυτή η κατάσταση προβληματίζει καθηγητές και φοιτητές οι οποίοι ψάχνουν λύσεις που απ' ότι φαίνεται σε κάθε τμήμα μπορεί να είναι και διαφορετική. Ήδη μέχρι τώρα

το τμήμα Υπολογιστών αποφάσισε να κόψει όλα τα μαθήματα επιλογής, το οικονομικό να μειώσει τα μαθήματα που ήταν προγραμματισμένα να διδάξει σε όλα τα έτη από 25 στα 23 με την ελπίδα την γρήγορη μονιμοποίηση κάποιων υπό διορισμό καθηγητών, ενώ τηλεπικοινωνίες και τα υπόλοιπα τμήματα του πανεπιστημίου εξετάζουν την βέλτιστη λύση που μπορεί να προκύψει.

Άγγελος Τσίρμπας

ΝΑ ΣΥΝΔΕΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΕ ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Επιμέλεια: Κώστας Παπαγιάννης, Εύη Καλογηροπούλου

Είσαι στον ΣΥΝ 18 χρόνια. Τώρα έγινες Πρόεδρος του. Πώς αισθάνεσαι;

Πριν από μερικούς μήνες δεν θα μπορούσα να το σκεφτώ καν. Τώρα έχουμε ξανοιχτεί. Το πολιτικό σκηνικό αλλάζει με πολύ γρήγορους ρυθμούς και ο κόσμος έχει αρχίσει να έχει σοβαρές προσδοκίες από την Αριστερά. Οφείλουμε λοιπόν να ανταποκριθούμε με τον καλύτερο τρόπο, ο καθένας στην δουλειά που του έχει αναθέσει το κόμμα. Για να το καταφέρουμε πρέπει να υπερβούμε τις αδυναμίες μας και να αξιοποιήσουμε τα πλεονεκτήματά μας, είτε ως χώρος συνολικά, είτε ο καθένας και η κάθε μια ξεχωριστά. **Οι νέοι όλο και περισσότερο πλησιάζουν την Αριστερά. Πώς πείθεις έναν νέο να περάσει απ' την συμπάθεια στην ενεργό συμμετοχή;**

Πρώτα από όλα πρέπει να κερδίσουμε το ενδιαφέρον και την εκτίμηση των νέων ανθρώπων, με τις αρχές, την πολιτική σου και την δράση σου. Για να κερδίσουμε τους ίδιους όμως, χρειάζεσαι περισσότερα πράγματα. Πρώτα από όλα να συνδέεις το άμεσα πολιτικό με το οραματικό. Και έπειτα να βρίσκεσαι εσύ ο ίδιος σε κίνηση, να κάνεις και να συζητάς ενδιαφέροντα πράγματα. Ας μην ξεχνάμε ότι οι άνθρωποι εντάσσονται σε συλλογικότητες για να επιτύχουν πράγματα που δεν μπορούν να κάνουν μόνοι τους. Και ότι δεν παίζει ρόλο μόνο το πόσο κοντά βρίσκονται με τις δικές σου απόψεις αλλά και πόσο ενδιαφέρων τους φαίνεται ο τρόπος με τον οποίο δουλεύεις και λειτουργείς. Είναι χαρακτηριστικό ότι η διάθεση για πολιτική ένταξη των νέων ανθρώπων αναζωοπυρώθηκε με τα κινήματα κατά της παγκοσμιοποίησης. Αυτό λέει πάρα πολλά. **Κλείνοντας μια βρύση, βάζοντας μπαμπού στην ταρατσα αισθανόμαστε ότι αποτρέπουμε την καταστροφή του περιβάλλοντος. Λύση ή αποτροπή από τις πραγματικές και ριζοσπαστικές λύσεις;**

Η ατομική πρακτική είναι πολύ σοβαρός παράγοντας σε ζητήματα οικολογίας, γιατί πολλά προβλήματα ξεκινάνε από το καταναλωτικό πρότυπο ζωής, το οποίο χρειάζεται πλέον να αλλάξουμε. Μπορεί με το να διαχωρίζει κανείς τα σκουπίδια του να μην σώζει άμεσα τον πλανήτη, καλλιέργει όμως μια νοοτροπία που αργά η γρήγορα θα πρέπει να επικρατήσει. Επομένως δίνει ο καθένας με τον τρόπο του μια μικρή μάχη, έστω και σε συμβολικό επίπεδο. Δεν είναι κακό. Όμως για την αριστερά, η οικολογία είναι ζήτημα στρατηγικής για την ανάπτυξη. Αν

δηλαδή θα παράγεις ηλεκτρικό ρεύμα με ανανεώσιμες πηγές ή με ορυκτά καύσιμα, αν θα κατοχυρώνεις νομικά τις δασικές εκτάσεις ή θα ανέχεσαι την εμπορευματοποίησή τους, αν θα επενδύεις πόρους στην περιβαλλοντική προστασία, ή θα επιτρέπεις τη λεηλασία του περιβάλλοντος από τα κέρδη. Τα οικολογικά ζητήματα είναι πολύ ψηλά σε μια αριστερή ριζοσπαστική ατζέντα, γιατί η κυριαρχία της αγοράς δεν μπορεί ούτε ενδιαφέρεται να λύσει τέτοια ζητήματα.

Καθημερινά καταπατώνται τα δικαιώματα των μεταναστών. Είναι ένα πρόβλημα που πρέπει να λυθεί, πώς;

Το σύστημα κρατάει τους μετανάστες σε διαρκή ομηρεία με κάθε τρόπο, ώστε να τους εκμεταλλεύεται κατά τον μέγιστο δυνατό βαθμό. Στην προσπάθεια αυτή, βρίσκει πολύτιμο σύμμαχο τα συντηρητικά αντανακλαστικά την κοινωνίας, που τροφοδοτούνται συστηματικά με ισχυρές δόσεις προκατάληψης και ξενοφοβίας. Έτσι φτάνουμε σε απαράδεκτες καταστάσεις, από την γραφειοκρατική ταλαιπωρία για την εξασφάλιση μιας προσωρινής άδειας, μέχρι την έκθεση στην αστυνομική αυθαιρεσία. Ακόμα χειρότερο είναι το πρόβλημα των παιδιών χωρίς χαρτιά, των οποίων η πατρίδα είναι η Ελλάδα, αλλά δεν τους αναγνωρίζεται καμία ιθαγένεια. Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μεταναστών, περνάει μέσα από την διαρκή σύγκρουση με τον κοινωνικό συντηρητισμό και μέσα από τις προσπάθειες να ενταχθούν και να συμμετάσχουν αυτοί οι άνθρωποι στους συνδικαλιστικούς και στους κοινωνικούς αγώνες. **Βέβαια δεν καταπατώνται μόνο τα δικαιώματα των μεταναστών, αλλά καθημερινά παρακολουθούμε από χιλιάδες κάμερες στους δρόμους, ποια θα πρέπει να είναι η πρόταση της ανανεωτικής αριστεράς στην καταστολή αυτή;**

Η επιτήρηση των δημόσιων χώρων με ηλεκτρονικά μέσα, αποσκοπεί υποτίθεται στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας και της εγκληματικότητας. Όλοι ξέρουν ότι αυτό είναι ένα πρόσχημα. Αν τους ενδιαφέρει η τήρηση της τάξης, μπορούν να την διασφαλίσουν με τα νόμιμα μέσα. Αυτό όμως που τους ενδιαφέρει στην πραγματικότητα είναι η συλλογή πληροφοριών και το ηλεκτρονικό φακέλωμα για συγκεκριμένες ομάδες πολιτών, καθώς και η δημιουργία φόβου στην δημόσια έκφραση πολι-

τικών απόψεων. Αυτό που πρέπει να κάνουμε εμείς είναι πρώτον να αποδομήσουμε αντιλήψεις τύπου «κάμερες ίσον ασφάλεια» και «όσο περισσότερη επιτήρηση τόσο καλύτερα». Και δεύτερον να αναλάβουμε πρωτοβουλίες, ακόμα και σε συμβολικό ή πρακτικό επίπεδο, ώστε να μην νομιμοποιηθεί η δημόσια παρακολούθηση, να μην εθιστεί η κοινωνία σε αυτό τον δημόσιο έλεγχο.

Τα κινήματα και τα κόμματα είναι δύο κύκλοι που δεν είναι ούτε τελείως ίδιοι, ούτε διαφορετικοί. Πόσο μεγάλος είναι ο κοινός τους χώρος;

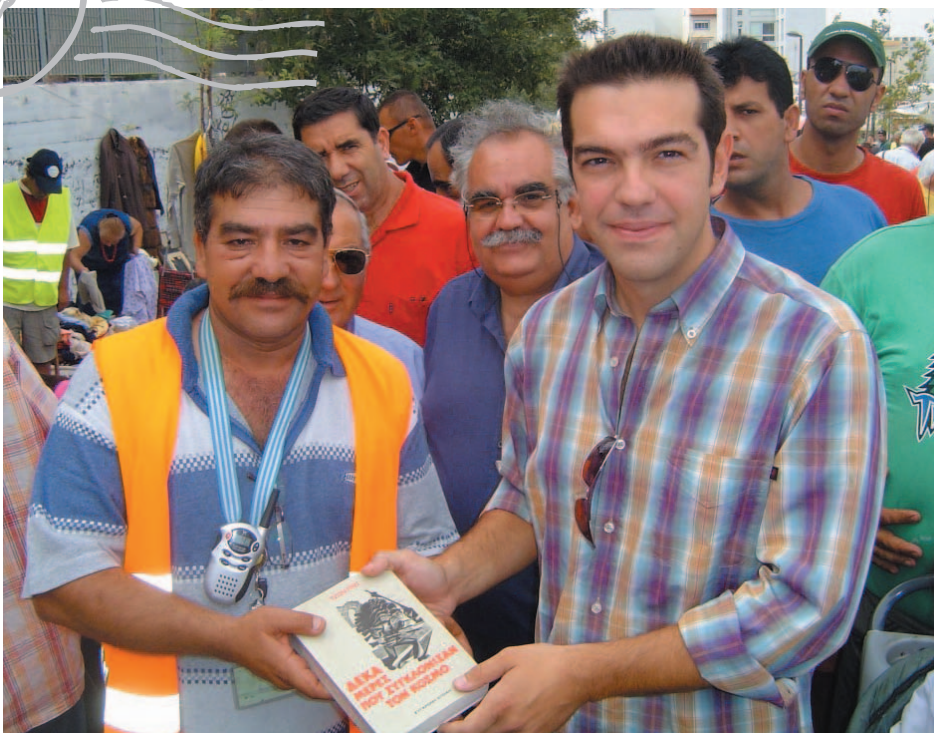
Όσο μεγάλη είναι η ικανότητα του πολιτικού κόμματος να ανοίξει τα αυτιά του και τα μάτια του στα αιτήματα, τις διεκδικήσεις και τις πρακτικές των κινημάτων. Και από την άλλη πλευρά η θέληση του εκάστοτε κινήματος να δεχθεί στους κόλπους του, εφόσον δεν προσβάλλεται η αυτονομία του, την όποια οργανωμένη πολιτική δύναμη εμφανίζεται διαθεσιμότητα να ενισχύσει. Να το βοηθήσει να εκφραστεί πολιτικά, αλλά και σε άλλα επίπεδα όπως π.χ. στο επίπεδο των θεσμών).

Τάσεις: Χρήσιμο εργαλείο ή βαρίδι; Τι προτίθεσαι να κάνεις γι' αυτό το πολυσυζητημένο ζήτημα;

Οι τάσεις στον Συνασπισμό λειτουργούν ελεύθερα. Κάθε προσπάθεια περιορισμού της λειτουργίας τους θα ήταν αντιδημοκρατική και εκτός αυτού αντίθετη με τις αντιλήψεις της μεγάλης πλειοψηφίας των μελών του κόμματος. Αυτό το οποίο πρέπει να ξεπεράσουμε είναι τις παρενέργειες από την λειτουργία τους δηλαδή την συγκρότηση κλειστών μηχανισμών, τον παραγοντισμό, την υποβάθμιση της πολιτικής λειτουργίας των οργάνων. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει με διοικητικά μέτρα. Χρειάζεται αλλαγή νοοτροπίας. Και ο καλύτερος τρόπος για να προωθήσουμε μια νέα νοοτροπία είναι να προωθήσουμε παντού νεώτερα στελέχη και να φροντίσουμε την πολιτική μας εξωστρέφεια.

Ο ΣΥΝ και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν φαίνεται να ασφυκτούν πλέον στον πολιτικό τους χώρο. Τι μας βοήθησε προς αυτή την κατεύθυνση;

Κατ' αρχήν το ότι ακολουθήσαμε με συνέπεια μια αριστερή κινηματική πολιτική σε όλα τα μέτωπα. Σταματήσαμε να φοβόμαστε μήπως μας κακοχαρακτήρισουν και συγκρουστήκαμε ανοιχτά εκεί που θεωρήσαμε ότι χρειαζόταν. Αυτό ανέδειξε τον Συνασπισμό και τον ΣΥΡΙΖΑ ως την

μοναδική πραγματική αντιπολίτευση. Η υποχώρηση των κομμάτων εξουσίας έπαιξε φυσικά τον ρόλο της. Αλλά ο κόσμος θα μπορούσε κάλλιστα να μας προσπεράσει και να στραφεί προς άλλες πολιτικές επιλογές, αν δεν θεωρούσε ότι είμαστε μια μάχιμη και αξιόπιστη αριστερή δύναμη, σαφώς διαφοροποιημένη από την κεντροαριστερά και τον κυβερνητισμό.

Πολλοί καταλογίζουν στην Αριστερά καλές προθέσεις, αλλά ουτοπικές προτάσεις. Πώς θα το αλλιάξεις αυτό δίνοντας συγκεκριμένες προτάσεις σε καίρια ζητήματα;

Έχουμε συγκεκριμένες προτάσεις σε όλα τα ζητήματα. Κάποιες δεν θεωρούνται ρεαλιστικές, γιατί δεν συμβαδίζουν με την κυρίαρχη πολιτική αντίληψη, που λέει ότι για να επιζήσουμε

οφείλουμε να ξεπουλήσουμε τα πάντα στις ιδιωτικές επιχειρήσεις και να παραιτηθούμε από τα εργασιακά και ασφαλιστικά μας δικαιώματα, από το δικαίωμα στον ελεύθερο χρόνο, από την προσδοκία για ένα βιώσιμο περιβάλλον. Το τι είναι ρεαλιστικό και τι δεν είναι εξαρτάται κάθε φορά από τον συσχετισμό δυνάμεων. Σήμερα το κατώτατο εγγυημένο εισόδημα μπορεί να θεωρείται ανεδαφικό. Αν κατέβουν διακόσιες χιλιάδες άνθρωποι στον δρόμο για αυτό το ζήτημα, θα θεωρηθεί ρεαλιστικότητα.

Έχουμε ακούσει πολλούς φορές ότι ο δικομματισμός πεθαίνει. Τι πρέπει να κάνει η αριστερά για να αποτρέψει την ανύσταση;

Να διαμορφώσει μια δική της εναλλακτική πρόταση. Διευρύνοντας συνεχώς την ενότητα και

την κοινή της δράση και συνθέτοντας τα αιτήματα των κινημάτων σε ένα ολοκληρωμένο και αξιόπιστο πολιτικό πρόγραμμα. Αυτό είναι σήμερα απαίτηση της κοινωνίας, η οποία έχει πλέον ελάχιστες προσδοκίες από τα κόμματα εξουσίας. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει μπει σε φάση παγκόσμιας κρίσης, η ηγεμονία των αγορών πάνω στην κοινωνία θα αμφισβητηθεί στο επόμενο διάστημα. Οφείλουμε λοιπόν να αναδείξουμε ένα εντελώς διαφορετικό πολιτικό σχέδιο, που θα υπερασπίζεται την εργασία, το κοινωνικό κράτος, το περιβάλλον και τα δημοκρατικά δικαιώματα. Ένα σχέδιο που θα απαντά στην σημερινή κρίση του πολιτικού συστήματος και θα διεκδικήσει κάποια στιγμή την πλειοψηφία.

Βλέπουμε ότι τα ποσοστά του ΣΥΡΙΖΑ ανεβαίνουν και παράλληλα το πολιτικό σκηνικό βρίσκεται σε κρίση. Μπορεί η Αριστερά να δώσει διέξοδο; Εξουσία σημαίνει ανάληψη διακυβέρνησης κι αν όχι τι σημαίνει; Ποιο είναι το σενάριο που μπορεί να φέρει ην αριστερά στην εξουσία;

Η πρώτη και βασικότερη προϋπόθεση είναι να υπάρξει ένα μαζικό διεκδικητικό κίνημα που θα αμφισβητήσει τις σημερινές αντιδικτικές πολιτικές κατευθύνσεις. Την αναδιανομή του πλούτου δεν αρκεί να την βάλουμε στο πρόγραμμά μας, πρέπει να το ζητήσουν οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα αδύναμα κοινωνικά στρώματα στους δρόμους. Η δεύτερη προϋπόθεση είναι να διαμορφωθεί ένα εναλλακτικό πολιτικό σχέδιο που θα στηριχτεί από τις ευρύτερες δυνατές δυνάμεις της αριστεράς, με στόχο όχι την διαχείριση του σημερινού συστήματος, αλλά την προώθηση μιας πολιτικής θεμελιωμένης σε εντελώς διαφορετικές προτεραιότητες. Όσο για το σενάριο, ας μην αδημονούμε. Η κρίση του πολιτικού συστήματος είναι βαθιά και σε λίγο χρονικό διάστημα τίποτα δεν θα είναι ίδιο με την σημερινή κατάσταση.

Πολλά ΜΜΕ προβάλλουν ένα συγκεκριμένο lifestyle προφίλ για σένα. Πώς αισθάνεσαι εσύ γι' αυτό; Πιστεύεις ότι μπορείς να το αλλιάξεις;

Life style προφίλ προβάλλουν για μένα τα ΜΜΕ που προβάλλουν life style γενικώς. Δεν μπορείς να το απούγεις εντελώς, γιατί τα νέα πρόσωπα τραβάνε το ενδιαφέρον των μέσων και όχι πάντοτε με τον επιθυμητό τρόπο. Σε κάθε περίπτωση, δεν έχει νόημα να προσπαθείς να ελέγξεις την εικόνα που θα προβληθεί. Ούτως η άλλως, εικόνα χωρίς περιεχόμενο δεν μπορεί να σταθεί στον δημόσιο χώρο. Αυτό που μπορείς να κάνεις είναι να είσαι ο εαυτός σου, να ρίχνεις τα βάρη στο περιεχόμενο και στην ουσία της πολιτικής δουλειάς, και σε λίγο χρονικό διάστημα τα πράγματα θα ξεκαθαρίσουν.

ΚΑΡΤΕΛ, ΛΟΜΠΙ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΠΙΕΖΟΥΝ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΑΓΟΡΑ

Η τιμή του πετρελαίου δπλασιάστηκε τα τελευταία 5 χρόνια, η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι. Σκοπός του παρόντος άρθρου είναι να ερευνήσει τι κρύβεται πίσω από την ενεργειακή κρίση που ζούμε και ποιοι έχουν λόγο στις εξελίξεις.

Του Νίκου Αργυρίου

Η πλέον γνωστή θεωρία για τα παγκόσμια ενεργειακά αποθέματα είναι εκείνη της «Κορύφωση Πετρελαίου» (Peak Oil). Σύμφωνα με αυτήν, από τη στιγμή που έχουμε χρησιμοποιήσει περίπου το μισό των συνολικών αποθεμάτων, ο ρυθμός παραγωγής πετρελαίου είναι πιθανότερο να σταματήσει να αυξάνεται και να εισαχθεί σε φάση μόνιμης μείωσης, εξ ου και ο όρος "peak". Σύμφωνα με κάποιους, το peak oil έχει ήδη γίνει ενώ σύμφωνα με κάποιους άλλους θα συντελεστεί το 2020-2030.

Για να αναδείξουμε το πώς δουλεύει η αγορά πετρελαίου, θα πρέπει να αναλύσουμε την θέση των κυριότερων παραγόντων εντός αυτής.

ΗΠΑ

Δεν θα μπορούσαμε να αρχίσουμε διαφορετικά... Στην παρούσα περίοδο οι ΗΠΑ είναι από τους κινητήριους μοχλούς της αγοράς αν και ο πρωτεύων ρόλος της δέχεται τρομερές πιέσεις, κυρίως από Ρωσία, Κίνα και Ινδία. Οι ενεργειακές της ανάγκες της αυξάνονται, αλλά ο καθοριστικός παράγοντας στην χάρση πολιτικής της είναι το ενεργειακό της ισοζύγιο. Πιο συγκεκριμένα, η παραγωγή πετρελαίου εντός των ΗΠΑ μειώνεται (κυρίως λόγω της εξάντλησης των πηγών) και αυτό σε συνδυασμό με τις συνεχώς αυξανόμενες ανάγκες τους, τους οδήγησε στην εισαγωγή πετρελαίου, άρα στην ενεργειακή εξάρτηση τους από το εξωτερικό τους περιβάλλον. Φυσικά, αυτό δεν ήταν και το πλέον ευχάριστο γεγονός. Οι ΗΠΑ, σε έναν νευραλγικό τομέα για την οικονομία τους, είναι πλέον αναγκασμένες να συνεργάζονται με «περιέργους τύπους» (Τσάβες), με «φονταμεταλιστές» (Σαουδική Αραβία) και με «υποανάπτυκτους» (Αγκόλα, Νιγηρία, Ιράκ κτλ.). Στην παραπάνω κατηγοριοποίηση, προσθέτουμε, και τους «συζητήσιμους» Καναδούς και Μεξικάνους. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ένα περιοδικό πρόβλημα που ως συ-

νέπεια θα έχει την μεταβολή των αμερικάνικων εισαγωγών πετρελαίου έστω κατά 1-2 %, θα δημιουργούσε έμφραγμα στην αμερικάνικη οικονομία και κατ' επέκταση στην παγκόσμια.

Χώρα	Ποσοστό επί των συνολικών εισαγωγών
Canada	18 %
Mexico	15 %
Nigeria	12 %
Saudi Arabia	12 %
Venezuela	10 %
Angola	6 %
Iraq	5 %
Colombia	3 %
Ecuador	3 %
Algeria	3 %
U.K.	2 %
Kuwait	2 %
Norway	1 %
Equatorial Guinea	1 %
Λοιπές	7 %

ΟΠΕΚ

Ο χώρες που συγκροτούν τον ΟΠΕΚ ελέγχουν το 40-42 % της παγκόσμιας παραγωγής πετρελαίου. Είναι το πλέον γνωστό και εκείνο με την μεγαλύτερη επιρροή καρτέλι που υπάρχει στην παγκόσμια οικονομία. Και ενώ οι ανεπτυγμένες χώρες είναι καπιταλιστικές και φιλελεύθερες, άρα εναντίον κάθε μορφής καρτέλι, στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπάρχει πιθανότητα παρέμβασης και εξάλειψης του. Οι παραγωγική τους δυναμικότητα έχει σταθεροποιηθεί με πρόσχημα την εξάντληση των πηγών. Ωστόσο, αρκετά από τα μέλη του ΟΠΕΚ -είτε λόγω πολέμου και κυρώσεων, είτε λόγω έλλειψης επενδύσεων και εξοπλισμού- αδυνατούν να αυξήσουν την παραγωγή, ακόμα και αν το ήθελαν. Αυτό σημαίνει ότι και παγ-

κόσμια προσφορά πετρελαίου έχει φτάσει στα όρια της.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ

(BP, SHELL, CHEVRON, ΕΧΧΟΝ-MOBIL κτλ.)

Οι δύναμη τους είναι τεράστια ενώ η συνεργασία τους με τις εκάστοτε κυβερνήσεις είναι μνημειώδης. Το κύριο επιχείρημα για την μη αύξηση της παραγωγής τους, είναι το ίδιο με του ΟΠΕΚ. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν ισχύει. Η πραγματικότητα είναι ότι η ανακάλυψη νέων πηγών ή περαιτέρω εκμετάλλευση κάποιων υπαρχουσών, είναι μη κερδοφόρα. Για την αντιμετώπιση των παραπάνω, χρειάζονται ασύμφορα πολλά χρήματα στο τομέα της έρευνας και του εξοπλισμού από την πλευρά των εταιριών πράγμα που δυσχεραίνει την όλη κατάσταση.

ΚΙΝΑ, ΡΩΣΙΑ, ΙΝΔΙΑ

Οι παραπάνω χώρες αναπτύσσονται δυναμικά, κάτι που έχει άμεσο αντίκτυπο και στις ενεργειακές τους απαιτήσεις. Έχοντας ως δεδομένο ότι η παγκόσμια προσφορά πετρελαίου αυξάνεται ελάχιστα ενώ η παγκόσμια ζήτηση, λόγω των παραπάνω χωρών, εκτινάσσεται, είναι εμφανές ότι η μεγάλη αύξηση των τιμών του πετρελαίου είναι αναπόφευκτη. Σε αυτό προσθέστε και το αυξανόμενο κόστος εξόρυξης και διύλισης του πετρελαίου και τότε, χοντρικά, έχετε την παρούσα κατάσταση.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΒΙΟΚΑΥΣΙΜΑ: ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΛΥΣΗ

Βιοκαύσιμα είναι τα καύσιμα που προέρχονται από βιομάζα, δηλαδή οργανικές ύλες και κυρίως καλλιεργούμενα ενεργειακά φυτά. Τα δύο κυριότερα βιοκαύσιμα είναι το βιοντίζελ (αντί του πετρελαίου) και η βιοαιθανόλη (αντί της βενζίνης). Δεν έχουν καμία σχέση με τα συμβατικά ορυκτά καύσιμα κι έτσι ο άνθρακας που εκπέμπουν έχει ελάχιστες επιπτώσεις στο περιβάλλον, ενώ αν βρεθούν οι πρώτες ύλες, η παραγωγή τους είναι σχετικά απλή. Γι' αυτό και τις τελευταίες δεκαετίες έχει αρχίσει μια συζήτηση σχετικά με τη συνολική αντικατάσταση των ορυκτών καυσίμων με τα βιοκαύσιμα σε όλους τους τομείς.

Του Τάσου Κούτρα

Απ' την άλλη μεριά όμως τίθεται ένα βασικό ερώτημα: Μήπως η παραγωγή αυτών, αλλά κυρίως η καλλιέργεια των ενεργειακών φυτών είναι τόσο δαπανηρή και ρυπογόνος που τελικά οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι δεν αποτελούν μια ριζοσπαστική εναλλακτική λύση για το ενεργειακό; Το παρόν κείμενο δεν έχει στόχο να στραφεί προς μια κατεύθυνση αλλά κυρίως να προβληματίσει για να ανοίξει μια συζήτηση γύρω από αυτό το θέμα.

Οι υποστηρικτές αυτού του εγχειρήματος λένε πως τα βιοκαύσιμα θα δώσουν τη λύση στο ενεργειακό και περιβαλλοντικό πρόβλημα του πλανήτη. Οι αέριοι ρύποι που εκπέμπονται κατά την καύση τους είναι ανανεώσιμοι (δεν απελευθερώνεται νέος άνθρακας στην ατμόσφαιρα όπως γίνεται με το πετρέλαιο που «κρυμμένος άνθρακας έρχεται στην επιφάνεια»), ενώ απαιτούνται ελάχιστες μετατροπές στις μηχανές εσωτερικής καύσης (οχημάτων μεταφοράς, βιομηχανιών, κ.α.) για τη χρησιμοποίησή τους. Επίσης, αφού βρεθούν οι πρώτες ύλες, η παραγωγή τους είναι σχετικά απλή. Ακόμη κι ένας μικρός αγρότης με κάποιες βασικές γνώσεις θα μπορούσε να παράγει βιοντίζελ. Γι' αυτούς τους λόγους η Ε.Ε. έχει θεσπίσει κάποιες ρυθμίσεις και υποχρεώνει τις χώρες να αντικαταστήσουν ένα ποσοστό των καυσίμων τους με βιοκαύσιμα, ενώ ευρωπαϊκές χώρες όπως η Ισπανία και η Γερμανία έχουν κάνει μεγάλα βήματα στην παραγωγή αυτών με σχετικά καλά αποτελέσματα. Επιπλέον η παραγωγή τους από σκουπίδια θα μπορούσε να λύσει σε κάποιο βαθμό το πρόβλημα των αποβλήτων.

Απ' την άλλη μεριά όμως, υπάρχουν σημαντικές ενστάσεις. Τα ενεργειακά φυτά είναι πολύ απαιτητικά σε νερό και λιπάσματα για να είναι κερδοφόρα. Επίσης κατά μεγάλο ποσοστό την καλλιέργειά τους έχουν αναλάβει τα πολυεθνικά μεγαθήρια της βιοτεχνολογίας (εδώ κρύβεται ο τεράστιος κίνδυνος που ακούει στο όνομα γενετικά τροποποιημένοι οργανισμοί δηλαδή μεταλλαγμένα και το ζήτημα της ελεύθερης καλλιέργειάς τους), ενώ τη μεταποίησή τους οι πετρελαιοεπιχειρήσεις. Όλα αυτά σημαίνουν χρήση μεταλλαγμένων φυτών, καταστροφή δασών για καλλιέργεια και περαιτέρω επιβάρυνση των φυσικών οικοσυστημάτων από τα αγροχημικά. Κανείς δε γνωρίζει απόλυτα αν τα βιοκαύσιμα θα έχουν αποτέλεσμα και θα αποτελούν μια ριζοσπαστική λύση. Η υπάρχουσα κατάσταση όμως μας επιτρέπει να βγάζουμε κάποια συμπεράσματα για το πώς θα εξελιχθεί η παραγωγή τους και αν αυτή θα έχει ως στόχο το περιβάλλον ή το κέρδος. Ιδιαίτερα για τη χώρα μας που έχει μεγάλη λειψυδρία και όχι πολύ μεγάλες πεδινές εκτάσεις, πρέπει να είμαστε πολύ επιφυλακτικοί. Απαιτούνται πολλές έρευνες και μελέτες για την καλλιέργεια των ενεργειακών φυτών και ένας συνολικός προγραμματισμός για τους αγρότες και τις περιοχές τους από τη μεριά της πολιτείας, που ως τώρα δεν έχει γίνει για καμία καλλιέργεια.

Το ερώτημα λοιπόν παραμένει εν μέρει αναπάντητο και είναι στη διάθεσή μας να συμπεράνουμε αν τα βιοκαύσιμα θα δώσουν τη λύση στο μεγάλο πρόβλημα της ενέργειας, είτε αυτά παράγονται από ενεργειακά φυτά είτε από απόβλητα.

Η ΚΑΘΑΡΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΗ...

Οι κλιματικές αλλαγές είναι η μεγαλύτερη σύγχρονη απειλή, που καλείται να αντιμετωπίσει ολόκληρη η ανθρωπότητα. Κι ενώ οι επιπτώσεις της έχουν αρχίσει να καταγράφονται σ' όλο τον πλανήτη, απ' τη μια μεριά η κατασκευή περισσότερων νέων εργοστασίων λιθάνθρακα και η εγκατάσταση νέων πυρηνικών αντιδραστήρων (σε ευρωπαϊκό έδαφος), με πρόσχημα είτε την ενεργειακή ανεξαρτησία ή την αντιμετώπιση του ενεργειακού ελλείμματος, και απ' την άλλη η εξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα και η κυβερνητική ανυπαρξία κατάλληλης πολιτικής προώθησης των ΑΠΕ, φαίνεται να μη συμβαδίζουν με τις ευρωπαϊκές προσδοκίες και να μην αποτελούν λύση για το ενεργειακό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε.

Της Βάσιας Χόνδρου

Γι' αυτό η διεύρυνση των δυνατοτήτων για εξοικονόμηση ενέργειας και η ουσιαστική προώθηση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (ΑΠΕ), πρέπει να αποτελούν **βασικό βίωμα και οικονομικό εργαλείο για την αντιμετώπιση των κλιματικών αλλαγών**. Επίσης, είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι οι ΑΠΕ, εκτός από το ότι μπορούν να αποτελέσουν τον τρόπο ανατροπής απέναντι στο κατεστημένο του πετρελαίου, του λιγνίτη και του φυσικού αερίου, μπορούν να διαδραματίσουν ταυτόχρονα σημαντικό ρόλο στην οικονομία και στους ρυθμούς ανάπτυξης. Επισημαίνουμε πως, οι εγκαταστάσεις των ΑΠΕ ως περιβαλλοντικά έργα, οφείλουν να θέτουν αυστηρά κριτήρια για την προστασία της βιοποικιλότητας κατά τις φάσεις κατασκευής και λειτουργίας αυτών.

Σ' αυτό το σημείο, είναι χρήσιμο να γνωρίσουμε κάποιες βασικές πληροφορίες για το τι και ποιες είναι οι ΑΠΕ:

ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΕΣ ΠΗΓΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ (ΑΠΕ)

Ορίζουμε τις ενεργειακές πηγές που τροφοδοτούνται συνεχώς με ενέργεια μέσω των φυσικών κύκλων, ώστε να θεωρούνται πρακτικά ανεξάντλητες και ικανές να υποκαταστήσουν πλήρως τις συμβατικές πηγές ενέργειας. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας δεν επιβαρύνουν το περιβάλλον και χαρακτηρίζονται και ως καθαρές πηγές ενέργειας. Αυτές είναι:

Η Ηλιακή Ενέργεια: Η κύρια και βασική πηγή ενέργειας για τη γη είναι ο Ήλιος μας. Τη θερμότητα που προσλαμβάνουμε από την ηλιακή ακτινοβολία μπορούμε, είτε να τη χρησιμοποιήσουμε αμέσως, είτε να την αποθηκεύσουμε με τεχνητά μέσα. Η αξιοποίηση αυτής της ενέργειας γίνεται τόσο για να θερμάνουμε τα κτίρια με άμεσο ή έμμεσο τρόπο και με τη χρήση ενεργειακών (ηλιακών συλλέκτες) ή και παθητικών (δομικά στοιχεία του κτιρίου που με κατάλληλο σχεδιασμό, αξιοποιούν τους φυσικούς τρόπους για τη διάδοση της θερμότητας) συστημάτων, όσο και για να παράγουμε ηλεκτρική ενέργεια. Για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από την ηλιακή ακτινοβολία υπάρχουν δυο τρόποι: α) η χρησιμοποίηση φωτοβολταϊκών συστημάτων τα οποία μετατρέπουν απευθείας την ηλιακή ενέργεια σε ηλεκτρική και β) τα ηλιακά θερμικά συστήματα που χρησιμοποιούν την ηλιακή ενέργεια για να θερμάνουν ένα υγρό, ώστε να παραχθεί ατμός, ο οποίος στη συνέχεια τροφοδοτεί μία τουρμπίνα και μία γεννήτρια.

Η Αιολική Ενέργεια: Η αιολική ενέργεια είναι η κινητική ενέργεια του ανέμου που προέρχεται από τη μετακίνηση αερίων μαζών στην ατμόσφαιρα. Μετατρέπεται σε ηλεκτρική ενέργεια μέσω των ανεμογεννητριών, οριζόντιου ή κατακόρυφου άξονα ο οποίος, χάρη σε ένα σύστημα προσανατολισμού βρίσκεται πάντα παράλληλα προς την κατεύθυνση του ανέμου. Σε μια ανεμογεννήτρια, η κίνηση των πτερυγίων της μεταδίδεται σε έναν άξονα περιστροφής, όπου η ενέργεια που μεταφέρεται μετατρέπεται από μια γεννήτρια σε ηλεκτρική ενέργεια. Η χρήση της γίνεται, είτε μαζί με μπαταρία σε μικρές εγκαταστάσεις, είτε συμπληρωματικά μαζί με φωτοβολταϊκά στοιχεία, ή τέλος με παράλληλη χρήση νηζελογεννητριών (υβριδικά συστήματα). Η συστηματική παγκόσμια εκμετάλλευση της αιολικής ενέργειας ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του '80, όταν προκλήθηκε η πρώτη πετρελαϊκή κρίση και συνεχίζει να αυξάνεται κατά πολύ τα τελευταία χρόνια. Συστοιχίες ανεμογεννητριών οργανώνουν τα λεγόμενα αιολικά πάρκα, που επιτρέπουν τη μαζική εκμετάλλευση της αιολικής ενέργειας και τη διοχέτευση του συνόλου της

παραγόμενης ενέργειας στο ηλεκτρικό δίκτυο.

Η Γεωθερμική Ενέργεια ή γεωθερμία: Η γεωθερμική ενέργεια είναι η θερμότητα που προέρχεται από το εσωτερικό της γης και παράγεται με τη μετατροπή ζεστού νερού ή υδρατμού που βρίσκεται σε αρκετό βάθος από την επιφάνεια της γης σε ηλεκτρική ενέργεια. Ανάλογα με τη θερμοκρασία του γεωθερμικού ρευστού, που ποικίλλει από περιοχή σε περιοχή και μπορεί να έχει τιμές από 25 °C -350 °C, η γεωθερμική ενέργεια αξιοποιείται, είτε για τη θέρμανση κατοικιών και άλλων κτιρίων ή κτηνοτροφικών μονάδων, ιχθυοκαλλιέργειών κ.λ.π. είτε για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας (στις περιπτώσεις που τα γεωθερμικά ρευστά έχουν θερμοκρασία πάνω από 150 °C) Η γεωθερμία χρησιμοποιείται για τη θέρμανση χώρων, με τη βοήθεια ειδικών μηχανισμών που ονομάζονται γεωθερμικές αντλίες θερμότητας, τα οποία ανεβάζουν τη διαθέσιμη θερμοκρασία. και χρησιμοποιούνται για κλιματισμό, για τη θέρμανση περιοχών που βρίσκονται κοντά σε θερμές πηγές και στις αγροτικές εφαρμογές.

παραγόμενης ενέργειας στο ηλεκτρικό δίκτυο.

Η Ενέργεια από Βιομάζα: Βιομάζα ονομάζεται κάθε υλικό που παράγεται από οργανική ύλη (όπως είναι το ξύλο και άλλα προϊόντα του δάσους, υπολείμματα καλλιέργειών, κτηνοτροφικά απόβλητα, απόβλητα βιομηχανιών τροφίμων κλπ.) και μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως καύσιμο, είτε απευθείας με καύση είτε με την κατάλληλη τεχνολογική επεξεργασία να μετατραπεί σε υγρό, αέριο ή στερεό καύσιμο, τα οποία χρησιμοποιούνται για θέρμανση, παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, αλλά και κίνηση. Η βιομάζα είναι μια ανανεώσιμη πηγή ενέργειας γιατί στην πραγματικότητα είναι αποθηκευμένη

ηλιακή ενέργεια που δεσμεύτηκε από τα φυτά κατά τη φωτοσύνθεση. **Όμως, η καύση δεν μπορεί να την χαρακτηρίσει και σαν καθαρή για το περιβάλλον πηγή ενέργειας.** Τα πιο γνωστά και διαδεδομένα στο εμπόριο υγρά βιοκαύσιμα είναι το βιοντίζελ (από φυτικά ή ζωικά λίπη και έλαια) και η βιοαιθανόλη (από σακχαρούχα ή αμυλούχα φυτά).. Το βιοαέριο είναι ένα αέριο καύσιμο που παράγεται με τη διαδικασία της αναερόβιας χώνευσης, κυρίως από απόβλητα και σκουπίδια.

Η θαλάσσια Ενέργεια: Είναι η μορφή ενέργειας, που προκύπτει κυρίως από την ηλιακή ενέργεια και την βαρυτική έλξη της σελήνης και της γης. Λόγω των κινήσεων των θαλάσσιων υδάτων, που είτε ανεβαίνουν (πλημμυρίς), είτε κατεβαίνουν (άμπωτις) λόγω της παλίρροιας, είτε κυκλοφορούν ως ρεύματα (λόγω της διαφοράς της θερμοκρασίας σε διάφορα σημεία του νερού), είτε τέλος κινούνται παλινδρομικά (κύματα). Αυτές τις κινήσεις μπορούμε να τις χρησιμοποιήσουμε για να περιστρέψουμε τροχούς με πτερύγια, ώστε να παράγουμε ηλεκτρική ενέργεια. Ενώ, είναι εφικτό να εκμεταλλευτούμε

τη θερμοκρασιακή διαφορά μεταξύ της επιφάνειας και των βαθύτερων στρωμάτων της θάλασσας για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας (θερμική ενέργεια ηλεκτρική ενέργεια). Έτσι, οι κύριες μορφές θαλάσσιας ενέργειας είναι οι εξής: α) Ενέργεια των κυμάτων β) Ενέργεια της παλίρροιας γ) Ενέργεια των θαλάσσιων ρευμάτων και δ) Θερμική ενέργεια. Τέλος, όλες αυτές οι εφαρμογές βρίσκονται ακόμη σε πειραματικό στάδιο.

Υδροηλεκτρική Ενέργεια: Στα υδροηλεκτρικά έργα η ενέργεια από την πτώση του νερού μετατρέπεται σε ηλεκτρική ενέργεια, με τη βοήθεια μιας τουρμπίνας.

Υδραυλική ενέργεια: Αυτή η μορφή ενέργειας βασίζεται στην ιδιότητα που έχουν τα νερά, που προέρχονται από το λιώσιμο των πάγων, του χιονιού ή της βροχής που πέφτει σε μεγάλο υψόμετρο, να έχουν ενέργεια κατά την πτώση προς χαμηλότερες περιοχές. Έτσι, δημιουργώντας τεχνητές λίμνες (ταμιευτήρες) σε μεγάλο υψόμετρο, στην ουσία αποθηκεύουμε την ενέργεια των συγκεντρωμένων νερών και, αφήνοντάς τα

να πέσουν με ταχύτητα σε χαμηλότερες περιοχές μέσω αγωγών, μπορούμε να εκμεταλλευτούμε αυτή την αποθηκευμένη ενέργεια, μετατρέποντάς τη σε άλλη μορφή ενέργειας. Σήμερα, εκμεταλλευόμενοι το νερό των ταμιευτήρων, που συνήθως δημιουργούνται με τεχνητά φράγματα, χρησιμοποιείται σχεδόν αποκλειστικά για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας), με τη βοήθεια μιας τουρμπίνας.

Υδροηλεκτρικοί σταθμοί. Στα μεγάλα φράγματα λαμβάνονται υπόψη και άλλες περιβαλλοντικές παράμετροι, όπως αντιπλημμυρικά έργα, η ποιότητα του ύδατος, καθώς επίσης και η επιρροή στην ζωή των ψαριών του ποταμού αλλά και των υπόλοιπων ζώων της περιοχής. Κατά συνέπεια, μόνο τα μικρά κλίμακας υδροηλεκτρικά (με δυναμικό λιγότερο των 30MW) θεωρούνται "πράσινα", ενώ τα μεγάλα κλίμακας θεωρούνται απλώς "καθαρά".

Ηλεκτρονικές πηγές:

-Κέντρο ανανεώσιμων πηγών ενέργειας:
www.cres.gr/kape
-Eurostat

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

Του Χρήστου Στάικου

Η οικολογική κρίση που βιώνουμε, αποτελεί ένα από τα μείζονα προβλήματα του αιώνα που διανύουμε και πυροδοτεί έντονες αντιπαραθέσεις σε πολιτικό, κοινωνικό και επιστημονικό επίπεδο. Η υπερθέρμανση του πλανήτη, η καταστροφή του στρώματος του όζοντος, ο αφανισμός των τροπικών δασών, οι αλιευτικές καταχρήσεις, η εξασθένιση διαφόρων ειδών, η απώλεια της γενετικής ποικιλότητας, η γενικότερη υποβάθμιση του περιβάλλοντος και της ποιότητας ζωής, η απερίμωση, η συρρίκνωση των υδάτινων αποθεμάτων, η έλλειψη καθαρού νερού και η ραδιενεργός μόλυνση αποτελούν τα κυριότερα σημεία αυτού που αποκαλούμε «περιβαλλοντική κρίση». Αν και σε κάθε σημείο του πλανήτη υπάρχουν διαφορετικά προβλήματα τοπικού χαρακτήρα, αυτά εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τα παγκόσμια (πχ η υπερθέρμανση του πλανήτη συνδέεται με τις πυρκαγιές), δείχνοντας με αυτό τον τρόπο ότι ζούμε σε μια εποχή κατά την οποία το τοπικό αναδεικνύεται σε παγκόσμιο και το παγκόσμιο επιδρά στο τοπικό.

Αυτή η ανάγνωση της πραγματικότητας αναδεικνύει με πιο εμφανή τρόπο την ευρύτερη έννοια της παγκοσμιοποίησης, η οποία περιλαμβάνει και την «περιβαλλοντική κρίση». Αυτή, ωστόσο, δεν συμβαίνει ξεχωριστά, αλλά είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την κρίση της κοινωνικής κατάρρευσης, γεγονός που πρέπει να μας κάνει να τις αντιμετωπίζουμε σαν ξε-

χωριστές εκδηλώσεις των ίδιων δομικών δυνάμεων. Αυτές δεν είναι άλλες παρά οι «ευκαιρίες κέρδους», οι οποίες συνδυάζονται με την υπερεκμετάλλευση ανθρώπινων και φυσικών πόρων και την αδιαφορία για τις περιβαλλοντικές συνέπειες. Είναι το νεοφιλελεύθερο καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα που βασίζεται στη λογική του «αυξήσου ή πέθανε», μια λογική που εξηηρετεί τη μεγαλύτερη κερδοφορία σε βάρος του περιβάλλοντος και της ποιότητας ζωής των πολιτών. Ιδιαίτερα εκείνων, που ζουν σε δύσκολες συνθήκες είτε στις μεγαλύτερες είτε στις φτωχές και αναπτυσσόμενες χώρες. Σε αυτές, οι επιπτώσεις είναι δυσμενέστερες (πχ πλημμυρές στο Μπαγκλαντές) και αυτές κατά ένα μεγάλο ποσοστό «τρώνε τη ρύπανση» (πχ απόθεση τοξικών αποβλήτων από ανεπτυγμένες χώρες σε χώρες της Αφρικής).

Όλα τα παραπάνω αναδεικνύουν την επείγουσα αναγκαιότητα μιας ρήξης με τον βιομηχανισμό, την υπερεκμετάλλευση των πόρων, τον καταναλωτισμό και με αυτή τη θρησκεία της ανάπτυξης που είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό. Βρισκόμαστε λοιπόν, σε αντιπαράθεση με την υπάρχουσα κατάσταση οφείλουμε σαν αριστερά να αναζητάμε μίαν οικονομία ριζικά διαφορετική από την παρούσα, μίαν οικονομία στην οποία ο πρωταρχικός σκοπός δεν θα είναι το κέρδος και στην οποία ο πλούτος δεν θα εκφράζεται ούτε θα μετρείται μόνο με χρηματικούς όρους, αναδεικνύοντας με αυτό τον τρόπο

μέσα από τα κινήματα, παγκόσμια και τοπικά, το σύνθημα «οι άνθρωποι και το περιβάλλον πάνω από τα κέρδη».

Μέσα από αυτή τη λογική διεκδικούμε την αλλαγή του μοντέλου ανάπτυξης που περιγράψαμε γιατί θέλουμε να έρθουμε σε ρήξη με τον οικονομισμό, να τραβήξουμε την προσοχή μας στο γεγονός ότι στη βάση κάθε κοινωνίας, κάθε οικονομίας, υπάρχει μια μη οικονομία, που αποτελείται από πλούτη τα οποία δεν είναι ανταλλάξιμα, από δώρα χωρίς ανταπόδοση, από ανιδιοτελείς προσφορές, από κοινά αγαθά. Στο δρόμο, λοιπόν, για σοσιαλισμό με δημοκρατία και ελευθερία, πρέπει να επανακαθορίσουμε τόσο τους δρόμους όσο και του στόχους της σοσιαλιστικής παραγωγής μέσα σε ένα οικολογικό πλαίσιο.

Πηγές:

Τζον Μπέλαμι Φόστερ, *Ecology Against Capitalism*, στην ελληνική έκδοση «ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ», εκδ. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ, 2005.

Joel Kovel και Michael Loewy,
Οικοσοσιαλιστικό Μανιφέστο.

Andre Gorz, *Η οικολογία είναι μια επιστήμη βαθιά αντικαπιταλιστική και ανατρεπτική, συνέντευξη στη «Le Nouvel Observateur»*, επανηχογραφημένη στο τεύχος 75 του περιοδικού, «Δάμων της Οικολογίας».

Κώστας Φωτεινάκης, *Εκδότης του ηλεκτρονικού περιοδικού «προσανατολισμοί»*,
www.prosanatolismoi.gr

ΕΝΩΤΙΚΕΣ ΔΙΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

✘ Δίημερη συνάντηση πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη, στις 8-9.12.2007, με συμμετοχή τεσσάρων κομμάτων της Ιταλικής αριστεράς και οικολογίας, τα οποία συζητούν τη δημιουργία ομοσπονδίας, ένα όχι εύκολο εγχείρημα. Πρόκειται για την Κομμουνιστική Επανάδραση, το Κόμμα Ιταλών Κομμουνιστών, τη Δημοκρατική Αριστερά (που αποσπάστηκε από τους Δημοκράτες της Αριστεράς, μη ακολουθώντας την ενσωμάτωσή τους στο Δημοκρατικό Κόμμα) και τους Πράσινους. Η συνάντηση – συζήτηση ασχολήθηκε με πολιτικά και ιδεολογικά ζητήματα, στα οποία επιδιώκεται η σύγκλιση. Ειδικότερα, συζητήθηκαν σε 9 διαφορετικά φόρουμ τα θέματα:

1. Κοινωνικό κράτος και δικαιώματα υπηκοότητας (δικαιώματα κοινωνικά και πολιτικά).
 2. Ειρήνη, αφοπλισμός, συνεργασία, Ευρώπη.
 3. Μετανάστες και δικαιώματα υπηκοότητας (δικαιώματα κοινωνικά και πολιτικά).
 4. Αγώνας ενάντια στις μαφιόζικες εξουσίες και στις οικομαφίες: Δημοκρατική νομιμότητα.
 5. Γνώση, κουλτούρα, έρευνα, καινοτομία.
 6. Δημοκρατία, δημόσια ηθική, αντιπροσώπευση, καινούργιες μορφές συμμετοχής.
 7. Οικονομία, περιβάλλον, κλίμα, δημόσια αγαθά και χώρος.
 8. Ελευθερία, πολιτικά δικαιώματα (δικαιώματα του πολίτη), κοσμοκτικότητα.
 9. Οικονομία, εργασία, ποιότητα της ανάπτυξης.
- Τη δεύτερη ημέρα, η συνάντηση είχε τη μορφή συνέλευσης σε δύο μέρη: το πρώτο, με συμμετοχή ειδικών στα θέματα της πρώτης ημέρας και το δεύτερο με συμμετοχή των ηγετών των 4 συνιστωσών, που παρουσίασαν «Χάρτα των Αξιών και Αρχών» για το κοινό τους εγχείρημα. Προτείνεται ο τίτλος του φορέα συνεργασίας να περιέχει τη φράση «Αριστερά – Ουράνιο Τόξο».

Τμήμα διεθνών του ΣΥΝ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟ ΤΟΥ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ

- ✘ Τους τελευταίους μήνες γινόμαστε μάρτυρες μιας δραματικής κλιμάκωσης της ανθρωπιστικής τραγωδίας στη λωρίδα της Γάζας. Η εγκληματική πολιτική της Ισραηλινή κυβέρνησης και η ένοχη σιωπή της διεθνούς κοινότητας μετατρέπουν καθημερινά τη στενή αυτή λωρίδα γης σε κοιταστήριο, κλουβί με ημερομηνία λήξης για τους Παλαιστίνιους κατοίκους. Τα παρακάτω στοιχεία είναι ενδεικτικά:
- 86 ασθενείς έχουν πεθάνει από την Ισραηλινή Κατοχή εξαιτίας του Αποκλεισμού!
 - 1.562 ασθενείς χρήζουν ιατρικής περίθαλψης έξω από τη Λωρίδα της Γάζας και 322 ασθενείς βρίσκονται σε κρίσιμο στάδιο. Εάν η πολιορκία συνεχιστεί, 470 καρκινοπαθείς θα πεθάνουν.
 - 107 είδη βασικών φαρμάκων έχουν εξαλειφθεί από τη Γάζα και άλλα 97 είδη φαρμάκων είναι στα πρόθυρα της εξάλειψης.
 - Τα νοσοκομεία θεραπεύουν αποκλειστικά επείγοντα περιστατικά λόγω έλλειψης ενέργειας και καυσίμων, αναγκαίων για τη λειτουργία των γεννητριών.

Ενώ η αργόσυρτη δολοφονία ενός λαού συνεχίζεται, καλούμε σε δράση τώρα. Η Γάζα των 360 τετραγωνικών χιλιομέτρων και του 1,5 εκατομμυρίου ανθρώπων επιλέχθηκε για το ρόλο των σύγχρονων στρατοπέδων εξόντωσης. Το κίνημα αλληλεγγύης στην Ελλάδα πρέπει να πιέσει για την άρση του αποκλεισμού, να πιέσει για την συνολική λύση του παλαιστινιακού, για την αρμονική και ειρηνική συμβίωση των λαών. Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις δεν θέλησαν να πείσουν στην κατεύθυνση της οριστικής λύσης, αντιθέτως μάλιστα, οι αποφάσεις τους υποθηκεύουν τον παλαιστινιακό λαό για πάνω από μισό αιώνα. Θεωρούμε απαράδεκτο να χαρακτηρίζεται τρομοκράτης ένας ολόκληρος λαός. Στεκόμαστε στο πλευρό και ενώνουμε τις φωνές μας με τις Ισραηλινές οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα που ζητάνε την άρση του αποκλεισμού, με την παλαιστινιακή αντίσταση!

Να ζητήσουμε την άρση αυτής της απάνθρωπης πολιορκίας, που συνιστά έγκλημα πολέμου στο οποίο εμπλέκεται και η κυβέρνησή μας. Να βρεθούμε απέναντι στα σχέδια των ιμπεριαλιστών οι οποίοι χαράζουν διαρκώς νέα σύνορα με αίμα και πετρέλαιο. Να σταθούμε αλληλεγγυοί με τον παλαιστινιακό λαό, ο οποίος αντιστέκεται με γενναιότητα απέναντι στις πολεμικές μηχανές των ΗΠΑ και του Ισραήλ. **«Οι φίλοι μας ή θα εμφανιστούν γρήγορα ή δεν θα μας βρουν...»**

Επιμέλεια Ζήσης Ζάννας

HASTA LA VICTORIA SIEMPRE!

✘ Ξεκίνησε την επανάσταση με 82 άντρες. Αν έπρεπε να το ξανακάνω, θα το αποτολμούσα με 10-15 άνδρες. Δεν έχει σημασία πόσο «μικρός» είσαι. Αρκεί να έχεις πίστη, όραμα και σχέδιο δράσης.

Φιντέλ Κάστρο

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ

✘ Η «αλλαγή» είναι το κεντρικό σύνθημα του Barack Obama, του γερούσιαστού από το Ιλινόις. Με αυτό το «ευρωπαϊκό» σύνθημα ο Obama φαίνεται να εκτοπίζει, την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο, από το χρίσμα των Δημοκρατικών την πρώην πρώτη κυρία και νυν μέλος της γερούσιας από τη Νέα Υόρκη, Hillary Clinton.

Στο επιτελείο των Ρεπουμπλικάνων προβάλλουν τον Obama σαν έναν «κουμμουνιστή που θέλει να καταστρέψει την χώρα». Στο κινήγι του συμβάλλει μέχρι και ο Chuck Norris (ναι, εκείνος που μπορεί να φταρνιαστεί με ανοιχτά τα μάτια). Πώς τα έχει καταφέρει έτσι ο Barack;

Ο Obama έχει πρόγραμμα ριζοσπαστικό για τα δεδομένα του πολιτικού συστήματος της χώρας και έχει παρομοιασθεί με τον Franklin Roosevelt και τον John Kennedy. Το πολιτικό του πρόγραμμα έχει σαν κορμό του την «μικτή» οικονομική πολιτική. Δηλαδή, από τη μία, προστασία των φτωχότερων κοινωνικών ομάδων και μεγαλύτερος έλεγχος στην φορολογία των μεγάλων εισοδημάτων και από την άλλη προστασία της ελεύθερης αγοράς και ενίσχυση της με ειδικά επενδυτικά προγράμματα. Προφανώς δεν θα έπρεπε να περιμένει κανείς αμφισβήτηση της επιχειρηματικής ελευθερίας αφού στις ΗΠΑ ο νεοφιλελευθερισμός είναι θεσμικό και δομικό στοιχείο της οικονομίας.

Στην σύντομή του πορεία στην πολιτική ο Barack Obama έχει κερδίσει τον χαρακτηρισμό του «ακτιβιστή – πολιτικού». Διοργάνωσε αντιπολεμικές πορείες στην πολιτεία του την ημέρα που ο Bush έδινε 48ωρο τηλεγράφο παράδοσης στον Σάντα Χουσεϊν, ενώ διοργάνωσε και διαμαρτυρίες για το Νταρφούρ. Στην πράξη όμως δεν φάνηκε το ίδιο ακτιβιστής, αφού υπερψήφισε την αύξηση των δαπανών για τις αμερικάνικες στρατιωτικές δυνάμεις στην Μέση Ανατολή.

Αν απορρίψουμε τους Ρεπουμπλικάνους και δεν επιλέξουμε τους Δημοκρατικούς, μη ακολουθώντας την λογική «το μη χείρον βέλτιστο», υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις στα δυο κόμματα;

As τα πάρουμε από την αρχή. Από τη μία υπάρχει ο Ελευθεριακό Κόμμα (Libertarian Party). Βασική αρχή του κόμματος είναι το laissez-faire, δηλαδή η απόλυτη ελευθερία της αγοράς και η παντελής έλλειψη κρατικής παρέμβασης και ελέγχου. Ακόμη προτείνεται η ελευθερία στην οπλοκατοχή, η προστασία της προσωπικής περιουσίας και η κατάργηση της φορολογίας για κοινωνικές υπηρεσίες. Μεταξύ των υποψηφίων για το χρίσμα είναι ο Wayne Allyn Root, παρουσιαστής και παραγωγός τηλεοπτικών εκπομπών από το Λας Βέγκας και ο ακτιβιστής για την ελεύθερη χρήση μαριχουάνας, Steve Kubby, από το Τέξας. Στις τελευταί-

ες προεδρικές εκλογές κατέλαβε το 0,32 %.

Το Κόμμα των Θεσμών (Constitution Party) αυτοχαρακτηρίζεται σαν ακροδεξιό συντηρητικό κόμμα και δεν έχει άδικο. Τάσσεται υπέρ της αποχώρησης των ΗΠΑ από τον ΟΗΕ, υπερασπίζεται την θανατική ποινή και εναντιώνεται στην αναγνώριση των ομοφυλοφιλικών γάμων και τις εκτρώσεις. Έχει επανειλημμένα γραφτεί ότι το Κόμμα των Θεσμών επιθυμεί την εγκαθίδρυση ενός θεοκρατικού καθεστώτος. Ο υποψήφιος τους το 2004 πήρε 0,12%.

Το Πράσινο Κόμμα (Green Party) είναι από το μόνο κόμμα με σχετικά στέρεη βάση που βρίσκεται στα «αριστερά» του αμερικάνικου δικομματισμού. Το μεγαλύτερο ποσοστό που κέρδισε ήταν το 2000 όταν με επικεφαλής τον πολιτικά αμφιλεγόμενο Ralph Nader συγκέντρωσε 2,7% σε παναμερικανικό επίπεδο ενώ δεν είναι και λίγες οι περιπτώσεις που σε εκλογικές περιφέρειες κατατάσσεται πρώτο. Στις θέσεις του περιλαμβάνεται η άσκηση «πράσινης» πολιτικής, η συμμετοχική δημοκρατία, η άμεση λήξη του πολέμου στην Μέση Ανατολή και το δικαιότερο φορολογικό σύστημα για τους φτωχούς. Η δύναμή του όμως περιορίστηκε δραματικά το 2004 όταν και συγκέντρωσε σχεδόν 0,1%. Τα παραπάνω κόμματα αποτελούν μια καλή ευκαιρία για να δούμε διαρθρώνεται το πολιτικό σκηνικό στις ΗΠΑ. Ο συντηρητισμός του Bush επικουρείται από μια σειρά μικρότερα κόμματα, ενώ η αριστερά, ιδίως μετά την διάλυση του Σοσιαλιστικού Κόμματος την δεκαετία του '70 και την τελματώδη κατάσταση εδώ και πάνω από 15 χρόνια του Κομμουνιστικού Κόμματος, περιορίζει τον ρόλο της σε εμβρυϊκούς σχηματισμούς χωρίς ουσιαστική παρέμβαση. Σε μια χώρα λοιπόν που ο νεοφιλελευθερισμός καθορίζει το σύνολο της πολιτικής και ο αναχρονισμός φαντάζει η μόνη διέξοδος, η επιλογή των έστω και αποσπασματικών προοδευτικών κομμάτων στα αριστερά του κέντρου, είναι επιβεβλημένη...

Του Νίκου Σβέρκου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΡΙΣΤΟΦΙΑ ΣΤΟ ΠΡΟΕΔΡΙΚΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

✘ Προς το Κ.Σ. της ΕΔΟΝ
Αγαπητοί σύντροφοι,

Η εκλογή του συντρόφου Δημήτρη Χριστόφια στο προεδρικό αξίωμα της Κύπρου αποτελεί μια μεγάλη επιτυχία για την Αριστερά στην Κύπρο και την Ευρώπη. Ο κυπριακός λαός δεν κάμ-

φθηκε από τις εγχώριες και διεθνείς αντικομμουνιστικές κορώνες της Δεξιάς και επέλεξε να γυρίσει σελίδα στην ιστορία της χώρας.

Πλέον ανοίγεται μπροστά μας η προοπτική εξόδου της χώρας από το δόγμα της αδιαλλαξίας και ανοίγει ο δρόμος για να μπορέσουν Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι να ζήσουν ισότητα σε μια ενωμένη Κύπρο.

Η κοινωνική και πολιτική ενίσχυση της Αριστεράς στην Κύπρο, την Ελλάδα και

την Ευρώπη μάς γεμίζει ελπίδα, αλλά και ευθύνες. Οι κοινωνικοί αγώνες και η διεθνιστική αλληλεγγύη πρέπει να ενταθούν ακόμα περισσότερο στο προσεχές, κρίσιμο διάστημα. Η επιτυχία του συντρόφου Χριστόφια και των συντρόφων μας του ΑΚΕΛ και της ΕΔΟΝ είναι μια δοκιμή για την άσκηση αυτόνομης, εναλλακτικής κυβερνητικής πολιτικής της Αριστεράς σε όλη την Ευρώπη. Σε μια Ε.Ε. που οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές επιβάλλονται ως «μονόδρομος», καθήκον μας είναι οι κοινοί αγώνες για σοσιαλισμό με δημοκρατία και ελευθερία.

Με αυτές τις σκέψεις απευθύνουμε θερμάτα και αδελφικό χαιρετισμό νίκης στο σύντροφο Δημήτρη Χριστόφια, καθώς και στους χιλιάδες συντρόφους μας του ΑΚΕΛ και της ΕΔΟΝ για την ιστορική επιτυχία τους!

Αθήνα, 26/2/2008

Η Γραμματεία του Κεντρικού Συμβουλίου
της Νεολαίας Συνασπισμού

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΕΡΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

Η ρητορεία περί ιδιωτικοποιήσεων δεν είναι κάτι καινούριο. Σε παγκόσμιο επίπεδο αποτελεί αυτονόητη επιλογή οικονομικής πολιτικής για πολλές χώρες του ανεπτυγμένου κόσμου, ενώ συνιστά και την κυρίαρχη συνταγή των διεθνών οργανισμών για τις αναπτυσσόμενες χώρες. Κι αν η Θάτσερ έκανε την επιθετική αρχή κατά τη διάρκεια θητείας της¹, η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων είχε πρώτα δοκιμαστεί στα «εργαστήρια του νεοφιλελευθερισμού», στα διδακτορικά καθεστώτα της Χιλής και της Αργεντινής της δεκαετίας του 1970, όπου οι θιασώτες της ελεύθερης αγοράς έκαναν τα πρώτα νεοφιλελεύθερα πειράματα.

Του Γαβριήλ Σακελλαρίδη

Οι συνταγές αυτές άρχισαν να φτάσουν στην χώρα μας, αφού μέχρι το 1990, οι ιδιωτικοποιήσεις δεν αποτελούσαν μέρος της ατζέντας. Από την κυβέρνηση Μητσοτάκη όμως και μετά η ελληνική κοινωνία έρχεται αντιμέτωπη με το σοκ των ιδιωτικοποιήσεων, και σε μεγάλο βαθμό η αντίδραση της είναι καθοριστική στην πτώση της κυβέρνησης.

Από τότε έχει μπει πολύ νερό στο αυλάκι. Όλες οι κυβερνήσεις, ανεξάρτητα από το κόμμα που βρίσκεται στην εξουσία, κατατάσσουν τις ιδιωτικοποιήσεις στην κορυφή των ζητημάτων οικονομικής πολιτικής και δημόσιας διοίκησης. Κάτω από τις αφόρητες πιέσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και φυσικά του κεφαλαίου που βλέπει πως κερδοφόρα τμήματα της παραγωγικής διαδικασίας δεν αξιοποιούνται από αυτό αλλά από το κράτος, η διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων επιταχύνεται.

Για να φτάσουμε στο σήμερα...Οι εξαγγελίες της κυβέρνησης της ΝΔ αλλά και από τις πολιτικές που ακολούθησε κατά τη διάρκεια της προηγούμενης θητείας της, οι ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων επιχειρήσεων, οργανισμών και τραπεζών αποτελούν βασική προτεραιότητα της. Έχοντας πάρει την σκυτάλη από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, η σημερινή κυβέρνηση θέτει τη συρρίκνωση του δημόσιου τομέα και το ξεπούλημα των περιουσιακών του στοιχείων στην κορυφή της πολιτικής της ατζέντας. Και δεν περιορίζεται μόνο σε αυτό...Σαν κάθε κυβέρνηση που θέλει να σέβεται τον εαυτό της εκμεταλλεύεται όλο το επικοινωνιακό της οπλοστάσιο για να πείσει την κοινωνία ότι οι ιδιωτικοποιήσεις «γίνονται προς το συμφέρον όλων των πολιτών».

Αν όμως κάποιος τους αφαιρέσει το επικοινωνιακό περιτύλιγμα, τότε γίνεται εύκολα αντιληπτό πως οι ιδιωτικοποιήσεις δεν αποτελούν τίποτα άλλο από έναν μηχανισμό για την μετα-

φορά πλούτου από το δημόσιο στον ιδιωτικό τομέα, έναν μηχανισμό για την περαιτέρω υποταγή των κοινωνικών αναγκών και των δημόσιων αγαθών στους νόμους της αγοράς.

7 ΜΥΘΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ (ΠΟΥ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΣΥΧΝΑ...)

*** Μύθος Νο1: «Οι ιδιωτικοποιήσεις αποφέρουν έσοδα για το δημόσιο και έτσι αντιμετωπίζονται τα ελλείμματα»**

Αυτό που ξεχνούν οι υποστηρικτές αυτού του μύθου είναι πως η πλειοψηφία των δημόσιων επιχειρήσεων που πωλούνται είναι κερδοφόρες (ΟΤΕ, Εμπορική), και επομένως η πώληση τους συνεπάγεται απώλεια σημαντικών εσόδων για το δημόσιο από μερίσματα. Αν το δημόσιο διατηρούσε στην κυριότητα του αυτές τις επιχειρήσεις θα μπορούσε να εξασφαλίσει έσοδα για όλο το διάστημα που αυτές θα ήταν κερδοφόρες. Αντί για αυτό, η κυβέρνηση προτιμά ένα εφάπαξ έσοδο από την πώληση τους, μπαλώνοντας έτσι κάποιες δημοσιονομικές τρύπες, τη στιγμή που θα μπορούσε τόσο να απολαμβάνει μια σημαντική ροή εσόδων και για τις επόμενες γενιές, όσο και να ασκεί κοινωνικό έργο μέσω των δημόσιων επιχειρήσεων

*** Μύθος Νο2: «Οι ιδιωτικοποιήσεις μειώνουν τις τιμές των αγαθών και των υπηρεσιών»**

Κάτι τέτοιο δεν ισχύει ούτε στην Ελλάδα αλλά και ούτε και στην Ευρώπη. Αντίθετα οι τιμές αυξάνονται ραγδαία σε τομείς ζωτικής σημασίας για τους πολίτες. Όταν οι επιχειρήσεις είναι δημόσιες μπορούν να ασκήσουν χαμηλή τιμολογιακή πολιτική για κοινωνικούς λόγους. Όταν όμως ιδιωτικοποιούνται, τα κέρδη πρέπει να μεγιστοποιηθούν, επομένως οποιαδήποτε κοινωνική ανησυχία πάει περίπατο ενώ οι τιμές στα ύψη! Ενδεικτικό είναι ότι από το 1996 που άρχισε η ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ μέχρι σήμερα

οι αυξήσεις της αστικής τηλεφωνικής μονάδας ανέρχονται στο 100%, ενώ του παγίου στο 300%, ενώ τα τιμολόγια της ΔΕΗ έχουν αυξηθεί ήδη δύο φορές μέσα στο 2007!

*** Μύθος Νο3: «Οι ιδιωτικοποιήσεις βελτιώνουν την ποιότητα των παρεχόμενων αγαθών και υπηρεσιών»**

Άλλος μεγάλος μύθος...Η πανευρωπαϊκή εμπειρία έχει αποδείξει ότι η ποιότητα των αγαθών και των υπηρεσιών πολλές φορές θυσιάζεται στην προσπάθεια για μείωση του κόστους και αύξησης των κερδών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι σιδηρόδρομοι της Βρετανίας, τα ατυχήματα των οποίων αυξήθηκαν δραματικά μετά την ιδιωτικοποίησή τους, αφού οι δαπάνες για την ασφάλεια περιορίστηκαν. Το ίδιο ισχύει και για τα αεροπορικά δυστυχήματα αφού οι εταιρίες στην προσπάθειά τους να μειώσουν τα κόστη τους, περικόπτουν δαπάνες από την ασφάλεια (θυμηθείτε τις κυπριακές αερογραμμές HELIOS).

*** Μύθος Νο4: «Οι ιδιωτικοποιήσεις δημιουργούν θέσεις εργασίας»**

Πολλοί ισχυρίζονται ότι αφού τα κέρδη των επιχειρήσεων αυξάνονται με τις ιδιωτικοποιήσεις, θα αυξηθούν οι επενδύσεις και θα δημιουργηθούν περισσότερες θέσεις εργασίας. Κάτι τέτοιο όμως έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την πραγματικότητα. Σε όλη την Ευρώπη χιλιάδες θέσεις εργασίας έχουν χαθεί στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης των επιχειρήσεων για την επίτευξη του μέγιστου κέρδους. Μόνο στον ΟΤΕ από την αρχή της ιδιωτικοποίησής του έχουν χαθεί 21.000 θέσεις εργασίας, ενώ δημιουργήθηκαν μόνο 6.000 θέσεις εργασίας στον ιδιωτικό τομέα των τηλεπικοινωνιών. Πλέον ακόμα και οι οπαδοί του νεοφιλελευθερισμού παραδέχονται πως οι ιδιωτικοποιήσεις επιδεινώνουν την ανεργία.

*** Μύθος Νο5: «Εμείς δεν ιδιωτικοποιούμε, εμείς μετοχοποιούμε!»**

Πολλές φορές επικριείται ένας τεχνντός διαχωρισμός μεταξύ της έννοιας της «ιδιωτικοποίησης» και της έννοιας της «μετοχοποίησης», κυρίως από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ, το οποίο ήταν και αυτό που προχώρησε στις μεγαλύτερες μετοχοποιήσεις δημόσιων εταιριών οργανισμών και τραπεζών. Ένας τέτοιος διαχωρισμός δεν υπάρχει αφού η μετοχοποίηση δεν είναι τίποτα άλλο από την πώληση του δημόσιου πλούτου μέσω του χρηματιστηρίου. Και άλλωστε όταν μια ΔΕΚΟ μετοχοποιείται είναι υποχρεωμένη από τους μετόχους της που επιζητούν τα μέγιστα μερίσματα, να έχει ως πρωταρχικό στόχο την μεγιστοποίηση του κέρδους. Επομένως, εξαφανίζεται ο κοινωφελής χαρακτήρας της και πάει περίπατο οποιαδήποτε έννοια δημόσιου αγαθού και κοινωνικής ανάγκης...

*** Μύθος Νο6: «Η απελευθέρωση των αγορών εξασφαλίζει μεγαλύτερο ανταγωνισμό, χαμηλότερες τιμές και υψηλότερη ποιότητα αγαθών και υπηρεσιών»**

Η απελευθέρωση των αγορών έχει ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που ισχυρίζονται οι υποστηρικτές του παραπάνω μύθου. Ιδιαίτερα σε κλάδους με ολιγοπωλιακά χαρακτηριστικά (η πλειοψηφία των κλάδων που απελευθερώνονται...) μια απελευθέρωση οδηγεί στη δημιουργία καρτέλ, με δραματικές επιπτώσεις για τους καταναλωτές αλλά και τους εργαζόμενους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο κλάδος της ακτοπλοΐας. Λειτουργώντας ως καρτέλ, από τη στιγμή που απελευθερώθηκε ο κλάδος (με την πίεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης) οι ακτοπλοϊκές επιχειρήσεις έχουν διπλασιάσει τις τιμές των εισιτηρίων, έχουν καταργήσει τα μειωμένα εισιτήρια, ενώ η ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών έχει επιδεινωθεί, ειδικά για τα νησιά της άγονης γραμμής.

*** Μύθος Νο7: «Οι Συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα αποτελούν μια σύγχρονη μέθοδο ανάπτυξης που συνδυάζει τα θετικά του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα»**

Στις περιπτώσεις των ΣΔΙΤ (που είναι πολύ της μόδας τελευταία), το Δημόσιο παραχωρεί, για μεγάλα χρονικά διαστήματα, την εκμετάλλευση έργων στους ιδιώτες που τα κατασκευάζουν. Πολλά από τα έργα που πραγματοποιήθηκαν κυρίως στη Βρετανία με αυτόν τον τρόπο συνδύασαν την χειρότερη ποιότητα με το αυξημένο κόστος, αφού ο ιδιωτικός τομέας αντιμετωπίζει υψηλότερα επιτόκια και συγχρόνως πρέπει να εμφανίσει μεγάλα κέρδη για τους μετόχους. Αλλά και στην Ελλάδα... Ενδεικτικά αναφέρουμε πως για το έργο της υποθαλάσσιας σύραγγας στη Θεσσαλονίκη υπάρχει όρος στο συμβόλαιο ότι το δημόσιο για 25 χρόνια δεν θα παρεμβαίνει με ανταγωνιστικά συγκοινωνιακά έργα, δηλαδή ένα μεγάλο μέρος της κοινωνι-

κής, οικολογικής και συγκοινωνιακής πολιτικής του κέντρου της Θεσσαλονίκης τίθεται εκτός δημοκρατικής διαδικασίας για 25 χρόνια (Ε. Τσακαλώτος, Εντός Εποχής, 7/4/2007)!

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ (ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΣΥΧΝΑ...)

*** Αλήθεια Νο1: Οι ιδιωτικοποιήσεις επιδεινώνουν τις εργασιακές σχέσεις**

Σε μια περίοδο όπου ο εργασιακός μεσαίωνας έχει πλέον κυριαρχήσει στον ιδιωτικό τομέα, η μεταβίβαση του δημόσιου πλούτου στην ιδιωτική πρωτοβουλία συνεπάγεται και επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων. Τη στιγμή που ο κανόνας στον ιδιωτικό τομέα είναι τα ελαστικά ωράρια, οι απλήρωτες υπερωρίες, η ανασφάλιστη εργασία για τους νέους και η ανυπαρξία συνδικαλιστικών οργάνων, μπορεί κανείς εύκολα να φανταστεί, τι πρόκειται να επακολουθήσει στις υπό ιδιωτικοποίηση δημόσιες επιχειρήσεις και οργανισμούς. Ήδη έχουν περάσει μέτρα για την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων στο δημόσιο (Ν.3429/95), προδιαγράφοντας μάλιστα τον εργασιακό μεσαίωνα που προμηνύεται ακόμα και εκεί.

*** Αλήθεια Νο2: Οι ιδιωτικοποιήσεις βλάπτουν τη δημοκρατία**

Σε μια ιδιωτική επιχείρηση οι αποφάσεις λαμβάνονται από τους διευθυντές το διοικητικό συμβούλιο και τους τεχνοκράτες. Δεν ελέγχονται από κανένα (ακόμα και οι γενικές συνελεύσεις των μετόχων είναι τυπικές) και οι στόχοι τους δεν τίθενται σε σχέση με τα συμφέροντα της κοινωνίας, αλλά σε σχέση με τα ατομικά συμφέροντα τα οποία για κάποιον περιέργο λόγο δεν ταυτίζονται σχεδόν ποτέ με αυτά της κοινωνίας. Χαρακτηριστικό είναι πως στον ιδιωτικό τομέα, η δημοκρατία παραμένει έξω από την πόρτα της επιχείρησης αφού συχνά δεν επιτρέπεται η ίδρυση σωματείων, η συζήτησης για τα κοινά, οι δημόσιες εκδηλώσεις κ.α. Αντίθετα οι δημόσιες επιχειρήσεις, παρά τα προβλήματα τους, ελέγχονται από δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις (όταν αυτές δεν τις ξεπουλούν φυσικά!) και οφείλουν να θέτουν στόχους συμβατούς με το δημόσιο συμφέρον. Το γεγονός ότι μέχρι σήμερα πολλές δημόσιες επιχειρήσεις λειτουργούν με πελατειακά και κομματικά κριτήρια έχει να κάνει πιο πολύ με το γεγονός ότι η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έχουν εκθρέψει τη διαπλοκή και τη διαφθορά και όχι με το ότι οι δημόσιες επιχειρήσεις είναι από τη φύση τους έτσι!

*** Αλήθεια Νο3: Οι ιδιωτικοποιήσεις προωθούν τα ιδιωτικά συμφέροντα. Όχι το δημόσιο συμφέρον!**

Κάποιοι υποστηρίζουν πως το δημόσιο συμφέρον εξυπηρετείται όταν εξυπηρετούνται τα ιδιωτικά συμφέροντα. Είναι όμως όλα τα ιδιωτικά συμφέροντα προς την ίδια κατεύθυνση;

Έχουμε όλοι τα ίδια συμφέροντα; Για παράδειγμα, κάποιες εταιρείες είχαν συμφέρον να ριξουν τα απόβλητα τους στον Ασωπό. Είχαν οι κάτοικοι των γύρω περιοχών το ίδιο συμφέρον; Κάποια σουπερ-μάρκετ είχαν συμφωνήσει να κρατούν τις τιμές των προϊόντων υψηλές. Είχαν οι καταναλωτές το ίδιο συμφέρον; Κάποιες ακτοπλοϊκές εταιρίες δεν έχουν συμφέρον να στέλνουν τα πλοία τους στα ακριτικά νησιά. Δεν έχουν οι κάτοικοι αυτών των νησιών ανάγκες για ακτοπλοϊκή σύνδεση; Το ιδιωτικό συμφέρον δεν ταυτίζεται με το δημόσιο. Και όταν μια μεγάλη ιδιωτική επιχείρηση έχει κάποιο συμφέρον, συνήθως το επιβάλλει ανεξάρτητα από το κόστος για τους πολίτες.

Όλοι και όλες μαζί για να τους σταματήσουμε! Να προασπιστούμε τη δημόσια περιουσία! Οι ιδιωτικοποιήσεις προβάλλονται από ΝΔ και ΠΑΣΟΚ ως μονόδρομοι. Το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου και η παράδοση στο ελληνικό και ξένο κεφάλαιο κερδοφόρων δημόσιων επιχειρήσεων δεν γίνεται για το συμφέρον μας. Γίνεται για το συμφέρον αυτών που τα τελευταία χρόνια βλέπουν τα κέρδη τους να εκτινάσσονται, ενώ οι πραγματικοί μισθοί μειώνονται. Τα λιμάνια του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης και το Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο βρίσκονται τώρα στο στόχαστρο. Ο ΟΤΕ έχει ήδη πουληθεί και το μόνο που πλέον μένει είναι να χαρίσουν και τη διοίκηση του στους ιδιώτες. Η ΔΕΗ ακολουθεί από κοντά την ιδιωτικοποίηση με έμμεσους τρόπους (συμπράξεις με την γερμανική RWE). Μέσα σε ένα τόσο δύσκολο κλίμα όμως τίποτα δεν φαίνεται ακόμα χαμένο. Οι νίκες απέναντι στην προσπάθεια της κυβέρνησης για τη συνταγματική αναθεώρηση αλλά και η ενδυνάμωση της ριζοσπαστικής αριστεράς θέτουν τον πήχη ψηλά για όλους και για όλες μας. Ιδού η Ρόδος...

1. Δείτε στο βιβλίο της Naomi Klein, *The Shock Doctrine* για το πώς η θάσερ εκμεταλλεύτηκε τον πόλεμο των Φώκλαντ και την έξαρση του αγγλικού πατριωτισμού για να συντρίψει τις απεργίες των ανθρακωρύχων ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Αυτή η ήττα της Εθνικής Ένωσης Ανθρακωρύχων (NUM) μετά από την απεργία που διάρρηξε από το καλοκαίρι του 1984 ως τον Μάρτιο του 1985 αποτέλεσε το καθοριστικό σημείο για την προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων. Αφού το πιο δυνατό σωματείο της Βρετανίας δεν άντεξε, η θάσερ πλέον μπορούσε ανενόχλητη να εφαρμόσει την πολιτική της.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Επιμέλεια: Νίκος Σβέρκος

1 Ηλικιωμένος Παλαιστίνιος παρακολουθεί από το μισογκρεμισμένο σπίτι του τις τιμητικές εκδηλώσεις στη Ραμάλα για τον ιδρυτή του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PFLP), Τζορτζ Χαμπάς. «Ιστορικό ηγέτη» τον χαρακτήρισε ο Μαχμούντ Αμπάς, «υπερασπίστηκε σε όλη του τη ζωή την Παλαιστίνη» η δήλωση του Ισμαήλ Χανίγια.

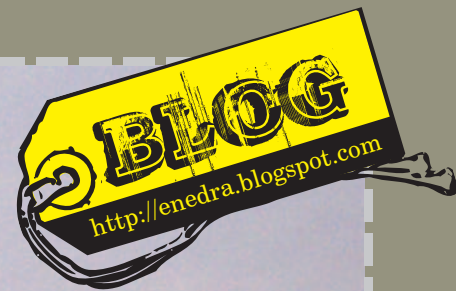
2 Μια γυναίκα μόλις έμαθε από τους γιατρούς ότι ο άντρας της σκοτώθηκε σε επεισόδια μεταξύ των οπαδών της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης, την ώρα που συγγενείς άλλων τραυματιών περιμένουν στην πόρτα να μάθουν νέα για τους δικούς τους. Οι νεκροί στην Κένυα από τις εμφύλιες συγκρούσεις έχουν ξεπεράσει τους 1000...

3 Ο πρόεδρος της Βενεζουέλας φωτογραφίζεται στην είσοδο του Miraflores στο Καράκας μαζί με τις Κλήρα Ρόχας και Κονσουέλο Γκονζάλες και τις οικογένειές τους. Η συμβολή του στις συνομιλίες με το FARC ήταν καθοριστική. Το φυσάει και δεν κρυώνει ο πρόεδρος της Κολλομβίας και φίλος των ΗΠΑ.

4 Ο όρος «δρακόντεια» μάλλον δεν μπορεί να χαρακτηρίσει επαρκώς τα μέτρα ασφαλείας κατά την επίσκεψη Μπους στην Ιερουσαλήμ. Σας θυμίζει τίποτα το ζέπελιν;

5 Αλλαγή, μπορούμε να πιστέψουμε σε αυτή». Ριζική αλλαγή δεν περιμένουμε πάντως, έστω και με την εκλογή του Μπάρακ Ομπάμα.

4

BarackObama.com

CHANGE WE CAN BELIEVE IN

5

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ (Μ-Λ) ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Στο βαθμό που η κίνηση των ιδεών και η επιστημονική πρόοδος συναρτώνται με την οικονομική και εν γένει κοινωνική ανάπτυξη (και με δεδομένο ότι αυτή η τελευταία εκτυλίσσεται ανισομερώς μεταξύ διαφορετικών κοινωνικών σχηματισμών), είναι εξηγήσιμο γιατί στα πρώτα της βήματα –και με ελάχιστες εξαιρέσεις– η ελληνική Αριστερά έζησε και πορεύτηκε με «δανεικά».

Των Σταύρου Παναγιωτίδη και Δημοσθένη Παπαδάτου-Αναγνωστόπουλου

Παρά το γεγονός ότι πρωτοστατούσε σε σημαντικούς αγώνες και «ρίζω-νε» στην ελληνική κοινωνία –με αποκορύφωμα τη στάση της ενάντια στην καταστροφική «Μεγάλη Ιδέα», ο θεωρητικός εξοπλισμός της Αριστεράς στις αρχές του προηγούμενου αιώνα εξαντλούταν σε μηχανιστικές αναλύσεις των κλασικών του μαρξισμού που ερμήνευαν καπιταλιστικούς σχηματισμούς και ταξικούς συσχετισμούς άλλου τύπου απ' τους αντίστοιχους ελληνικούς –αναλύσεις που, λόγω της χαμηλής θεωρητικής κατάρτισης των μελών και των στελεχών της, ήταν αδύνατο να εξειδικευτούν στην πραγματικότητα του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού. Η κατάσταση αυτή παγιώθηκε όταν η Γ' Διεθνής επέβαλε την αποδοχή των δικών της επεξεργασιών σε όλα τα κατά τόπους εθνικά της τμήματα. Έτσι, στο ΚΚΕ, η ανάγκη για αυτόνομη θεωρητική κατάρτιση αντικαταστάθηκε από την υποχρέωση να αφομοιώσει πειθήνια τα τριτοδιεθνιστικά σχήματα.

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΗ- ΣΤΡΑΤΗ...

Όμως, κάποια στιγμή αποδεικνύεται πως η δογματική πειθαρχία στις εντολές ενός κέντρου είναι δίκικο μαχαίρι. Ο δογματισμός δεν έχει μόνο ως αποτέλεσμα την πειθαρχία αλλά και την παγίωση των αντιλήψεων, άρα και την απροθυμία πειθαρχήσεως στις νέες θέσεις του ίδιου ιδεολογικού κέντρου. Αυτό ίσχυσε στην περίπτωση του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος. Όταν η άνοδος του Νικίτα Χρουστώφ στην ηγεσία της Σοβιετικής Ένωσης θα σημάνει μία σειρά από αλλαγές στην επίσημη κρατική ιδεολογία – και άρα στο πολιτικό σχέδιο που όλα τα κομμουνιστικά κόμματα οφείλουν να αποδεχτούν και να εφαρμόσουν χάρη της επέκτασης του σοσιαλισμού– μεγάλο τμήμα των Ελλήνων κομμουνιστών θα δείξει εξαιρετική απροθυμία να ακολουθήσει τη νέα γραμμή. Οι

πλέον χαρακτηριστικές περιπτώσεις είναι δύο: των Ελλήνων κομμουνιστών της Τασκένδης και των εξόριστων κομμουνιστών στον Άη-Στράτη. Μάλιστα, στην Τασκένδη –όπου είχαν συγκεντρωθεί περίπου 30.000 Έλληνες κομμουνιστές πολιτικοί πρόσφυγες, μέλη του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, μετά την ήττα στον Εμφύλιο και την τελική υποχώρηση του ΔΣΕ στην Αλβανία–, το 1955 θα ξεσπάσουν αιματηρά επεισόδια μεταξύ των υποστηρικτών της νέας γραμμής και αυτών της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ και του Νίκου Ζαχαριάδη, γραμματέα τότε του ΚΚΕ.

Την ίδια περίοδο, η Κινέζικη Επανάσταση υπό τον Μάο Τσε Τουνγκ εδραιώνεται και προβάλλει ως διαφορετικό παράδειγμα οικοδόμησης του σοσιαλισμού. Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1950, είχε εκδηλωθεί σύγκρουση στο εσωτερικό του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος για ζητήματα όπως η συνέχιση της ταξικής πάλης κατά τη διάρκεια του σταδίου του σοσιαλισμού, η εκτίμηση του χαρακτήρα του ιμπεριαλισμού, το ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό και τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Με βάση τον παγκόσμιο χάρτη της εποχής και την πολιτική κατάσταση σε μια σειρά από χώρες που οι κομμουνιστές βρίσκονται στην εξουσία, οι αντιπαραθέσεις αυτές αντιστοιχούν σε δραματικά διαφορετικές πολιτικές επιλογές: θεωρία και πολιτική πρακτική πάνε μαζί.

Το 1956 θα πραγματοποιηθεί το 20ο συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Χρουστώφ θα καταγγείλει τον Στάλιν (νεκρό απ' το 1953) για τις δολοφονίες και τους εκτοπισμούς που είχε προκαλέσει, και θα ασκήσει κριτική στην προηγούμενη οικοδόμηση του κράτους στη βάση της προσωπολατρίας. Το συνέδριο θα σηματοδοτήσει αλλαγές στην πολιτική της ΕΣΣΔ, με κυριότερη την εισήγηση της τακτικής του «ειρηνικού περάσματος στον κομμουνισμό». Η καινούρια πολιτική πλατφόρμα –που αργότερα αποκλήθη-

κε «ρεβιζιονιστική» (δηλαδή κατηγορήθηκε ως συνιστά αναθεώρηση και διαστρέβλωση βασικών αρχών του μαρξισμού)– θα προκαλέσει την ένταση της κρίσης στις σχέσεις ΕΣΣΔ και Κίνας. Ο Μάο θα επισημάνει τον κίνδυνο παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και έκτοτε θα αποτελέσει τον καθοδηγητικό πολιτικό φάρο για μεγάλο τμήμα των κομμουνιστών που απέρριπταν τη νέα στρατηγική του ΚΚΣΕ.

...ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Στην Ελλάδα, η κίνηση αυτή θα εκδηλωθεί για πρώτη φορά με την ίδρυση της εφημερίδας *Αναγέννηση*. Η Αναγέννηση εκδίδεται τον Οκτώβριο του 1964, από ομάδα στελεχών της ΕΔΑ (Χοτζέας, Κισκύρας, Βενετσάνοπουλος, Ιορδανίδης) που διαφωνούν με την πολιτική του κόμματος και τις καθοδηγητικές κατευθύνσεις του παράνομου ΚΚΕ. Μέσω της «Αυγής», η ΕΔΑ θα κατηγορήσει τους συντελεστές της Αναγέννησης για «στείο δογματισμό, σεχταριστικές θέσεις, απολογητισμό της τυχοδιωκτικής γραμμής της παλιάς ηγεσίας και προβολή του ΚΚ Κίνας» και θα τους διαγράψει. Γύρω απ' τους διαγραφέντες, ωστόσο, θα συσπειρωθούν κι άλλα μέλη του κόμματος, καθώς και της Νεολαίας Λαμπράκη. Αργότερα, θα συγκροτηθεί η Προοδευτική Πανσπουδαστική Συνδικαλιστική Παράταξη (ΠΠΣΠ) και αντιστοίχως η ΠΠΜΠ (μαθητές) και η ΠΕΣΠ (εργάτες). Το Απριλιανό πραξικόπημα βρίσκει τα στελέχη της Αναγέννησης απροετοίμαστα και πολλοί συλλαμβάνονται. Το 1968 εντούτοις, η Αναγέννηση θα μετασχηματιστεί και θα μετονομαστεί σε ΟΜΛΕ (Οργάνωση Μαρξιστών Λενινιστών Ελλάδας), οργάνωση με μαοϊκό «προσανατολισμό».

ΟΙ ΘΥΕΛΛΩΔΕΙΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ '60 ΚΑΙ '70

Τα κοινωνικά και νεολογιστικά κινήματα της Δυτικής Ευρώπης του τέλους της δεκαετίας του 1960 συγκροτούσαν ένα νέο πεδίο πολιτικής συ-

νειδοποίησης. Είναι σ' αυτές τις συνθήκες που συγκροτούνται μια σειρά νέων μαρξιστικών – λενινιστικών οργανώσεων. Ανάμεσα σε αυτές είναι και το ΕΚΚΕ (Επαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας), που ιδρύεται στην Γερμανία το 1970. Η σύνθεσή του παρουσιάζεται σχετικά πλουραλιστική, καθώς τα μέλη του προέρχονται από διαφορετικές οργανώσεις της – και όχι μόνο επαναστατικής - αριστεράς. Το 1972, το ΕΚΚΕ ιδρύει την σπουδαστική παράταξη ΑΑΣΠΕ.

Τα πολιτικά υποδείγματα που υποστηρίζει η ΟΜΛΕ είναι αυτά του κινέζικου και του αλβανικού δρόμου προς τον σοσιαλισμό. Όμως, το 1976-1977 σημειώνεται ρήξη του αλβανικού με το κινέζικο καθεστώς, γεγονός που επηρεάζει καίρια τον ελληνικό μ-η χώρο. Το 1976 η ΟΜΛΕ διοργανώνει συνέδριο προκειμένου να μετασχηματιστεί σε «ΚΚΕ μ-η», αφού έχει δεχθεί και την προτροπή της Κίνας για την συγκρότηση ενός πραγματικά επαναστατικού (δηλαδή μαοϊκού) κομμουνιστικού κόμματος. Η σύγκρουση Μάο και Χότζα θα εκδηλωθεί και στο συνέδριο της ΟΜΛΕ, όταν προτείνεται η υποστήριξη του συνόλου των θέσεων του ΚΚ Κίνας. Η πρόταση θα υιοθετηθεί από την μειοψηφία της οργάνωσης, ενώ η πλειοψηφία θα διατυπώσει απόψεις κριτικές προς την πολιτική της Κίνας, συγγενείς με αυτές του αλβανικού καθεστώτος. Η ΟΜΛΕ οδηγείται τελικά στην διάσπαση από την οποία προκύπτουν το ΚΚΕ (μ-η) - που διατηρεί σχέσεις με το αλβανικό καθεστώς ώπου ο Χότζα επαναπροεγγίζει την ΕΣΣΔ και χαρακτηρίζει τον Μάο ως «ρεβιζιονιστή»- και το ΜΛ-ΚΚΕ. Το ΜΛ-ΚΚΕ αναγνωρίζεται από την Κίνα, όπως αργότερα και το ΕΚΚΕ. Οι δύο οργανώσεις προτρέπονται από την Κίνα να συγκροτήσουν κόμμα, κάτι που δεν γίνεται ποτέ. Η σύνδεση των δύο κομμάτων με την Κίνα έχει σαν αποτέλεσμα να υποστούν κάποιες διασπάσεις με βάση την κατηγορία για «ακολούθητισμό» προς το ΚΚ Κίνας. Μετά το θάνατο του Μάο, το 1976, το ΕΚΚΕ θα ταυτιστεί με την νέα κινέζικη ηγεσία, θα αποδυναμωθεί και ύστερα από δύο διασπάσεις θα συρρικνωθεί.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ, ΣΥΡΡΙΚΝΩΣΗ, ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Το ΜΛ-ΚΚΕ θα ανασυγκροτηθεί το 1988 εκ-

δίδοντας έκτοτε και μέχρι σήμερα την εφημερίδα *Λαϊκός Δρόμος*. Το ΚΚΕ μ-η θα διασπασθεί το 1982 στο 2ο συνέδριο του, όμως μία μειοψηφία μελών του θα διατηρήσει το όνομα του κόμματος και το έντυπο *Προλεταριακή Σημαία*, που εκδίδει μέχρι σήμερα. Κάποιοι από τους αποχωρήσαντες θα συγκροτήσουν το 1982, ως εκδοτική προσπάθεια, την Α/συνέχεια. Την προσπάθεια θα συνδράμει ο Γιάννης Χοτζέας, εκ των ιδρυτών της Αναγέννησης. Το 2003, η Α/συνέχεια (που στο μεταξύ έχει συγκροτηθεί ως πολιτική οργάνωση) θα μετονομαστεί σε ΚΟΕ (Κομμουνιστική Οργάνωση Ελλάδας), στη βάση της αντίληψης για την ανάγκη δημιουργίας ενός επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος. Η ΚΟΕ είναι η μοναδική οργάνωση του ελληνικού μ-η χώρου που συμμετέχει στις διαδικασίες των Κοινωνικών Φόρουμ και στην Πρωτοβουλία για τη Συσείρωση της Αριστεράς. Εκδίδει την εφημερίδα Αριστερά και αποτελεί μια από τις συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ και της «Αριστερής Ενότητας» (μέσα από τα Αριστερά Σχήματα) στα Πανεπιστήμια.

Υπήρξε μία περίπτωση κατά την οποία το ΕΚΚΕ και το ΜΛ-ΚΚΕ κατέληξαν σε μία κοινή εκλογική κάθοδο. Το κοινό αυτό σχήμα όμως γρήγορα διαλύθηκε. Μία ομάδα μελών των δύο οργανώσεων, κυρίως από τον Πειραιά, θα προχωρήσει στην ίδρυση νέας οργάνωσης. Στις 8 Ιουλίου 1985 ιδρύεται η ΟΑΚΚΕ (Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ), κατηγορώντας τα μέλη των ηγεσιών του ΕΚΚΕ και του ΜΛ-ΚΚΕ πως πρόδωσαν την προσπάθεια των κομμουνιστών να αντισταθούν στην «σοσιαλφασιστική» γραμμή του ΚΚΣΕ. Η ΟΑΚΚΕ είναι η μόνη οργάνωση που ήδη πριν την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού είχε κηρύξει ουσιαστικά μονομέτωπο αγώνα κατά της ΕΣΣΔ, της οποίας την πολιτική αντιλαμβάνονταν ως «σοβιετικό ιμπεριαλισμό» (που στηρίζεται και από τη χώρα μας).

Σήμερα, το ΜΛ-ΚΚΕ και το ΚΚΕ (μ-η) έχουν σε πολύ μεγάλο βαθμό κοινές επεξεργασίες. Οι θέσεις τους για τον καπιταλισμό, τη θέση της Ελλάδας στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, τον χαρακτήρα της ελληνικής οικονομίας, ακόμη και η κριτική που ασκούν σε άλλους χώρους της «επαναστατικής αριστεράς», είναι κοινές. Συ-

χνά γίνονται κάποιες επικλήσεις στην ανάγκη ενοποίησης των δύο οργανώσεων, όμως το εγχείρημα δεν πραγματοποιείται ποτέ, ίσως επειδή, για να έχει νόημα μία τέτοια ενέργεια και να μην εκφράζει απλώς κάποια βολνταριστική τάση, θα πρέπει να εμπεριέχει ως οργανικό στοιχείο την καταλυτική δράση των μαζών. Είναι γεγονός, ωστόσο, ότι η μ-η συνιστώσα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αποτελεί σήμερα, από άποψη μαζικότητας, μια σκιά του παλιού εαυτού της.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΩ

Η δημιουργία και οι διασπάσεις των οργανώσεων του μ-η χώρου έγιναν σε ευθεία αναφορά με τα τεκταινόμενα στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα, σε αναφορά με την ίδια την ιστορία. Για αυτό άλλοτσε και υπήρξαν μαζικές διαδικασίες, τόσο η εμπλοκή όσο και η αποχώρηση του κόσμου από τις οργανώσεις αυτές. Η οποιαδήποτε νέα αντίστοιχη εξέλιξη δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί ερήμην της ιστορίας και της ταξικής πάλης, για την οποία όμως η σινοσοβιετική σύγκρουση δεν διαδραματίζει πια κανέναν σημαίνοντα ρόλο. Αυτό που μετρά πια είναι ο δυσμενής συσχετισμός δύναμης για τον κόσμο της εργασίας. Όσο απαισιόδοχο κι αν ακούγεται, όταν προσπαθούμε να επαναστασιοποιηθούμε παλιά κεκτημένα (βλέπε δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, δωρο, ασφάλιση κλπ) σε συνθήκες γενικευμένου νεοφιλελευθερισμού, μια συζήτηση για τις λεπτομέρειες της επαναστατικής μετάβασης στον κομμουνισμό (ειδικά αν στον πυρήνα της έχει την προσπάθεια δικαίωσης του ενός ή του άλλου «σοσιαλιστικού» υποδείγματος) δε θα μπορούσε ποτέ να ξεπεράσει τους τοίχους ενός πανεπιστημιακού αμφιθεάτρου. Σημαίνει άραγε αυτό εγκατάλειψη της στρατηγικής αναζήτησης; Η απάντηση είναι «κατηγορηματικά όχι», επί ποινή αυτοακύρωσης της Αριστεράς. Αλλά, όπως έλεγε κι ο Μαρξ, «οι νέες κοινωνικές επαναστάσεις δεν μπορούν να αντλήσουν την ποίησή τους από το παρελθόν, αλλά μόνο από το μέλλον. Για να φτάσουν στο δικό τους περιεχόμενο πρέπει να αφήσουν τους πεθαμένους να θάψουν τους νεκρούς τους...»

160 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

“ΟΔΗΓΟΣ” Ή ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ;

Του Δημοσθένη Παπαδάτου-Αναγνωστόπουλου

Με υφορμή τη νιοστή επέτειο κάποιου Συμβάντος στο χώρο της Ιστορίας ή της θεωρίας, διαβάζουμε και γράφουμε σχετικά κείμενα -για τον Μαρξ, την Οκτωβριανή Επανάσταση, κ.ο.κ. - υποθέτοντας (και επιβεβαιώνοντας, έτσι) ότι οι άνθρωποι ενδιαφέρονται γι' αυτά κυρίως στις επετείους. Η συνήθεια αυτή συνδυάζεται ενίοτε με την εκ των προτέρων επιβεβαίωση της ιδιαίτερης οπτικής μας επί του συγκεκριμένου ζητήματος, και την προώθηση εκείνων των ερμηνειών που ταιριάζουν στις σημερινές συνθήκες και τις τρέχουσες πολιτικές ανάγκες (ή σκοπιμότητες). Ας το πούμε πιο απλά: η ενασχόληση της Αριστεράς με την ιστορική και θεωρητική παράδοσή της, συχνά «αμφιταλαντεύεται» μεταξύ επετριοποίησης και μισοποίησης από τη μια, εργαλειακής χρήσης από την άλλη -περιορίζοντας έτσι την κατανόηση, άρα και την αποτελεσματικότητά μας. Με αφορμή λοιπόν -τι άλλο;- την επέτειο των 160 χρόνων από την έκδοση του «Κομμουνιστικού Μανιφέστου», θα προσπαθήσουμε να αποφύγουμε τόσο την «ουδετερότητα» μιας δημοσιογραφικού τύπου «αντικειμενικής ιστορικής ματιάς» -την αποπολιτικοποίηση του έργου- όσο και την πανηγυρική δικαίωσή του στο πρότυπο μιας, διόλου απελευθερωτικής, μαρξιστικής θεολογίας.

ΕΝΑ ΑΝΥΠΟΛΗΠΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Το 1847, η πρώην «Ένωση των Παρανόμων», μετέπειτα «των Δικαίων» και στη συνέχεια «των Κομμουνιστών» αναθέτει στα μέλη της, Καρλ Μαρξ και Φρίντριχ Ένγκελς, τη συγγραφή ενός κειμένου που θα αποτελέσει την πολιτική της διακήρυξη. Το κείμενο θα κυκλοφορήσει στα γερμανικά το 1848. Λίγους μήνες αργότερα, η Γαλλία κι η Γερμανία πρώτα, ολόκληρη η Ευρώπη στη συνέχεια, θα γνωρίσουν τα επαναστατικά κινήματα που θα μείνουν στην Ιστορία ως «Άνοιξη των Λαών» και που, μοιρολότι θα πηληθούν, θα κάνουν πιο επικίνδυνο το «φάντασμα του κομμουνισμού» - άρα επιτακτικότερη την καταστολή του νεαρού κομμουνιστικού κινήματος. Στην καταστολή αυτή χρωστάει τη διάδοσή του το μέχρι τότε ανυπόληπτο «Μανιφέστο», αφού το 1872, ένα χρόνο μετά τη συντριβή της Παρισινή Κομμούνιας, θα συμ-

περιληφθεί στα πρακτικά της δίκης τριών γερμανών κομμουνιστών και έτσι θα διανεμηθεί νόμιμα, αποκτώντας τη φήμη που θα το κάνει σημείο αναφοράς για «φίλους» και «αντιπάθους».

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ, ΜΙΑ ΤΑΞΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

Από την αρχή κιόλας του έργου, οι Μαρξ και Ένγκελς συνοψίζουν τα βασικά συμπεράσματα του ιστορικού υλισμού όπως τα έχουν διατυπώσει από το 1846 στη «Γερμανική Ιδεολογία». Η ιστορία των ανθρώπινων κοινωνιών είναι μια ιστορία ανταγωνισμών ανάμεσα στην εκάστοτε κυρίαρχη και την εκάστοτε κυριαρχούμενη τάξη και η έκβαση αυτών των ανταγωνισμών συνίσταται, ως τώρα, είτε στον επαναστατικό μετασχηματισμό ολόκληρης της κοινωνίας, είτε στα κοινά ερείπια των αντιμαχόμενων τάξεων. Στην καπιταλιστική κοινωνία ο ανταγωνισμός δεν καταργείται. Στη σύγκρουση, ωστόσο, αστικής τάξης και προλεταριάτου, οι Μαρξ και Ένγκελς διαβλέπουν μια τάση απλο-

ποίησης των ταξικών αντιθέσεων, μια κοινωνική πόληωση που φέρνει την επανάσταση -εκτιμούν- προ των πυλών. Η ανάλυση του Μανιφέστου εκκινεί από την επικράτηση της αστικής τάξης -επικράτηση που για τους Μαρξ και Ένγκελς αποτελεί επαναστατικό φαινόμενο: όχι μόνο γιατί σηματοδοτεί την αντικατάσταση των συγκαλυμμένων εκμεταλλευτικών δεσμών (θρησκευτικών, φεουδαρχικών και πατριαρχικών) με το αποϊεροποιημένο συμφέρον, αλλά και γιατί πυροδοτεί μια τάση διαρκούς ανανέωσης που συμπαρασύρει την ύπαιθρο και την υποτάσσει στην πόλη, «σώζει» τον αγροτικό κόσμο της από την «αποβλάκωση» της αγροτικής ζωής, εγκαθιστά σε ολόκληρο τον μη καπιταλιστικό κόσμο το παράδειγμα της καπιταλιστικής οργάνωσης (παραγωγής και κατανάλωσης), αναπτύσσει, τέλος, κατά τρόπο πρωτόγνωρο τις παραγωγικές δυνάμεις. Η γιγάντωση αυτή, ωστόσο, οδηγεί σε κρίσεις υπερπαραγωγής, οι προσπάθειες για την υπέρβαση των οποίων ουσιαστικά προηλαίουν τη δημιουργία νέων κρίσεων. Η τάξη που ταυτίστηκε με την πρόοδο, καταλήγει πια συνώνυμο της παρακώλυσης της προόδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Παράλληλη προς την ανάπτυξη της αστικής τάξης είναι η συγκρότηση και ανάπτυξη του προλεταριάτου. Η θέση του τελευταίου στην παραγωγή συνενάγεται τη δυνατότητα συνοδικής αμφισβήτησης του συστήματος της κεφαλαιοκρατικής ιδιοποίησης, ακριβώς γιατί το σύστημα αυτό στηρίζεται στη μισθωτή εργασία: το κεφάλαιο -κοινωνικό προϊόν, για την παραγωγή και την αναπαραγωγή του οποίου κινητοποιείται, σε τελική ανάλυση, ολόκληρη η κοινωνία-, υπάρχει μόνο στο βαθμό που δημιουργεί τους όρους για νέα μισθωτή εργασία.

Θεωρούμενη από τη σκοπιά της μισθωτής εργασίας, η αθλιότητα της καπιταλιστικής ιδιοποίησης συνίσταται στο ότι ο εργάτης ζει για να αναπαράγει το κεφάλαιο. Δεδομένου μάλιστα ότι η μέση τιμή της εργασίας¹ ισούται με το κόστος παραγωγής των μέσων διαβίωσής του, ο εργάτης ζει και για όσο αποφασίζει το κεφάλαιο, χωρίς να μπορεί να αποκτήσει ιδιοκτησία. Αυτός είναι και ο λόγος που οι κομμουνιστές επιδιώκουν να καταργήσουν, όχι γενικώς την ιδιοκτησία, αλλά τον εκμεταλλευτικό κοινωνικό της χαρακτήρα. Η μομφή προς τους κομμουνιστές, ότι καταργώντας την ιδιοκτησία καταργούν

και το άτομο, είναι ανυπόστατη: πρόκειται για ταύτιση του ανθρώπου με τον ιδιοκτήτη, με την οποία αποσιωπάται ότι, εξαιτίας αυτού του συστήματος ιδιοποίησης, η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία μένει χωρίς ιδιοκτησία. Ο αγώνας του προλεταριάτου –σπασμωδικός και ετεροκαθοριζόμενος στην αρχή, οργανωμένος και νικηφόρος στη συνέχεια- είναι αγώνας πολιτικός, δηλαδή αγώνας για την εξουσία. Σκοπός των κομμουνιστών είναι η –μέσω της αντιπαράθεσης με τους αστούς- οργάνωση του προλεταριάτου σε τάξη, ώστε το τελευταίο να κατακτήσει την εξουσία. Αν πολιτική εξουσία σημαίνει καταπίεση της μιας τάξης επί της άλλης, το προλεταριάτο επιδιώκει να την κατακτήσει, προκειμένου να παρέμβει στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας («αυταρχικά», σε πρώτο επίπεδο), να καταργήσει την εκμεταλλευτική ιδιοποίηση και στο τέλος και την ίδια τη δικιά του οργάνωση.

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

Επιχειρήσαμε μια περίληψη, σε αδρές βεβαίως γραμμές, ενός πολυδιαβασμένου κειμένου. Χρειάζεται να πούμε, ωστόσο, ότι ένα τόσο «πολυδιαβασμένο» κείμενο έχει υπάρξει, αυτά τα 160 χρόνια, αντικείμενο διαφορετικών αναγνώσεων. Γι' αυτό και μας φαίνονται αναγκαίες ορισμένες διευκρινίσεις.

Η **πρώτη** αφορά στην ανάγνωση του Μανιφέστου ως συνταγής προς εφαρμογή. Πρόκειται για ανάγνωση προσφιλή σε μια ορισμένη εκδοχή της Αριστεράς που συγχέει την ιδεολογική αντιπαράθεση με την ανταλλαγή εδαφίων του Μαρξ σε κλίμα ιερού δέους και αφοσίωσης. Στον Πρόλογο για τη γερμανική έκδοση του 1872, εικοσιτέσσερα χρόνια μετά την πρώτη έκδοση του έργου, οι Μαρξ και Ένγκελς σημειώνουν ότι δεν πρέπει να δίνεται σημασία στα μέτρα που προτείνονται στο δεύτερο μέρος του Μανιφέστου: με βάση τις νέες ιστορικές συνθήκες δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες. Δεν υπάρχει πικρότερη υπόδειξη για την ανάγκη κριτικής ανάγνωσης των κλασικών κειμένων του μαρξισμού, από αυτήν που κάνουν οι ίδιοι οι συγγραφείς τους.

Η **δεύτερη** διευκρίνιση, έχει να κάνει με αναγνώσεις συμμετρικά αντίθετες με την προηγούμενη. Για έναν ορισμένο αντιδογματισμό, τα ιστορικά όρια, τόσο του Μανιφέστου όσο και του συνολικού έργου του Μαρξ, ακυρώνουν το συνολικό εγχείρημά του και το καθιστούν ένα ιστορικό ντοκουμέντο ανάμεσα στα άλλα. Είναι αναμφίβολο ότι το 1848 βρίσκεται μακριά. Την εποχή που γραφόταν το Μανιφέστο, οι κομμουνιστές δεν αποτελούσαν ιδιαίτερο κόμμα έναντι των άλλων, αλλά –σύμφωνα με το Χόμσμπάουμ- ένα είδος τάσης ή ρεύματος που ξεχώριζε για την αποφασιστικότητά του, τη συνεπή κοινωνική του μεροληψία ενάντια στους αστούς και το διεθνιστικό προσανατολισμό της

δράσης του («[οι κομμουνιστές] στους εθνικούς αγώνες προβάλλουν και επιβάλλουν τα κοινά συμφέροντα, πέρα από εθνικότητα, του προλεταριάτου ως συνόλου»). Σε αντίθεση με τα ισχύοντα σήμερα, το ζήτημα της κατάργησης της ιδιοκτησίας ήταν κοινό στα προγράμματα των εργατικών κομμάτων της εποχής.

Είναι εξίσου αναμφίβολο ότι το 1848 ο Μαρξ ήξερε λίγα για τον καπιταλισμό και το εργατικό κίνημα της εποχής του και ότι τα περί «αναπόφευκτης» ανατροπής της αστικής τάξης που υποστηρίζει με τον Ένγκελς στο Μανιφέστο, δε στηρίζονται σε κανένα επιστημονικό συμπέρασμα (ακόμα και μετά το «Κεφάλαιο»). Αντίθετα, έχουν να κάνουν με μια φιλοσοφικού τύπου νομοτελειακή θεώρηση, που αντλεί από το Χέγκελ και τροφοδοτεί το βολονταρισμό.

Με την ίδια αποδομητική διάθεση θα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει πως, παρά την πεποίθηση του Μαρξ, οι παλιοί δεσμοί (θρησκευτικοί, πατριαρχικοί, κ.ά) δεν καταργήθηκαν στην καπιταλιστική κοινωνία. Θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι λείπουν επεξεργασίες για τις ιδεολογικές μορφές της κυριαρχίας ή ότι αυτές, όπως και οι πολιτικές, ανάγονται μηχανιστικά στο «εποικοδόμημα». Θα μπορούσε να καταλογίσει στον Μαρξ ελλειπή ενασχόληση με τα ζητήματα της σχέσης των φύλων, του περιβάλλοντος, του πολιτισμού –μοιλονότι αυτά διαφεύγουν ακόμα και σήμερα από το πεδίο της Αριστεράς. Θα μπορούσε, τέλος, να παρατηρήσει ότι το "κράτος" (που κατά το πρόγραμμα του Μανιφέστου πρέπει να συγκεντρώσει την τραπεζική πίστη, τα μέσα μεταφοράς, τα εργοστάσια, κλπ), προφανώς δεν μπορεί να είναι το σημερινό εθνικό κράτος.

ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ;

Με δεδομένα τα παραπάνω, αλλα και ότι λίγα μόλις χρόνια μετά την έκδοσή του το Μανιφέστο φαινόταν «παλιό» ακόμα και στους ίδιους τους συγγραφείς του, μήπως τελικά η ενασχόληση μαζί του μπορεί να είναι μόνο ακαδημαϊκού χαρακτήρα; Μήπως πάνε πολλά χρόνια από την εποχή του Μαρξ για να τον θεωρούμε επίκαιρο (μοιλονότι αναφερόμαστε ακόμα στο πυθαγόρειο θεώρημα, χωρίς να ασχολούμαστε με την ημερομηνία της διατύπωσής του); Την ίδια στιγμή που στελέχη της κυβέρνησης αθιεύουν εδάφια από τον Μαρξ για τις τρέχουσες πολιτικές σκοπιμότητες, από τη σκοπιά της Αριστεράς το Μανιφέστο μας ενδιαφέρει τουλάχιστον για τους εξής λόγους:

α) Γιατί μπορεί η ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας να μην ήταν «αναπόφευκτη» όπως υποστηρίζει, αλλά το ενδεχόμενο των «κοινών ερειπίων», της αμοιβαίας καταστροφής των αντιμαχόμενων τάξεων, δίνει «αναπόφευκτα» την προτεραιότητα στην πολιτική δράση. Όπως το θέτει ο Χόμσμπάουμ, η μετά-

βαση από «το βασίλειο της ανάγκης» στο «βασίλειο της ελευθερίας» προϋποθέτει το βασίλειο της δράσης.

β) Γιατί παρά την «περιοριστική» θεώρηση του κράτους ως εργαλείου καταπίεσης στα χέρια μιας τάξης, επισημαίνει την πολιτική αντιπαλότητα των κομμουνιστών σε σχέση με το αστικό κράτος, στο βαθμό που οι πρώτοι υπερασπίζονται τα συμφέροντα της εργατικής τάξης ως συνόλου, ενώ το δεύτερο διευθύνει τις συνολικές υποθέσεις των αστών - την αναπαραγωγή της κυριαρχίας τους ως τάξης. Μ' αυτή τη διατύπωση, επιπλέον, το Μανιφέστο υπαινίσσεται τον ανταγωνισμό στο πλαίσιο μιας και της αυτής τάξης: αστοί και εργάτες δεν είναι αυτονοήτως ενωμένοι, παρά μόνο στο πλαίσιο του ανταγωνισμού τους για την εξουσία.

γ) Γιατί παρά τις σαφείς διαφορές ανάμεσα στην καπιταλιστική ανάπτυξη του 19ου και του 21ου αιώνα, το Μανιφέστο υποδεικνύει ότι ο χαρακτήρας της περιφημής «παγκοσμιοποίησης» δεν είναι κοινωνικά ουδέτερος αλλά ταξικά προσδιορισμένος - είναι δηλαδή καπιταλιστικός.

δ) Γιατί παρά τις όποιες ελλείψεις στην επεξεργασία των ιδεολογικών μορφών κυριαρχίας, τόσο τον 19ο αιώνα όσο και σήμερα οι κυρίαρχες απόψεις είναι οι απόψεις των κυρίαρχων τάξεων.

ε) Γιατί παρά τη μη επιβεβαιωμένη πρόβλεψη ότι οι ταξικοί ανταγωνισμοί απλοποιούνται, το Μανιφέστο, όχι μόνο δεν αρνείται την κοινωνική πολυπλοκότητα, αλλά σε αντίθεση με τις «αντιπολιτικές» τάσεις ρευμάτων όπως ο αναρχισμός, εστιάζει στη δυνατότητα και αναγκαιότητα των κοινωνικών συμμαχιών της εργατικής τάξης, στο πλαίσιο του αγώνα της για την κατάκτηση της εξουσίας.

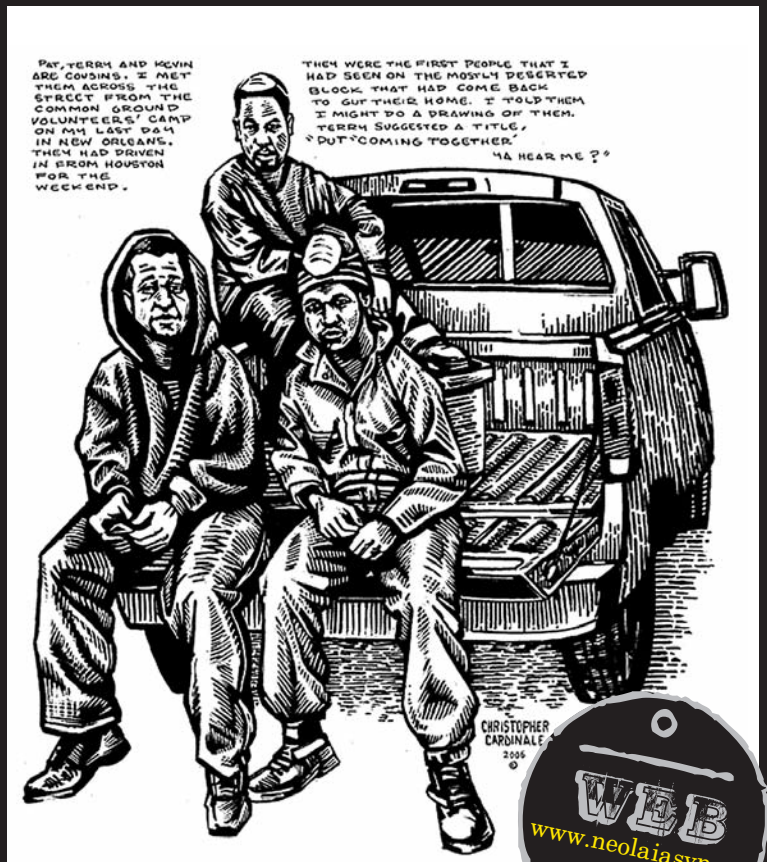
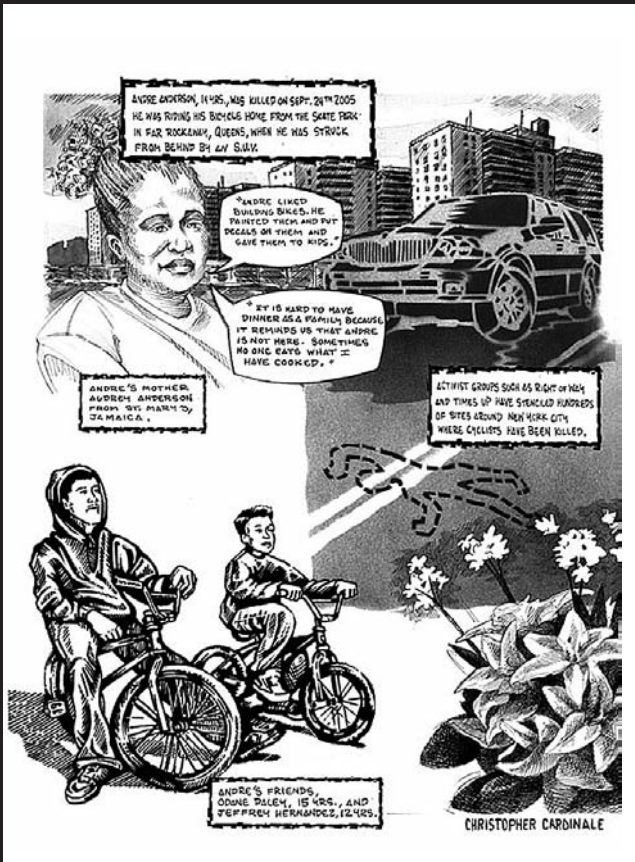
στ) Γιατί παρά τις στρεβλώσεις που υπέστη - όπως και άλλα κλασικά κείμενα του μαρξισμού εξαιτίας της (ακουσίας) πρόσδεσής τους στον υπαρκτό σταλινισμό-, εξακολουθεί να υπερασπίζεται τη δυνατότητα της κοινωνικής απελευθέρωσης, καλώντας τους κυριαρχούμενους όλου του κόσμου να ενωθούν για να την πετύχουν, υπογραμμίζοντας το αναντικατάστατο της διεθνισμού και τονίζοντας την εναντίωση των εργαζομένων πρώτα στη «δική τους» αστική τάξη.

160 χρόνια μετά την πρώτη έκδοση του Μανιφέστου, ο Μαρξ μπορεί να μη ζει πια (προς ικανοποίηση των νεοφιλελεύθερων), αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να είναι αισιόδοξος. Το Μανιφέστο είναι μια ακόμα κατοχύρωση του δικαίωμάς μας στην αισιοδοξία –και αισιόδοξοι δεν είμαστε μόνο στις επετείους.

1. Ο Μαρξ θα προβεί αργότερα σε αντικατάσταση του απρόσφορου όρου «εργασία» από τον όρο «εργατική δύναμη», δηλαδή ικανότητα για εργασία.

SOSIAL DESIGN WORLD WAR 3 illustrated

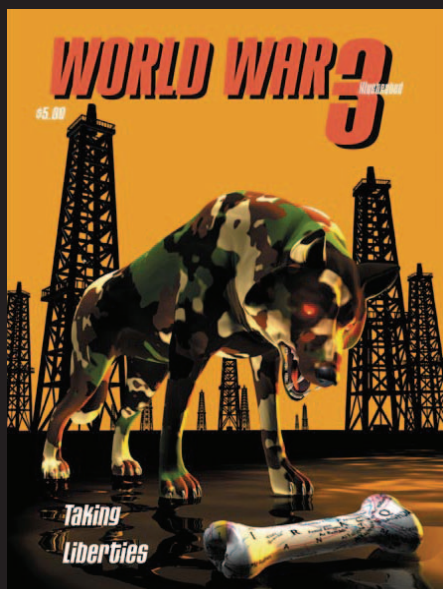
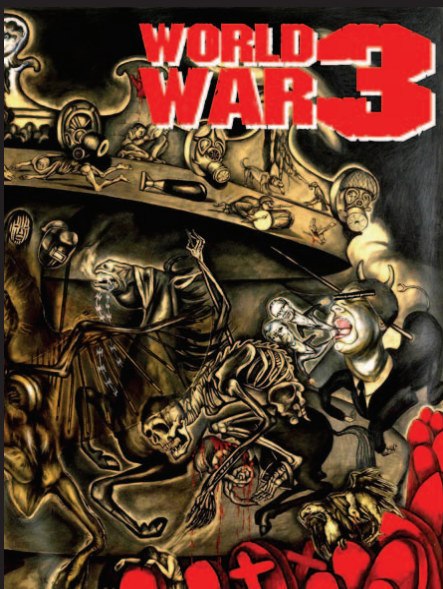
Επιμέλεια: Δ. Κ. Σωτηρόπουλος

Οι Seth Tobocman και Peter Kuper δημιούργησαν το 1980 το περιοδικό World War 3 Illustrated ως μια κολεκτίβα καλλιτεχνών, με τον κοινό στόχο η έκδοση να αποτελέσει φιλόξενο καταφύγιο για πολιτικά κόμικ, γραφικά και ιστορίες. Είναι το μεγαλύτερο σε διάρκεια ζωής περιοδικό με πολιτικά κόμικ, στην ιστορία των Η.Π.Α. Κάθε τεύχος έχει αφιέρωμα σε κάποιο από τα σημαντικά κοινωνικά θέματα, όπως: την κακοποίηση των παιδιών, τις πολιτικές εκλογές, τα βιολογικά απόβλητα, τις κοινωνικές αναταραχές, τη θρησκεία, τον ολοκληρωτισμό και φυσικά τον πόλεμο στο Ιράκ, τον πόλεμο του Κόλπου, την 11η Σεπτεμβρίου και την αντιτρομοκρατική φρενίτιδα, τον παραλογισμό του προέδρου Μπους κ.λπ.

Το World War 3 δεν αναφέρεται στο επερχόμενο Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο· το θέμα του είναι οι Πόλεμοι που εξελίσσονται στο εσωτερικό των κοινωνιών σήμερα, έξω από το σπίτι μας, υπό την καθοδήγηση των εξουσιαστών της πολιτικής και του χρήματος: πόλεμοι στρατιωτικοί ή κοινωνικοί. Συχνά οι πόλεμοι αυτοί σοβούν στο μυαλό του ανυποψίαστου πολίτη με τη μορφή της ιδεολογικής χειραγώγησης των ΜΜΕ. Σε αντίθεση με τις περισσότερες ανθολογίες κόμικ, το WW3 σου δημιουργεί την αίσθηση ότι οι ιστορίες που διαβάζεις στις σελίδες του είναι «επικές», «μεγαλειώδεις».

Στα χρόνια λειτουργίας του περιοδικού η εκδοτική ομάδα έχει συμπεριλάβει μαζί με το Seth και τον Peter, τη Sabrina Jones, τον Scott Cunningham, τον Kevin Pyle, τη Nicole Schulman, τον Eric Drooker, τη Susan Wilmarth, τον Christopher Cardinale, τον Ryan Inzana, τη Paula Hewitt και τον Chuck Sperry ανάμεσα σε πολλούς άλλους νεοεμφανιζόμενους δημιουργούς. Για αρκετούς από τους εκκολλητόμενους κομίστες η εμπειρία του World War 3 αποτέλεσε πολύτιμο εφόδιο για την εικαστική τους άνθιση.

Φροντίδα των συντελεστών της έκδοσης (οι οποίοι όλοι προσφέρουν τα έργα τους αφειλοκερδώς —με εξαίρεση τον τυπογράφο και τον διανομέα— και όλα τα έσοδα πηγαιίνουν στην παραγωγή του επόμενου τεύχους) είναι το World War 3 να λειτουργεί ως μικρόκοσμος συνεργασίας, ισοτιμίας και αλληλοβοήθειας —του κόσμου δηλαδή που οραματίζονται να οικοδομήσουν.

ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Θεμιστοκλέους 52, 106 81 Αθήνα

τηλέφωνα επικοινωνίας

Αθήνα: 210 3809319

Θεσσαλονίκη: 2310 274504

Πάτρα: 2610 278923

Ηράκλειο Κρήτης: 2810 280222

Κομοτηνή: 6940 778152

web: www.neolaiasyn.gr

e-mail: info@neolaiasyn.gr

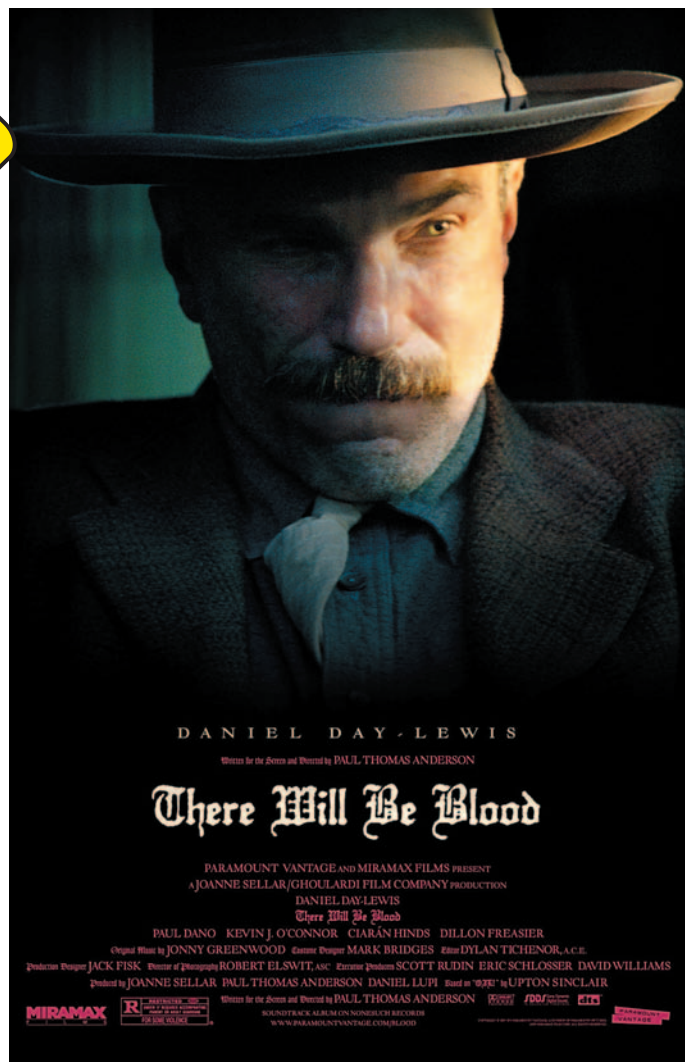
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

THERE WILL BE BLOOD - ΘΑ ΧΥΘΕΙ ΑΙΜΑ - 2008

Paul Thomas Anderson

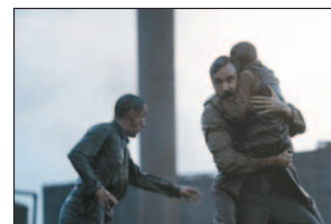
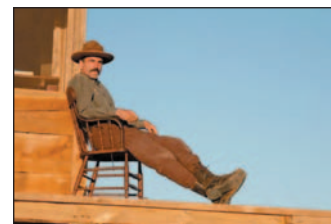
Στις αρχές του προηγούμενου αιώνα, ο Daniel Plainview (Daniel Day-Lewis), ένας μοναχικός τυχοδιώκτης, βρίσκεται στην κεντρική Καλιφόρνια ψάχνοντας για χρυσό και ασήμι. Χρυσό δε θα βρει - παρά μόνο μια μικρή φλέβα ασημιού - αλλά, σύντομα, θα καταλάβει ότι το μέλλον βρίσκεται σ' έναν άλλο 'χρυσό', μαύρου χρώματος, το πετρέλαιο. Λίγα χρόνια μετά, ο Plainview γυρίζει τις ξερές αγροτικές περιοχές με το γιο και συντάιρο του (το υιοθετημένο αγοράκι ενός από τους εργάτες του που σκοτώθηκε σε ατύχημα ενώ έψαχναν για πετρέλαιο) και αγοράζει για ένα κομμάτι ψωμί μεγάλες ποσότητες γης, φαινομενικά στείρες αλλά με πλούσιο υπέδαφος, για να κάνει γεωτρήσεις. Όσο η αυτοκρατορία του μεγαλώνει, τόσο αυξάνονται και εκείνοι που θέλουν ένα κομμάτι από την πίτα.

Εμπνεόμενος από το μυθιστόρημα του Upton Sinclair 'Oil!', ο Anderson (που υπογράφει και το σενάριο) αφηγείται την ιστορία του Daniel Plainview, αυτοδημιούργητου μεγιστάνα του πετρελαίου, και, ταυτόχρονα, χωρίς να κάνει το λάθος να προβεί σε ανούσιες συνδέσεις με τη σύγχρονη πραγματικότητα, ασκεί τη δική του κριτική στη δημιουργία της κολλοσιαίας αμερικανικής πετρελαιοπαραγωγής. Με τη μεγαλειώδη αλλά και διατρητική του σκηνοθεσία καταφέρνει υπέροχα να κρατήσει τις ισορροπίες ανάμεσα στο ειδικό και το γενικό, τον Plainview και αυτό που αντιπροσωπεύει, ξεπερνώντας με ωριμότητα και συ-

νέπεια τον πήχη που ο ίδιος ανέβασε πολύ ψηλότερα από τις προηγούμενες δουλιές του. Εικόνα και ήχος συνεργάζονται άψογα στο ν' αποδώσουν, όχι το χρονικό μιας εποχής μέσω μιας καλλιγραφικής προσέγγισης, αλλά την αβάσταχτη, και συγερή συνάμα, ψυχοσύνθεση του συγκεκριμένου

ατόμου και ολόκληρης της Αμερικής των αρχών του 20ου αιώνα. Και φυσικά, η παρουσία του Daniel Day-Lewis απογειώνει το όλο εγχείρημα θριαμβεύοντας στο δυσκολότερο ρόλο που κλήθηκε ποτέ να ερμηνεύσει, κρατώντας την άσβηστη φωτιά στα μάτια του Plainview ως το μονα-

δικό σημείο προσέγγισης του εσωτερικού κόσμου που καλύπτει το σκληροτράχηλο πετσί του.

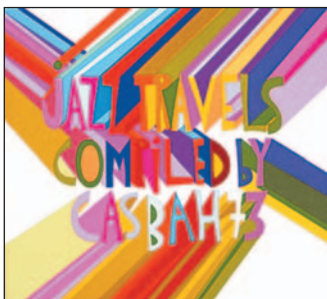
S.Th.

ΜΟΥΣΙΚΗ

JAZZ TRAVELS COMPILED BY CASBAH 73 (HiTop Records, 2006):

Η πρώτη συλλογή του Oliver Stewart, που μάθαμε ως **Casbah 73** με το album **"Moods & Grooves"**, που κυκλοφόρησε από την ισπανική HiTop.

Ένα αισθητικά όμορφο δισκάκι

με τη μορφή βινυλίου που περιέχει 12 ακατέργαστα μικρά διαμαντάκια funk, jazz, soul & bossa nova μουσικής. Αγγλία, Αμερική, Ουρουγουάη, Βραζιλία, Μεξικό και Πορτογαλία είναι μερικές από τις χώρες προέλευσης των κομματιών.

Συναντάμε καλλιτέχνες όπως **Luiz Eca & Orquestra, Celia, Salena Jones, Chinchilla, Esther Phillips** σε διαφορετικές εκτελέσεις κομματιών όπως το **Consolacao, David, Snowflakes** και το **Right now** των Baden Powell & Vinicius de Moraes, Joe Sample και Nelson Angelo.

Μπορεί για κάποιους να είναι άλλη μια συλλογή jazz αλλά με λίγη προσοχή παραπάνω καταλαβαίνεις πως δεν είναι συλλογή για κάποια ακτοπλοϊκή εταιρία. (Πριν λίγο καιρό κυκλοφόρησε το δεύτερο album του **Casbah 73 "Pushin' 40 / Forty"** και θα λέγαμε πως είναι λίγο παραγεμισμένο από μουσικές αναφορές αλλά ο τρόπος που τα αφο-

μοιώνει δείχνει πως μάλλον ξέρει τι κάνει.)

AXEL KRUGIER - ZORZAL (HiTop Records, 2007)

Μετά το album **Echale Semilla** (HiTop, 2001) και το **Secreto y Malibou** (HiTop, 2004) και έχοντας φανατικούς ακροατές όπως David Byrne (Talkin Heads), Gotan

Project, Nicola Conte, Gilles Peterson (BBC Radio 1) και Coldcut ο (αργεντινικός καταγωγής) Axel επιστρέφει με το **Zorzal**. Το album αυτό περιλαμβάνει 12 κομμάτια διαφορετικής τεχνοτροπίας και ύφους (Funk, Dub, Creole, Oriental μελωδίες και μια μικρή δόση ψυχεδέλίας) σε συνεργασία με λίγους μουσικούς (κάτι φιληράκια του) μιας και τα περισσότερα όργανα τα παίζει ο ίδιος (παίζει πάνω από 10 διαφορετικά όργανα). Φαίνεται ένα συνηθισμένο album με διάφορα είδη μουσικής, υπάρχει όμως κάτι που γοητεύει τον κόσμο. Ίσως ο τρόπος που δημιουργεί μοναδικές μουσικές εικόνες που θες να υπάρχουν και εσύ κάπου εκεί μέσα. Μπορεί όμως και το ειρωνικό, στιφτό, εθιστικό αλλά και το τρομερά παράλογο χιούμορ του ήχου του. Κομμάτια που ακούσαμε περισσότερες φορές είναι τα **Rosebud, Para que no te fueras, Hablame por favor, Jan ken pon**.

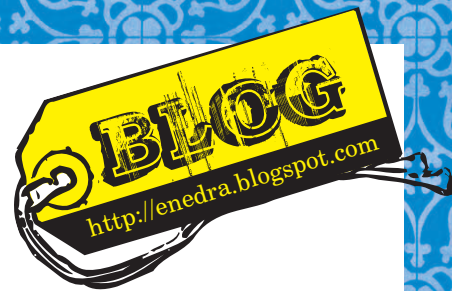
WATCH TV AND THE PRIMETIMES - DISCOLEXIA (HiTop Records, 2006)

Ruben Garcia, έχει ήδη κυκλοφορήσει 2 album/συλλογές (**The After School Special 1 & 2**) με τη βοήθεια διαφόρων dj και παραγωγών όσον αφορά τη γνώση τους πάνω σε είδη μουσικής όπως

η funk, soul, electro, jazz, drum and bass, dub και hip hop. Οι αντιδράσεις μετά από κάτι τέτοιο ήταν θετικές και ακολούθησαν συνεργασίες με Casbah 73, Quantic, Mojo Project, Dublex Inc., κλπ, για τις παραγωγές των album τους, αλλά και για πολλούς διασκευές διαφόρων άλλων παραγωγών. Ενώ αρχές καλοκαιριού το 2006 ο Ruben Garcia (Watch TV) εμφανίζεται με το album **"Discolexia"** μαζί με την μπαντα **The Primetimes**.

Ένα album "φτιαγμένο" ειδικά για τον ακροατή, που θέλει να φτιάξει την διάθεση του ή καλύτερα να τον ξεκολλήσει από τον καναπέ. Δεν μιλάμε όμως για μια πρόχειρη και χαζοχαρούμενη δουλειά αλλά για 12 κομμάτια γεμάτα ρυθμό και ονειρικές μελωδίες, δουλεμένα με πολλούς τρόπους μέχρι να βγει το τελευταίο αποτέλεσμα. Funk, soul και jazz αναφορές σχεδόν σε κάθε τραγούδι, με λίγα παραπάνω organs να σε ταπώνουν στο **Death Sells**, μπόλικο afro beat-άκι στο **Wagadooga Shake**, πιο delicatessen τα **Maybe** και **Witchcraft**, ενώ στο **Blue Groove** θα σιγοτραγουδάς, ότι καταλαβαίνεις από, τα φωνητικά.

ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ STATUS QUO ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Οι περισσότεροι από εμάς πρωτάκουσαν για το Κοσσυφοπέδιο στα τέλη της δεκαετίας του '90, όταν Αλβανοί αντάρτες συγκρούονταν με τις γιουγκοσλαβικές δυνάμεις ασφαλείας και τα νατοϊκά αεροπλάνα βομβάρδιζαν τη χώρα. Αλλά αν θέλουμε πραγματικά να καταλάβουμε τι κρύβεται πίσω από αυτήν τη σύγκρουση, πρέπει να εξετάσουμε την ιστορία της.

Του Σωτήρη Δημητριάδη

Το Κοσσυφοπέδιο υπήρξε κεντρικός στόχος της σερβικής «Μεγάλης Ιδέας». Εκεί ήταν ο πυρήνας του μεσαιωνικού σερβικού βασιλείου, κι εκεί το 1389 ο πρίγκιπας Λάζαρος και οι Σέρβοι ηγέμονες ηττήθηκαν προπαθώντας να διαφυλάξουν την ανεξαρτησία τους απέναντι στους Οθωμανούς. Όταν όμως το 1913 με τους Βαλκανικούς Πολέμους η περιοχή έγινε τμήμα της Σερβίας, οι Σέρβοι δεν ήταν πλειοψηφία του πληθυσμού. Την περίοδο της οθωμανικής κυριαρχίας, στο Κοσσυφοπέδιο είχαν μεταναστεύσει μαζικά Αλβανοί, που τώρα προσέβλεπαν στην ένωσή τους με το νεαρό αλβανικό κράτος. Ακολούθησε μια προσπάθεια εκσερβισμού της περιοχής κατά το Μεσοπόλεμο και βίαιες διακοινοτικές συγκρούσεις την περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τα πράγματα φάνηκαν να διευθετούνται μετά τον πόλεμο. Η Γιουγκοσλαβία αναδιοργανώθηκε ως σσιαλιστική ομοσπονδία και το Κοσσυφοπέδιο κηρύχτηκε αυτόνομη περιοχή της Ομοσπονδίας Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Σερβίας.

Είναι ίσως ειρωνεία ότι από το Κοσσυφοπέδιο ξεκίνησε η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Μιλώντας στο σερβικό πληθυσμό της περιοχής το 1989, 600 χρόνια μετά τη μάχη του Κοσσυφοπέδιου, ο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, πρόεδρος τότε της Σερβίας, κατάργησε το αυτόνομο καθεστώς της περιοχής καταγγέλλοντας παράλληλα τη «μεροληψία» του γιουγκοσλαβικού συστήματος σε βάρος των Σέρβων. Ήταν η εποχή που μέσα από το Κομμουνιστικό Κόμμα ξεπηδούσαν εθνικιστές, η Ομοσπονδία διαλυόταν και οι εθνότητες της Γιουγκοσλαβίας έπαιρναν ξανά τα όπλα. Όταν ο πόλεμος τελείωσε το 1995, στη «Νέα Γιουγκοσλαβία» παρέμεναν μόνο η Σερβία και το Μαυροβούνιο.

Το Κοσσυφοπέδιο παρέμεινε ήσυχος κατά τη διάρκεια του πολέμου. Κατά τα τέλη της δεκαετίας του '90, όμως, ένοπλοι Αλβανοί του «Απελευθερωτικού Στρατού του Κοσσυφοπέδιου» (UCK) άρχισαν κτηπήματα εναντίον διάφορων στόχων. Το καθεστώς Μιλόσεβιτς τους χαρακτήρισε κακοποιά στοιχεία και οι δυνάμεις ασφαλείας άρχισαν εκτεταμένες επιχειρήσεις εναντίον τους – επιχειρήσεις που έπληξαν άμεσα τον άμαχο πληθυσμό.

Όταν το καθεστώς Μιλόσεβιτς απέρριψε τη διεθνή μεσολάβηση, οι ΗΠΑ αποφάσισαν να δράσουν: Με την πλήρη διπλωματική και στρατιωτική στήριξη των κεντροαριστερών ευρωπαϊκών κυ-

βερνήσεων και παρακάμπτοντας τον ΟΗΕ, ξεκίνησαν βομβαρδισμούς σε μεγάλη κλίμακα. Ήταν η εποχή που, μετά την πτώση του Υγκάρκου, το ΝΑΤΟ αναζητούσε νέο ρόλο, για να δικαιολογή τις τεράστιες αμυντικές δαπάνες που απαιτούσε από τα κράτη μέλη του. Το νέο λοιπόν δόγμα ήταν ο «ανθρωπιστικός πόλεμος»: Όταν η «διεθνής κοινότητα» έκρινε ότι καταπατούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα, μπορούσε να επέμβει στρατιωτικά για να τα «υπερασπίσει». Η «ανθρωπιστική» λογική του ΝΑΤΟ δε βοήθησε τα χιλιάδες θύματα των βομβαρδισμών, Σέρβους αμάχους ή και Αλβανούς ακόμα (άλλη μια έκφραση που μπήκε στη γλώσσα μας ήταν οι «παράπλευρες απώλειες»), ούτε το εμπόδιζε να σπείρει τα Βαλκάνια με βόμβες διασποράς ή απεμπλουτισμένου ουρανίου, που θα σκορπούσαν το θάνατο για πολλές γενιές.

Η Γιουγκοσλαβία άντεξε μερικές βδομάδες βομβαρδισμών και κατόπιν υποχώρησε. Στην περιοχή στάθμευσαν 50 χιλιάδες στρατιώτες, ανάμεσά τους και Έλληνες. Το Κοσσυφοπέδιο, αν και τυπικά τμήμα της Σερβίας, μετατράπηκε σε διεθνές προτεκτοράτο, η διεθνής όμως παρουσία δεν απέτρεψε Αλβανούς εθνικιστές από το να ασκήσουν εκτεταμένη βία εναντίον των Σέρβων (που, μετά τους βομβαρδισμούς, μειώθηκαν σε 100.000 από 250.000 που ήταν πριν το 1999), Ρομά και τουρκόφωνων κατοίκων του Κοσσυφοπέδιου.

Από το 2006, Σέρβοι και Αλβανοί συζητούν μεταξύ τους το μέλλον της επαρχίας. Αν και υπήρξε πρόοδος σε επιμέρους ζητήματα, οι δύο πλευρές δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν το σκοπέλο του καθεστώτος της επαρχίας: Οι Αλβανοί δε δέχονται τίποτα λιγότερο από ανεξαρτησία, ενώ οι Σέρβοι δε δίνουν τίποτα περισσότερο από διευρυμένη αυ-

τονομία. Σε αυτό το σκηνικό η Σερβία απέρριψε την πρόταση του ειδικού διαμεσολαβητή Αχτίσάρι και οι Αλβανοί του Κοσσυφοπέδιου απείλησαν ότι θα κηρύξουν μονομερώς την ανεξαρτησία τους στο αμέσως επόμενο διάστημα*. Πρόκειται για μια εξέλιξη που απειλεί να αποσταθεροποιήσει συνολικά τα Βαλκάνια.

Τι μπορούμε λοιπόν να πούμε για μια περιοχή στο επίκεντρο της σύγκρουσης δυο εθνικισμών, κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του «διεθνούς παράγοντα» (βλέπε της νατοϊκής στρατιωτικής μηχανής); Ας δεχτούμε ότι η αρχή της εθνικής αυτοδιάθεσης πρέπει να γίνεται σεβαστή, ας συμφωνήσουμε όμως επίσης ότι δεν μπορεί να μπαίνει πάνω από το διεθνές δίκαιο. Ποιός θα αποφασίζει τότε δυο εθνότητες δεν μπορούν να συνυπάρχουν στο ίδιο κράτος; Ποιός θα διασφαλίζει το σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Σίγουρα όχι στρατιωτικές συμμαχίες. Ο ρόλος αυτός δεν μπορεί παρά να ανήκει σε έναν οργανισμό όπως ο ΟΗΕ, αναβαθμισμένο έτσι, ώστε κανείς να μην μπορεί να τον ελέγχει ή να τον παρακάμπτει. Μέχρι τότε ας συνεχίσουμε να ψάχνουμε γέφυρες συνεννόησης με τον Άλλο/η – και να παλεύουμε εναντίον κάθε μορφής εθνικισμού και ιμπεριαλισμού.

* Αυτό το άρθρο γράφτηκε πριν τη 17η Φεβρουαρίου, οπότε δεν καλύπτει τη μονομερή κήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσυφοπέδιου ούτε τις έντονες αντιδράσεις της Σερβίας και της Ρωσίας. Ήδη βρίσκονται σε εξέλιξη διαδηλώσεις Σέρβων, που απειλούν, με τη σειρά τους, με απόσχιση του βόρειου τμήματος της περιοχής, που αποτελείται από συμπαγή σερβικό πληθυσμό.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΣΑΛΑΤΑ

«Το όνομά μας είναι η ψυχή μας», «Macedonia is greek», «ο Βουκεφάλας δεν ήταν Ζάσταβα». Με αυτά και άλλα αντίστοιχα συνθήματα στα πάνω τους, δεκάδες χιλιάδες κόσμου πλημμύριζαν κατά τη διάρκεια του 1992 την πλατεία Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης, για να διακηρύξουν την ελληνικότητα της Μακεδονίας προς πάσα κατεύθυνση. Ήταν το πρώτο από μια σειρά συλλαλητηρίων που οργανώθηκαν από την τοπική αυτοδιοίκηση, τους τοπικούς φορείς, την Εκκλησία της Ελλάδος, τα κόμματα (με την εξαίρεση του ΚΚΕ και, από ένα σημείο και μετά, και του ΣΥΝ) και την ενεργή συμμετοχή κρατικών φορέων.

Του Σωτήρη Δημητριάδη

Το Σεπτέμβριο του 1991 η Ομόσπονδη Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας (ΟΣΔΜ) είχε κηρύξει την ανεξαρτησία της από την υπό κατάρρευση Γιουγκοσλαβία με συνταγματικό της όνομα το «Δημοκρατία της Μακεδονίας» και σημαία της ένα «Αστέρι της Βεργίνας» σε πορφυρό φόντο. Οι εξελίξεις αυτές ερμηνεύθηκαν από τη μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων ως απειλή, ιδιαίτερα σε συμβολικό επίπεδο. Το Μακεδονικό είχε ξεχαστεί τη δεκαετία του '50, παρότι η ΟΣΔΜ υπήρχε στα πλαίσια της Γιουγκοσλαβίας από το 1945, καθώς το περιβάλλον του Ψυχρού Πολέμου ευνοούσε την προσέγγιση της χώρας μας με τη σοσιαλιστική αλληλ εκτός σοβιετικού μπλοκ Γιουγκοσλαβία. Στις αρχές της δεκαετίας του '90 βγήκε από το ντουλάπι του συνοδευόμενο από τα παραδοσιακά στοιχεία της ελληνικής εθνοφυροσύνης, που είχαν κι αυτά ξεχαστεί, όταν κατέρρευσε ο αυθεντικός τους εκφραστής: η επτάχρονη δικτατορία.

Ήταν η εποχή των συλλαλητηρίων. Το σύνολο των δημόσιων προσώπων κατακεραυνώνει από κανάλια και εφημερίδες όχι μόνο τις θέσεις των «Σκοπιανών» αλλά και τους εθνικούς μειοδότες, ίσως χωρίς λόγο, αφού στο δημόσιο διάλογο υπήρχε μόνο μία θέση: η Μακεδονία είναι ελληνική. Φορείς του κράτους και τις τοπικές αυτοδιοικήσεις και επιχειρηματίες φρόντισαν να διασφαλίσουν την ελληνικότητα της Μακεδονίας βάζοντας παντού το αστέρι της Βεργίνας και δίνοντας πατριωτικές ονομασίες («Μακεδονία», «Μ. Αλέξανδρος», «Βεργίνα») στα πάντα: από αεροδρόμια και πανεπιστήμια μέχρι σουβλατζιδικα και ενοικιαζόμενα δωμάτια. Πολιτικές και ακαδημαϊκές καριέρες χτίστηκαν στη βάση της υπεράσπισης της Μακεδονίας «μας» και μεγάλα ποσά διοχετεύθηκαν στην προπαγάνδη των εθνικών μας θέσεων στο εξωτερικό. Εγκλωβισμένη στο κλίμα του εθνικισμού, η ελληνική κοινωνία ακολουθούσε. Σε ό,τι αφορά το Μακεδονικό, η εποχή των συλλαλητηρίων ελάχιστα κατάφερε. Η εθνικιστική πλειοδοσία της Νέας Δημοκρατίας, του ΠΑΣΟΚ και του Α. Σαμαρά μπλόκαραν όλες τις προτάσεις συμβιβασμού της διεθνούς κοινότητας, που καλούσαν τις δυο χώρες να βρουν μια σύνθετη, κοινά αποδεκτή ονομασία, σε μια περίοδο που οι πολιτικές δυνάμεις της «Δη-

μοκρατίας της Μακεδονίας» ήταν πολύ περισσότερο διαλλακτικές. Η Ελλάδα απομονώθηκε διεθνώς χάρη στην «εθνικά υπερήφανη» στάση της, κατάσταση που επιδεινώθηκε, όταν λίγο αργότερα προχωρήσαμε στο περίφημο και ατυχές Εμπάργκο, κλώνοντας τα σύνορά μας. Στα τέλη του ίδιου χρόνου υπογράφηκε η Ενδιάμεση Συμφωνία, που ισχύει και σήμερα, αίρει το εμπάργκο και λύνει μια σειρά διμερών προβλημάτων. Η γειτονική χώρα αναγνωρίστηκε προσωρινά ως Πρώτη Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας και άλλαξε τη σημαία της.

Τα τελευταία χρόνια τα πράγματα έμειναν εκεί. Η Ελλάδα δεν τόλμησε να ανοίξει και να λύσει συμβιβαστικά το ζήτημα, φοβούμενη την επανάληψη του σκηνικού των αρχών της δεκαετίας του '90. Και η ΠΓΔΜ αντιμετώπιζε τα δικά της προβλήματα από τη δράση του οργανωμένου εγκλήματος, που επιχειρήσε να δολοφονήσει τον πρόεδρο της χώρας Κ. Γκλιγκόροφ, ως την ένοπλη σύγκρουση με το αυτονομιστικό κίνημα της αλβανικής μειονότητας το 2001.

Εξάλλου ο χρόνος δουλεύει για αυτούς: Όλο και περισσότερες χώρες αναγνωρίζουν την ΠΓΔΜ ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Μετά τις 4 Απριλίου ίσως έρθει και η σειρά των διεθνών οργανισμών: Τότε θα συζητηθεί η ένταξη της χώρας στο ΝΑΤΟ. Η ελληνική κοινωνία αρχίζει σταδιακά να βλέπει το «αδιέξοδο βήμα των εθνικισμών», καθώς τα 16 χρόνια αδιαλλαξίας ή στασιμότητας έχουν αποτύχει πλήρως, και η Ελλάδα τώρα ζητάει το συμβιβασμό που απέρριπτε τότε, όταν θα είχε γίνει αμέσως δεκτός. Επιπλέον οι πιέσεις του διεθνούς παράγοντα και των ΗΠΑ είναι πια πολύ

μεγαλύτερες, αφού η μονομερής ανεξαρτησία του Κοσσυφοπεδίου, που οι ίδιοι προκάλεσαν, απειλεί την αποσταθεροποίηση όλης της περιοχής.

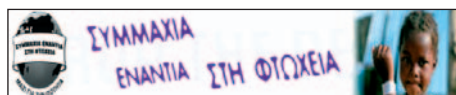
Ο καιρός είναι ώριμος για αλλαγή πορείας. Η δική μας Αριστερά οφείλει να αναδείξει τα αδιέξοδα και τις αντιφάσεις της πολιτικής των τελευταίων χρόνων και να προτείνει ξεκάθαρες λύσεις. Το δικαίωμα στον ατομικό και συλλογικό αυτοπροσδιορισμό θα έπρεπε να είναι αυτονόητο. Ίσως θα έπρεπε να είχαμε αναγνωρίσει τη «Δημοκρατία της Μακεδονίας» ως Δημοκρατία της Μακεδονίας, φοβάμαι όμως ότι η ελληνική κοινωνία, με το κλίμα που έχει διαμορφωθεί από το 1991 και μετά δεν είναι έτοιμη για αυτό το βήμα. Εξάλλου το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού ισχύει και από τις δυο πλευρές των συνόρων: δεν είναι απαραίτητα εθνικιστές όσοι διεκδικούν μια ελληνική μακεδονική ταυτότητα. Αυτό όμως που πρέπει να κατανοήσουν είναι ότι δε γίνεται αυτή η ταυτότητα να είναι αποκλειστική.

Μπορούμε λοιπόν να δομήσουμε μια μακεδονική ταυτότητα που να υπερβαίνει τα κρατικά σύνορα; Μια ταυτότητα που θα βασίζεται όχι βέβαια στη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ, αλλά στις σχέσεις καλής γειτονίας, στα κοινά πολιτισμικά στοιχεία, στην κοινή ιστορία, στις συγκρούσεις κι αν περιέχει, στο κοινό ευρωπαϊκό μας μέλλον; Αυτό είναι για μένα το στοίχημα για το αμέσως επόμενο διάστημα.

**«Μακεδονική Σαλάτα» είναι η γνωστή μας φρουτοσαλάτα. Η ποικιλία των φρούτων θύμιζε το πολυπολιτισμικό περιβάλλον της ευρύτερης Μακεδονίας μέχρι τουλάχιστον τους Βαλκανικούς Πολέμους και την ανταλλαγή των πληθυσμών.*

Συμμαχία Ενάντια στη Φτώχεια

✕ Το Παγκόσμιο Κάλπημα για Δράση Ενάντια στη Φτώχεια (Global Call to Action Against Poverty - GCAP) είναι το μεγαλύτερο παγκόσμιο κίνημα ενάντια στη φτώχεια και την ανισότητα με συμμαχίες σε περισσότερες από 100 χώρες, μεταξύ αυτών και στην Ελλάδα. Το παγκόσμιο αυτό κίνημα, που συγκροτήθηκε το 2005, αποτελείται από διεθνείς Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, τοπικές κινήσεις και συλλόγους, συνδικάτα, οργανώσεις γυναικών και άλλες ομάδες. Με παγκόσμιο σύμβολο αλληλεγγύης τη λευκή κορδέλλα, οι υποστηρικτές του GCAP δουλεύουν ώστε να πιέσουν τις κυβερνήσεις και τους παγκόσμιους οργανισμούς να αλλάξουν τις τρέχουσες πολιτικές και να δράσουν για την εξάλειψη της φτώχειας, τη μείωση της ανισότητας και την επίτευξη (και υπέρβαση) των Αναπτυξιακών Στόχων της Χιλιετίας (Millennium Development Goals - MDGs) του ΟΗΕ.

Δράση στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα, η ελληνική πλατφόρμα του GCAP λέγεται Συμμαχία Ενάντια στη Φτώχεια και είναι ένα ανοικτό δίκτυο που αποτελείται από 55 γνωστές και δραστήριες ελληνικές οργανώσεις και συλλογικότητες από το χώρο της αναπτυξιακής και ανθρωπιστικής βοήθειας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της καταπολέμησης του αποκλεισμού και της προστασίας του περιβάλλοντος. Στόχος της Συμμαχίας είναι να ενώσει τις δυνάμεις της με αυτές του παγκόσμιου κινήματος και να απαιτήσουν ριζικές αλλαγές στις διεθνείς σχέσεις, άμεσα και αποτελεσματικά μέτρα, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, για τον τερματισμό της φτώχειας, της ανισότητας, των διακρίσεων και του κοινωνικού αποκλεισμού. Η Συμμαχία Ενάντια στη Φτώχεια έχει ως στόχο επίσης την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση της ελληνικής κοινωνίας σχετικά με την παγκόσμια φτώχεια και τις βαθύτερες αιτίες της.

Τι διεκδικεί η Συμμαχία Ενάντια στη Φτώχεια:

* Αύξηση της ποσότητας και βελτίωση της ποιότητας της αναπτυξιακής βοήθειας της Ελλάδας προς τις αναπτυσσόμενες χώρες.

* Δικαιοσύνη στις διεθνείς εμπορικές συναλλαγές.

* Διαγραφή των χρεών των φτωχότερων χωρών. Δημόσια λογοδοσία, χρηστή διακυβέρνηση και πραγμάτωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων.

* Αναγνώριση της ισότητας των δύο φύλων ως βασικής προϋπόθεσης για την εξάλειψη της φτώχειας.

* Επείγουσα δράση για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής και των επιπτώσεών της στους φτωχότερους λαούς.

Περισσότερες πληροφορίες:
www.stoppoverty.gr

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ ΚΑΙ "ΔΙΚΑΙΟ" ΕΜΠΟΡΙΟ

Το παράδειγμα της SHELL

✕ Η πλειοψηφία των μεγάλων πολυεθνικών εταιρειών παράγει ή και προμηθεύεται το μεγαλύτερο μέρος των προϊόντων τους, από χώρες φθινών εργατικών κερών. Θα μπορούσε βέβαια κανείς να υποστηρίξει ότι με τις επενδύσεις τους σ' αυτές τις χώρες εξασφαλίζουν θέσεις εργασίας και έτσι βοηθούν στην ανάπτυξη αυτών των χωρών. Στην πραγματικότητα όμως οι μισθοί και τα ημερομίσθια που προσφέρουν βρίσκονται σχεδόν κάτω απ' τις κατώτατες αμοιβές στις αντίστοιχες χώρες. Και βέβαια οι κατώτατες αμοιβές εκεί δεν μετριούνται με βάση τις βασικές ανάγκες του πληθυσμού σε διατροφή, εκπαίδευση, υγεία - ασφάλεια - σύνταξη, όπως συμβαίνει στις χώρες τις Δύσης, αλλά σύμφωνα με τις επιταγές της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Έτσι, ήδη απ' την δεκαετία του '70 πολλές απ' αυτές έγιναν στόχος των ακτιβιστών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της οικολογίας.

Το μοιχόταρισμά των Nestle, MacDonalds, Siemens, Shell και άλλων έκαναν το θέμα γνωστό.

Όταν για παράδειγμα το 1995 η Shell ήθελε να βυθίσει την πλατφόρμα πετρελαίου "Brent Star" στη Βόρεια θάλασσα, μοιχόταρισαν εκατομμύρια καταναλωτών τα βενζιναδικά της στην Ευρώπη για τόσο διάστημα, όσο χρειάστηκε για να υποχωρήσει η πολυεθνική. Τον ίδιο χρόνο η φήμη της δέχθηκε δεύτερο χτύπημα με τον θάνατο του Νιγηριανού ποιητή - ακτιβιστή Ken Savo Wiwa. Κατηγορήθηκε για συνέργια με το δικτατορικό καθεστώς της Νιγηρίας, που εξαφάνισε τους αγωνιστές ενάντια στην πετρελαιοβιομηχανία. Ξέρουν πια ότι η φανερότερη περιφρόνηση ουμανιστικών και οικολογικών ενδιαφερόντων ζημιώνει τις επιχειρήσεις τους. Σκάνδαλα όπως τα παραπάνω "αμαυρώνουν" το "ιματζ" τους και βέβαια η καλή τους φήμη είναι το παν γι' αυτές. Μάθανε το μάθημα τους. Έτσι, στη συνέχεια, η Shell έγινε ένας απ' τους σημαντικότερους χορηγούς για κοινωνικά προγράμματα στη Δυτική Αφρική. Σχεδόν 60 εκατομμύρια ευρώ το χρόνο δίνει στις φτωχές περιοχές της Νιγηρίας για σχολεία και Νοσοκομεία ("Nigeria protests prompt development omves, Financial Ti-

mes 22/2/2001). Ακόμα και η οργάνωση Human Rights Watch τη θεωρεί παράδειγμα προς μίμηση. Οι άνθρωποι όμως στη Νιγηρία το βλέπουν διαφορετικά. Η Shell εξακολουθεί να είναι υπεύθυνη για την καταστροφή των συνθηκών ζωής χιλιάδων οικογενειών.

Η τρομοκρατία ενάντια στους διαμαρτυρόμενους εναντίον της, εξακολουθεί να εφαρμόζεται και ακόμη αρνείται να αποζημιώσει τα θύματα της εκμετάλλευσής της. Οι παθόντες απ' τη φυλή Ογκόνι υπολογίζουν ότι η Shell από τότε που άρχισε τις δραστηριότητες της στην Νιγηρία, άντλησε πετρέλαιο αξίας 35 δισεκατομμύρια ευρώ. Μόνο οι περιβαλλοντικές ζημιές οι συνδεδεμένες μ' αυτήν υπολογίσθηκαν, μέχρι το 1992, στο ύψος των 4 δισεκατομμυρίων ευρώ. Έτσι τα 60 εκατομμύρια που χορηγεί για κοινωνικά προγράμματα μπορεί κανείς να τα δει με άλλο μάτι. Είναι μια διαφημιστική επένδυση, μικρή μεν, αλλά αποδοτική.

(Από άρθρο της Γιούτα Γκόλτσιαου στην εφημερίδα Οικο-ενημέρωση, www.oikoen.gr)

BUY

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΤΟΥ ΕΝΗΜΕΡΩΜΕΝΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ

Για να ξέρουμε τι τρώμε, τι πίνουμε, που πάμε και το δίνουμε ...το χρήμα

Επιμέλεια: Μαρία Βλαδιμήροβιτς

ΒΡΑΖΙΛΙΑ:

Δολοφονούν οι εταιρείες μεταλλαγμένων

Ακτιβιστής κατά των μεταλλαγμένων δολοφονήθηκε από μισθοφόρους της Syngenta, επειδή οργάνωσε τους ακτήμονες της περιοχής που διαμαρτυρήθηκαν στο ευρωπαϊκής ιδιοκτησίας αγρόκτημα.

✕ Ήταν μια περιβαλλοντική διαμαρτυρία αλληλά και προσπάθεια των ακτημόνων να αποκτήσουν γη. Μέσα σε λίγες ώρες από τη διαμαρτυρία, ο Βαλμίρ Μότα ντε Ολιβείρα, γνωστός ως «Κένο» ήταν δολοφονημένος, ενώ ένας φρουρός ασφαλείας έχασε επίσης τη ζωή του στην ανταλλαγή πυροβολισμών και πολλοί αγρότες τραυματίστηκαν. Ο Κένο πέθανε ενώ προσπαθούσε να σταματήσει την ανάπτυξη ερευνητικής φάρμας για γενετικά μεταλλαγμένα σόγια και καλαμπόκι ακριβώς δίπλα στο οικολογικό ευαίσθητο Εθνικό Πάρκο Ιγκουάτσου. Το τι έγινε στους χώρους του ερευνητικού κέντρου της πολυεθνικής των μεταλλαγμένων Syngenta, δεν έχει ακόμα ξεκαθαριστεί. Οι περισσότεροι συμφωνούν ότι οι «εισβολείς» που εκδιώχθηκαν από την ίδια φάρμα μόλις τον περασμένο Ιούλιο, έριξαν πυροτεχνήματα με αποτέλεσμα οι άοπλοι φρουροί να φύγουν. Μέσα όμως, σε λίγες ώρες εμφανίστηκε στη φάρμα ομάδα ενόπλων μέσα σε λεωφορείο και μέσα σε λίγα λεπτά ο Κένο ήταν νεκρός και αρκετοί άλλοι διαδηλωτές τραυματισμένοι. Το περιστατικό στην ερευνητική φάρμα «Cascavel» είναι πια ορόσημο τουλάχιστον για το κίνημα των ακτημόνων στη Βραζιλία, όπου 4 εκατομμύρια αγροτικές οικογένειες προσπαθούν να αποκτήσουν πρόσβαση σε καλλιεργήσιμη γη. Η εταιρεία Syngenta που

είναι στη πραγματικότητα η συμμαχία άλλων δύο εταιρειών, της Novartis και της Astra Zenica, θεωρείται μετά το επεισόδιο ύποπτη ότι έδωσε δικαιοδοσίες σε ένοπλη πολιτοφυλακή να προστατεύσει τη γη της καθώς καλλιεργεί μεταλλαγμένο καλαμπόκι για την αναπτυσσόμενη βραζιλιάνικη αγορά.

«Εδώ έχουμε μια ευρωπαϊκή εταιρεία που στην ουσία πυροβολεί τους ανθρώπους στη φάρμα της» λέει η Σάρα Ουίλσον, της οργάνωσης Christian Aid που υποστηρίζει το κίνημα των ακτημόνων (MST) της Βραζιλίας. Η εταιρεία από τη πλευρά της ισχυρίζεται ότι δεν γνωρίζει τι ακριβώς συνέβη στη φάρμα της πριν 10 μέρες και οι δικηγόροι της ερευνούν το ζήτημα. Όμως, η οργάνωση των αγροτών έχει εκδώσει ανακοίνωση στην οποία περιγράφει με λεπτομέρειες το περιστατικό. «Στις εγκαταστάσεις της Via Campestina που βρίσκονται στην έκταση 172 εκταρίων φάρμα της Συντζέντα δεχθήκαμε επίθεση από ένοπλη πολιτοφυλακή.

Στη διάρκεια της επίθεσης ένας από τους αρχηγούς και ακτιβιστές δολοφονήθηκε όταν πυροβολήθηκε από πολύ κοντινή απόσταση» αναφέρει μεταξύ άλλων η ανακοίνωση. Δύο ακόμα από

τους αρχηγούς του MST καταδιώχθηκαν από τους ενόπλους αλληλά κατάφεραν να δραπετεύσουν. «Είμαστε σίγουροι ότι ήρθαν με σκοπό να σκοτώσουν τον Κένο, την Celinha και εμένα» λέει ο Celso Barbosa, ένας από εκείνους που κατάφεραν να διαφύγουν προσθέτοντας ότι και οι δύο είχαν δεχτεί απειλές για τη ζωή τους από την αρχή της χρονιάς.

Η Διεθνής Αμνηστία εκφράζει την ανησυχία της για το περιστατικό και τη χρήση από την Syngenta, ένοπλης πολιτοφυλακής, η οποία σύμφωνα με τους ακτήμονες έδρασε μέσω άλλης εταιρείας βιτρίνας, της NF Security που ελέγχεται από συμφέροντα που συνδέονται με αγροτικές επιχειρήσεις. Οι απειλές και οι βιαιοπραγίες από τους ιδιοκτήτες γης είναι κοινή πρακτική στην επαρχία Παράνα, σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία. Ακόμα και στις 18 Οκτωβρίου, τοπικές οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων παρουσίασαν στοιχεία τα οποία τεκμηριώνουν τη μίσση ένοπλων από τους ιδιοκτήτες και τις αγροτικές εταιρείες.

Πηγή: www.oneearth.gr

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΑ ΑΥΞΑΝΟΥΝ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΧΗΜΙΚΩΝ

Έρευνα των «Φίλων της Γης» αποδεικνύει ότι η καλλιέργεια μεταλλαγμένων οδήγησε στη μεγαλύτερη και πιο έντονη χρήση ζιζανιοκτόνων και εντομοκτόνων

✕ Η οργάνωση www.foei.org «Φίλοι της Γης» σε έκθεσή της αποκαλύπτει πως οι Γενετικά Τροποποιημένοι Οργανισμοί (ΓΤΟ) δεν απομακρύνουν την πείνα και τη φτώχεια, όπως θέλουν να ισχυρίζονται οι μεγάλες βιομηχανίες ΓΤΟ. Η πλειοψηφία των ΓΤΟ δεν απευθύνεται στους φτωχούς αλλά αυτά χρησιμοποιούνται για ζωοτροφές, βιοκαύσιμα και επεξεργασμένα προϊόντα για κατανάλωση στις πλούσιες χώρες. Η έκθεση της οργάνωσης που δημοσιοποιήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου δείχνει πως η καλλιέργεια ΓΤΟ έχει σαν συνέπεια την αύξηση της χρήσης επικίνδυνων παρασιτοκτόνων στις μεγάλες χώρες παραγωγούς μεταλλαγμένων, όπως ΗΠΑ, Αργεντινή και Βραζιλία.

Η έκθεση με τίτλο «Ποιος ωφελείται από τα γενετικά μεταλλαγμένα σπαρτά;» συμπεραίνει ότι οι ΓΤΟ συνολικά προκάλεσαν αύξηση και όχι μείωση (όπως θέλει να λέει η βιομηχανία) της χρήσης τοξικών παρασιτοκτόνων και απέτυχαν να συμβάλουν στη μείωση της φτώχειας και της πείνας. Μετά από μια δεκαετία και πλέον καλλιέργειας ΓΤΟ, περισσότερο από το 70% της έκτασης με ΓΤΟ βρίσκεται σε δύο χώρες: τις ΗΠΑ και την Αργεντινή. Όσο για την Αφρική, η βιομηχανία βιοτεχνολογίας λέει πως «χρησιμοποιήσαμε τις διατροφικές ανάγκες του πληθυσμού». Κι όμως, το μεγαλύτερο μέρος των ΓΤΟ χρησιμοποιείται για ζωοτροφές σε πλούσιες χώρες και παραγωγή βιομηχανικών προϊόντων.

Η βιομηχανία ΓΤΟ συνεχίζει να ισχυρίζεται ότι η χρήση μεταλλαγμένων μειώνει τη χρήση τοξικών, όμως η υιοθέτηση, για παράδειγμα, των Roundup Ready (RR) σπαρτών που είναι η πιο διαδεδομένη μορφή μεταλλαγμένων, οδήγησε και σε αύξηση κατά 15 φορές της χρήσης του παρασιτοκτόνου glyphosate, από το 1994 ως το 2005 στις ΗΠΑ, όπως και η χρήση atrazine στο καλαμπόκι (χημικό στην Ευρώπη είναι απαγορευμένο λόγω των προβλημάτων υγείας με τα οποία συνδέεται) αυξήθηκε κατά 12% από το 2002 ως το 2005. Ανάλογα στοιχεία υπάρχουν και για τη Βραζιλία και την Αργεντινή όπου η χρήση glyphosate αυξήθηκε κατά 79,6% από το 2000 ως το 2005.

Πηγή: www.oneearth.gr

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΤΑΡ ΜΠΙΣΚΥ, ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

“ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ!”

Ο Λόταρ Μπίσκυ είναι ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, του κόμματος στο οποίο συμμετέχουν 19 κόμματα ως τακτικά μέλη, ενώ έχει και 10 παρατηρητές. Ανάμεσα σε αυτά είναι η Αριστερά της Γερμανίας, η Κομμουνιστική Επανάσταση της Ιταλίας, το Μπλόκο της Αριστεράς της Πορτογαλίας, το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα, το ΑΚΕΛ και ο Συνασπισμός. Συναντήσαμε τον κ. Μπίσκι στα περιθώρια του 5ου Συνεδρίου του ΣΥΝ και μιλήσαμε μαζί του για τα σύγχρονα προβλήματα στην Ευρώπη, αλλά και για τις προτεραιότητες της Αριστεράς του σήμερα.

Του Νίκου Σβέρκου

Έχουν περάσει σχεδόν τρία χρόνια από τότε που οι λαοί της Γαλλίας και της Ολλανδίας απέρριψαν το Ευρωσύνταγμα. Πιστεύετε ότι η νέα συνθήκη της Λισαβόνας θα τύχει της ίδιας αντιμετώπισης;

Βλέπουμε σήμερα ότι οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις προσπαθούν να κάνουν τα αδύνατα δυνατά και να αποφύγουν με οποιονδήποτε τρόπο την έκφραση της λαϊκής θέλησης. Δεν θέλουν δηλαδή να βρεθούν και πάλι μπροστά σε «δυσμενείς» καταστάσεις, όπως στη Γαλλία και την Ολλανδία, που στην πραγματικότητα κάθε άλλο παρά δυσμενείς είναι. Από την άλλη πολλή από τα σημεία που υπήρχαν στο προηγούμενο ευρωσύνταγμα, συνεχίζουν να υπάρχουν και στη συνθήκη της Λισαβόνας. Είναι τα σημεία στα οποία η Αριστερά είχε ασκήσει δριμύτατη κριτική, τα σημεία που θεσμοποιούν τον νεοφιλελευθερισμό και τους νόμους της αγοράς. Για αυτούς τους λόγους απαιτούμε να διενεργηθούν δημοψηφίσματα σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες και να μην εγκριθεί η συνθήκη από το εκάστοτε κοινοβούλιο.

Μαίνεται ακόμη η συζήτηση για το αν η Ευρώπη είναι ενοποιημένη. Ποια η άποψή σας στο θέμα αυτό;

Η ευρωπαϊκή ενοποίηση είναι ένα θέμα που έχει προχωρήσει μόνο στον οικονομικό τομέα. Και η ενοποίηση έχει γίνει με βάση τον νεοφιλελευθερισμό. Η παντοκρατορία της ελεύθερης αγοράς υποστηρίζεται όλο και περισσότερο. Δεν μπορούμε βέβαια να παραβλέψουμε την προσφορά της ενοποίησης σε τομείς μικρότερους, όπως την προστασία του καταναλωτή, την καταπολέμηση των διακρίσεων και των προκαταλήψεων ή την περιβαλλοντική προστασία. Η βασική μας επιδίωξη κατά την Ευρωπαϊκή Αρι-

στερά πρέπει να είναι η δημιουργία μια ενοποίησης με βάση τις ανάγκες της κοινωνίας και των εργαζομένων και τον εκδημοκρατισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν γίνεται αποφάσεις που αφορούν εκατομμύρια πολίτες να παίρνονται από κλειστές επιτροπές, χωρίς δημοκρατική συμμετοχή και κοινωνικό έλεγχο. Σε αυτή την κατεύθυνση το Δίκτυο των Ευρωπαίων Συνδικαλιστών της Ευρωπαϊκής Αριστεράς στην τελευταία συνάντησή του στην Βιέννη έφτιαξε μια

Θέλουμε μια Ευρώπη
διαφορετική, μια Ευρώπη
που δεν θα βασιζέται στα ιδεώδη
του κέρδους, αλλά
στην κοινωνική αλληλεγγύη,
την ειρήνη και την ισότητα
των πολιτών της.

ατζέντα διεκδικήσεων, στην οποία επικρατούν οι διεκδικήσεις βασικών κοινωνικών δικαιωμάτων.

Ποιό είναι το εναλλακτικό όραμα για την Ευρώπη που έχει η Ευρωπαϊκή Αριστερά;

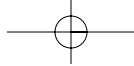
Θέλουμε μια Ευρώπη διαφορετική, μια Ευρώπη που δεν θα βασιζέται στα ιδεώδη του κέρδους, αλλά στην κοινωνική αλληλεγγύη, την ειρήνη και την ισότητα των πολιτών της. Μια Ευρώπη με κοινωνικά κεκτημένα, στην οποία δεν θα επικρατεί η επισφάλεια στην εργασία και την ζωή, στην οποία οι πολίτες θα μπορούν να επηρεάζουν και να κατευθύνουν τις πολιτικές αποφάσεις. Μια Ευρώπη που θα αποτελεί μια παγκόσμια δύναμη ειρήνης, που δεν θα προσπαθεί να κατασπαράξει ότι αμφισβητεί τον νεοφιλελευθερισμό, αλλά θα οικοδομεί ειλικρι-

νείς σχέσεις με χώρες όπως η Βενεζουέλα και η Κούβα. Εδώ να σημειώσω ότι ήδη από το πρώτο συνέδριό μας στην Αθήνα είχαμε εκφράσει την αλληλεγγύη μας στην Κούβα που ακόμα υπομένει το εμπάργκο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των ΗΠΑ. Θέλουμε, τέλος, μια Ευρώπη που δεν θα είναι φρούριο αλλά μια Ευρώπη πολιπολιτισμική που θα ανοίγει τις πόρτες της σε όλους τους λαούς του κόσμου.

Μιλήσατε για την επισφάλεια, που είναι μια κατάσταση που κυρίως αντιμετωπίζουν οι νέοι. Μπορεί αυτή η κατάσταση να ανατραπεί;

Στον καπιταλισμό δεν υπάρχει κάποια κατάσταση που να μην μπορεί να ανατραπεί. Απαιτούνται όμως συγκεκριμένες προτάσεις και αγώνες. Εμείς διεκδικούμε, βάσει της Ευρωπαϊκής Κοινωνικής Χάρτας που έχουμε φτιάξει, να νομοθετηθεί ο κατώτατος μισθός σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα. Μάλιστα στην Γερμανία, καταφέραμε μέσα από το κόμμα μου, την Αριστερά, να ανοίξουμε αυτό το θέμα στην κοινωνία και να γνωρίσει θετική ανταπόκριση από τους εργαζόμενους και τους ανέργους. Για να γίνω πιο συγκεκριμένος, διεκδικούμε σε ευρωπαϊκή

κλίμακα το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα να ανέρχεται στο 60% του μέσου μισθού. Αυτό θα ήταν ένα πρώτο βήμα για να ανατρέψουμε την γενικευμένη επισφάλεια. Χρειαζόμαστε λοιπόν την θεσμοθέτηση ελάχιστων κοινωνικών και εργασιακών δικαιωμάτων.

Σε αρκετές χώρες, κυρίως σε όσες χαρακτηρίζονται παλιότερα σοσιαλιστικές, γίνεται σήμερα μια συντονισμένη προσπάθεια για να ποινικοποιηθούν κόμματα της Αριστεράς. Μπαίνουμε έτσι σε έναν πολιτικό μεσαίωνα;

Αυτή η ποινικοποίηση θλίβει πάρα πολύ εμένα προσωπικά αλλά και ολόκληρο το κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς. Δεν μένουμε όμως με σταυρωμένα τα χέρια, εκλιπαρώντας τις εκάστοτε κυβερνήσεις για συμπόνια. Δεν μένουμε αμέτοχοι στο να παρακολουθούμε την έλλευση ενός πιθανού πολιτικού μεσαίωνα. Καταρχήν σε όλα μας τα συνέδρια, αλλά και στις εσωτερικές μας διεργασίες έχουμε στηρίξει έμπρακτα εκείνα τα κόμματα που είναι μέλη ή παρατηρητές του κόμματός μας και γίνονται στόχος τέτοιων επιθέσεων, όπως το Κομμουνιστι-

Διεκδικούμε σε ευρωπαϊκή κλίμακα το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα να ανέρχεται στο 60% του μέσου μισθού. Αυτό θα ήταν ένα πρώτο βήμα για να ανατρέψουμε την γενικευμένη επισφάλεια. Χρειαζόμαστε λοιπόν την θεσμοθέτηση ελάχιστων κοινωνικών και εργασιακών δικαιωμάτων.

κό Κόμμα Βοημίας – Μοραβίας (Τσεχίας) και το Κόμμα Εργαζομένων της Ουγγαρίας. Από την άλλη όποτε υπάρχει κυνήγι μαγισσών και ταύτιση του κομμουνισμού με τον ναζισμό, όπως επιχειρήθηκε και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ευρωπαϊκή Αριστερά παρενέβη αποτελεσματικά, για να διασφαλίσει την ιστορική μνήμη των αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση. Σε αυτό το πλαίσιο για λόγους ουσιαστικούς και τυπικούς διοργανώσαμε το δεύτερο συνέδριό μας στην Πράγα, θέλοντας να δηλώσουμε ότι η Αριστερά είναι επίκαιρη όσο ποτέ!

Εκτός από την Ευρώπη σε ποιες άλλες περιοχές του κόσμου πρέπει η Αριστερά να στρέψει το βλέμμα της;

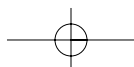
Οι πολιτικές εξελίξεις στις γειτονικές μας περιοχές επιτάσσουν την εγρήγορη της Αριστεράς. Δεν πρέπει να ξεχνάμε όσα συμβαίνουν στην Μέση Ανατολή και την Βόρεια Αφρική. Οι πόλεμοι στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, καθώς και η απάνθρωπη πρακτική εξόντωσης του Παλαιστινιακού λαού από το Ισραήλ είναι περιπτώσεις που απασχολούν την Ευρωπαϊκή Αριστερά. Αντιπροσωπείες μας έχουν βρεθεί επα-

Θα προσπαθήσουμε να βρούμε τις λύσεις για να φτιάξουμε μια Ευρώπη κοινωνική, δημοκρατική, ειρηνική, πολυπολιτισμική, που θα παρέχει σε όλους τους πολίτες της, ανεξαρτήτως φυλής και φύλου, ίσα δικαιώματα.

νειλημμένα σε αυτές τις περιοχές, ενώ έχουμε οικοδομήσει σχέσεις με τα αγωνιζόμενα εργατικά κόμματα της περιοχής. Από την άλλη το σοσιαλιστικό πείραμα της Βενεζουέλα και η εναλλακτική πολιτική του Εβο Μοράλες στη Βολιβία αποτελούν για εμάς το κέντρο της προσοχής στην Λατινική Αμερική, που αργά αλλά σταθερά αμφισβητεί πανηπειρωτικά τον αγοραίο ολοκληρωτισμό. Άλλωστε πολυμελής αντιπροσωπεία του κόμματός μας βρέθηκε στο Καρακάς για να παρατηρήσει από κοντά το δημοψήφισμα για την συνταγματική αλλαγή, αλλά και στο ιδρυτικό συνέδριο του νέου κόμματος του Τσάβες, του PSUV.

Ποιοί είναι οι στόχοι της προεδρίας σας στο κόμμα;

Καταρχήν θέλω να αναπτυχθεί η Ευρωπαϊκή Αριστερά και από κόμμα κομμάτων να γίνει περισσότερο κόμμα των μελών και των δικτύων του. Αυτό βέβαια δεν είναι εύκολο, ούτε εξαρτάται αποκλειστικά από εμάς. Από την άλλη θα προσπαθήσουμε να βρούμε τις λύσεις για να φτιάξουμε μια Ευρώπη κοινωνική, δημοκρατική, ειρηνική, πολυπολιτισμική, που θα παρέχει σε όλους τους πολίτες της, ανεξαρτήτως φυλής και φύλου, ίσα δικαιώματα. Μέσα από αυτή την αναζήτηση θα φτιάξουμε και την ενιαία πολιτική πλατφόρμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς για τις επερχόμενες Ευρωεκλογές το 2009.

Του Στάθη

Ο Γολγοθάς ενός Ιερομόναχου

Ο Ιερομόναχος Αββακούμ, αγαπητός συνεργάτης της Ενέδρας από τα πρώτα κιόλας τεύχη της – πρώτη επιστολή στο τεύχος 4- απογοητευμένος σφόδρα από τα αποτελέσματα του 5ου Συνεδρίου του ΣΥΝ και την ανοδική πορεία του ΣΥΡΙΖΑ, αποφάσισε να αυτοεξοριστεί σε βραχονησίδα του Βορείου Αιγαίου προκειμένου να μελετήσει απερίσπαστος και σε βάθος τα ιερά κείμενα, αναζητώντας κάποια προφητεία που προμήνυε τον ερχομό του νέου αντίχριστου (βλ. Τσίπρας) και η οποία του είχε δυστυχώς διαφύγει.

Η Αλική στη χώρα των τραυμάτων Του Πίκου Ανίκου

Τι Eurovision, τι Συνασπισμός, Αφού και τα δύο είναι θεσμός...

Σάσα Μπάσα, ΌΛΑ 8

✋ Βροχή καταφθάνουν τα δώρα στον 7ο όροφο της Κουμουνδούρου, για την εκλογή του Αλέξη...Τελευταίες αφίξεις το σαλούν των playmobil (με αποστολέα το χριστουγεννιάτικο σαρ του Άλτερ, Χρήστο Σαντικιά) και ένα αναμνηστικό κάδρο με ναυτικούς κόμπους από το 2ο Σώμα Ναυτοπροσκόπων Πάρτο Ράφτη. Τηλεγραφήματα με θερμές ευχές απέστειλαν επίσης ο Πρόεδρος του 15μελούς του 5ου Λυκείου Εξαρχείων, η Καλομοίρα με την ιδιότητα της υποψήφιας για την εκπροσώπηση της χώρας στον εθνικό στόχο της Eurovision, καθώς και το team των παρουσιαστών του τηλεοπτικού καναλιού «0-6».

* Καταιγιστική είναι η ανανέωση στη νέα Κεντρική Πολιτική Επιτροπή του Συνασπισμού. Από την «Ανανεωτική Πτέρυγα» πρώτευσαν ο Νικολάι Τσαουσέσκου και ο Λεχ Βαλέσα, ενώ στις εκλογίμες θέσεις της «Αριστερής Ενότητας», οι αδηφάγοι μηχανισμοί της ηλικιακής ανανέωσης κατάφεραν να μπάσουν το Μπαρμπα-Στρούμφ, τη σοπράνο Ελισσάβετ και το Νικήτα Χρούστσεφ. Μετά από αυτή την πρωτοφανή συνωμοσία, με έκτακτη, διαστασική εγκύκλιο απαγορεύτηκε η απαγγελία του «Γέρε χρόνε, φύγε τώρα, πάει η δική σου η σειρά» κατά τη διάρκεια των χριστουγεννιάτικων εορτών στα κομματικά γραφεία όλης της χώρας και επιβλήθηκε η μετονομασία της «Αυγής» σε «Σούρουπο», αφού η πρώτερη ονομασία ενοχοποιήθηκε ως φέρουσα υποσυνείδητα μηνύματα του νέου και του καινούριου.

* Στα σκαλιά του Συντάγματος εθεάθησαν από συνεργάτη της στήλης η Αλέκα και η Λιάνα το βράδυ της 10ης Φεβρουαρίου. Αντάλλαξαν λακ, μασούσαν τσίχλα και, διαβάζοντας την τελευταία δημοσκόπηση της VPRC, η Λιάνα πέταξε με δύναμη το δεξί της Vans σε παρακείμενο κάγκουρα-κνίτη.

* Κατά τα άλλα, όλα βαίνουν καλώς στη χώρα και γενικότερα: Η Φάνη-και πάλι-και πάλι ενοποιεί το ταμείο των φουρναραίων με

αυτό των οδοντιάτρων, ενοποιώντας και τα ηλικιακά όρια σύνταξης των δύο κλάδων (65+65=130), ο Ζαχόπουλος απαντά ακόμα στους γιατρούς του ότι βρίσκεται στο 2053 (χρονιά που προβλέπεται να καταθέσει), ο εργατολόγος έχει προφυλακιστέο ιδεασμό, η Τσέκου παίζεται φαβορί για τα βραβεία σκηνοθεσίας και Α΄ γυναικείου ρόλου στις «Χρυσές Σφαίρες», και ο Τζίγγερ έκανε μεταγραφές...Κι ύστερα σας φαίνεται παράξενο που κοντεύουμε να πάρουμε τη χώρα....

* 29 βουλευτές της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ συνιστούν SIEMENS. Αυτοί ξέρουν...

* Στα παρασκήνια του Συνεδρίου, ο φακός της στήλης συνέλαβε το νέο Πρόεδρο του Συνασπισμού στο γραφείο του, να καταστρώνει το πολιτικό του σχέδιο για την κατάκτηση της ιδεολογικής και πολιτικής ηγεμονίας της Αριστεράς στη χώρα μας, την Ευρώπη και τον κόσμο.

ΜΟΥΖΑΗΔΙΝ

Η ιστορία έχει ως εξής: Ο τέως γ.γ είχε εν λευκώ εξουσιοδότηση από τον νυν (πρωθυπουργό) να διαχειρίζεται κάτι ευρώ (σ.σ: <κάτι>, λογαριασμός ενός υπουργείου ο οποίος, όπως άλλωστε δείχνει το βίντεο, βρίσκεται τοποθετημένος στην πάνω δεξιά τσέπη του σακακιού του τέως γ.γ και από εκεί όπου λάχει).

Παρακάτω, όπως φαίνεται στο βίντεο-ντι-βι-ντι, στρίβοντας δεξιά στο φανάρι, βρίσκεται η πραγματική δημοσιογραφία που κάνει κατά βάση ρεπορτάζ (ακόμα και από θυροτηλέφωνο ή καθρέφτη αυτοκινήτου) και δεν χαρίζεται στη δεξιά και κάτι άλλα τέτοια φοβερά παρά μόνο αν αυτή η παλιό-δεξιά της χαρίσει με ρεπορτάζ και πολιτική κάλυψη σε μορφή ευρώ, κάτσε να τα βρούμε ρε παιδί μου, θα σε στηρίξω, σε στηρίζω, σε θαυμάζω και εγώ το είχα πει τότε, εδώ κάποιοι απειλούν την πραγματική δημοσιογραφία τύπου, αριστερά στο στενό προς κλάμπ Εκάλης και αυτός ο δήθεν δημοσιο-

γραφίσκος τέτοιος είναι Νίκο μου, pes mas θέμο, pes mas Μάκη μα πως το λμάει να μιλάει αυτός ο τέτοιος εκείνος και τα μυστήρια.

Επίσης θα θέλαμε να μάθουμε εκ του μαοϊκού, αναρχικού (σε πρώην έκδοση) ολίγον χονδρού και εξαιρετικώς μπουχέσα, ιδανικού για πολλιά ευρώ με τον παρά μου γαμάω και την κυρά μου, πώς τα καταφέρνει τόσο καλά με τη δημοσιο-

γραφία του κώλου(που λέμε) κατά βάση με κώλους(βλ. χυδαίο σεξιστή), αφού πάντα σύμφωνα με τον ίδιο, χοντρό αυτή τη φορά και εξαιρετικά νεόπλουτο, « οι ιδεολογίες είναι σαν τις κωλοτρυπίδες, όλοι έχουν από μια » και εν συνεχεία, με βάση πάλι τον ίδιο, λίγο πιο χοντρό και αρκετά πιο κομπλεξικό ότι «δεν έχουν ποτέ στον Ρήγα και κάτι άλλα για κουλτουριάρηδες ψευτοεπαναστάτες»(βλ. ΑΥΓΗ). Τέλος θα θέλαμε να ενημερώσουμε πως αν για οποιοδήποτε λόγο ψηθεί για κάποιο μονόστηλο ή δίστηλο για ΣΥ.ΠΙ.ΖΑ., ΣΥΝ κτλ θα πέσει ποσολύ κουλτούρα και πραγματικό ρεπορτάζ.

Εκ του προηγουμένου καθαλάρη ρεπόρτερ-οπερατέρ-Δημοσιογρα.. με ειδικευση σε αλληλεπληθης παραβιάσεις άρθρων του ποινικού κώδικα, του Συντάγματος δεν θα θέλαμε σίγουρα να μάθουμε κάτι άλλο. Απλά θα θέλαμε να ενημερώσουμε (γενικά) πως –μιάς και έχουμε συνέδριο, άρα και καινούριο πρόεδρο-αν δημιουργηθεί στο εντός του Mike καμιά περίεργη επιθυμία για ρεπορτάζ με πρόεδρο θα του στείλουμε και εμείς ρεπορτάζ-θεματική βραδιά αποτελούμενο από φλέμμα, αίμα και ταξική λύσσα και με μονταρισμένα πλάνα. Ε.Ο. Ν.ΣΥΝ. Επίσης Πάνο Σόμπολε ευχόμαστε να σου κλείσει η φωνή· α, και παραιτήσου.

Στο ΠΑΣΟΚ (όλην) συμβαίνουν προβληματισμοί και όμιλοι. Εξ αυτού οι μεν είναι υπό διαγραφή και οι δε υπό να διαγράψουν τους υπό διαγραφή και ραντεβού στο συνέδριο. Καμία απολύτως όρεξη όμως για αυτά. ΣΥ.ΠΙ.ΖΑ. 9% κάτι που οδηγεί στελέχη του Περισσού στη διαπίστωση ότι όπως έχουν γίνει τα πράγμα-

τα είναι γόνιμες οι συνθήκες για συνεργασία ΠΑΣΟΚ-ΝΔ που άλλωστε δεν είναι σαν κι αυτούς τους νερόβραστους, ψευτοκουλτουριάρηδες, ροζουλί αριστερούς καλά μας κάνετε τη μούρη κρέας, Πλάκα έχει η Κανέλλη που πιστεύουμε πως είναι μια επιλογή σε ένα κόμμα. Επιθυμητό δε, θα ήταν να της κλείσει και της ίδιας η φωνή. Συνέδριο Συνασπισμού για καινούριο πρόεδρο όπως είπαμε. Ποιος βγήκε τελικά? (έχω μεγάλο άγχος... 'ντάξει ψέματα λέω) Πάντως για να λέμε και του στραβού το δίκιο είναι κοινό πόρισμα πως η ΕΑΡ δεν τα πήγε και πολύ καλά. Στο συνέδριο δεν παρευρέθη ο Μάκης Κοψίδης καθώς δήλωσε συναχωμένος από διαμονή στο ρεύμα Βενιζέλου ενώ ήταν ιδρωμένος και του το είχαμε πει.

Τέλος, χαιρετίζουμε με ιδιαίτερη συγκίνηση τα σχέδια του Σουφλιά για το Ελληνικό με βάση τα οποία θα χτιστούν μόνο 300 στρέμματα τα εξής σχεδόν όλα με διάφορους δρόμους, διαζώματα, πάρκινγκ, τετραρόφα κτίρια (τουλάχιστον) και με διαβεβαιώσεις για ένα (τουλάχιστον) δέντρο χριστουγεννιάτικο με λαμπιόνια από τα JUMBO, το μεγαλύτερο στα Βαλκάνια. Οποιοσδήποτε σκέψεις για Μητροπολιτικό Πάρκο υψηλού πρασίνου με δέντρα και χώμα είναι καθοδηγούμενες από τα μεγάλα συμφέροντα των κηπουρών και των γεωπόνων.

P.S: "...η ιστορία έχει το δικό της δρόμο να πούμε, και το χέρι που τη γράφει είναι ότι κάνουμε να πούμε..." (Τακι-Τσαν & Χαρμάνης: "1,2,3, ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ")

Σκάκι

Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ-ΣΥΜΒΟΛΟ ΕΠΑΙΖΕ ΣΚΑΚΙ

Γράφει ο Κωσμάς Κεφαλής

Ο Τσε Γκεβέρα (1928–1967), πρότυπο του αιώνιου έφηβου επαναστάτη, ανήκει σε μια πλειάδα μεγάλων μορφών της διανόησης, της τέχνης και της πολιτικής που έπαιζαν σκάκι. Όπως γράφει ο Χρήστος Κεφαλής στο βιβλίο του «Σκάκι και Κουλτούρα» (εκδόσεις Κέδρος) «Το σκάκι δεν ενισχύει μόνο ικανότητες όπως η κατανόηση, κρίση, μεθοδικότητα, προσοχή και αυτοκριτική διάθεση απέναντι στα λάθη μας, αλλά και προϋποθέτει μια έφεση προς αυτές τις αρετές. Αυτός είναι ο λόγος που ιστορικά συνδέθηκε με τους προοδευτικούς διανοούμενους και καλλιτέχνες κάθε εποχής, αντιμετωπίζοντας δυσπιστία και άρνηση από τη μεριά των κρατούντων. Πολύ στενή ήταν η σχέση του με την πρωτοπορία του 19ου και 20ου αιώνα, αφού οι **Μαρξ, Ένγκελς, Λένιν, Τρότσκι, Λουνατσάρσκι, Τίτο, Τσε Γκεβέρα** ασχολούνταν με το σκάκι, ενώ θερμοί υποστηρικτές του ήταν οι **Τολσταίοι, Τουργκένιεφ, Πούσκιν και Γκόρκι**. Μια παρόμοια εικόνα παρατηρείται στην προηγούμενη περίοδο της αστικής ανόδου, όπου στους οπαδούς του συγκαταλέγονταν οι **Βολταίρος, Ρουσό, Ροβεσπιέρος, Ναπολέον, Φραγκλίνος, Ντιντερό** και **Γκαίτε**, του οποίου το απόφθεγμα "Το σκάκι είναι κριτήριο του νου" έχει μείνει φημισμένο».

Ο Τσε Γκεβέρα αγαπούσε το σκάκι, παρακολουθούσε αγώνες και, συχνά, συμμετείχε σ' αυτούς. Πολλές φωτογραφίες του από σκακιστικούς αγώνες μπορούν να βρουν οι χρήστες του Ίντερνετ στο <http://skakistiko.blogspot.com/2007/08/comandante-che-guevara-ii.html>. Όπως αναφέρει ο Χρ. Κεφαλής «Από φύση αντικοιμορφμιστής, ο Τσε έβρισκε στο σκάκι μια διέξοδο για τις πνευματικές του ανησυχίες. Η βαθιά εκτίμησή του για το παιχνίδι φαίνεται από μια δήλωσή του σε κουβέντα με τον Τσέχο γκρανμέτρ Πάχμαν, θερμό τότε κομμουνιστή. Όπως παραθέτει ο Πάχμαν, ο Τσε, που είχε αναλάβει υπουργός Βιομηχανίας, είχε πει: "Ξέρεις, σύντροφε Πάχμαν, δεν διασκεδάζω να είμαι υπουργός. Θα προτιμούσα να παίζω σκάκι όπως εσύ ή να οργανώνω μια επανάσταση στη Βενεζουέλα".

Και ο Πάχμαν σχολιάζει παραπέρα: "Πριν οι Κουβανοί επαναστάτες επιβαστούν στη Γκράνμα, το ιστορικό πλοίο που τους έφερε στην Κούβα, προετοιμάστηκαν στο Μεξικό για τον επαναστατικό αγώνα. Και ένα μέρος αυτής της προετοιμασίας ήταν – το σκάκι! Πιθανότατα, ήταν ο Τσε Γκεβέρα που έπεισε το συνεργάτη του για το χαρακτήρα του σκακιού ως μοντέλου για τη στρατηγική και τακτική σκέψη".

Τον Μάιο του 1964, οργανώθηκε στην Αβάνα

μια φιλική σκακιστική συνάντηση ανάμεσα στην Κούβα και στο Μεξικό. Η παρουσία του Τσε στην τελετή έναρξης μονοπόλησε το ενδιαφέρον των συμμετεχόντων και πολλοί ήταν αυτοί που τον πλησίασαν για πολιτική κουβέντα.. Δυο μέρες μετά, στην Κεντρική Πλατεία της Αβάνας οργανώθηκε αγώνας σιμουλτανέ, κατά τον οποίο ο Μεξικανός μαιτρ Αρμάντο Ατσεβέντο αντιμετώπισε ταυτόχρονα 20 σκακιστές. Ανάμεσά τους ο Τσε, που μάλιστα εκμεταλλεύτηκε ένα σοβαρό λάθος του αντιπάλου ώστε να κερδίσει την παρτίδα».

Ατσεβέντο-Τσε Γκεβέρα, Αβάνα 1964 (Ισπανική Παρτίδα).

1.ε4 ε5 2.Ιζ3 Ιγ6 3.Αβ5 α6 4.Αχγ6 δγ6 5.0–0 Αδ6 6.δ4 εδ4 7.Βχδ4 ζ6 8.Ιγ3 γ5 9.Βε3 Ιθ6 10.ε5 Ιη4 11.Βε4 Ιχε5 12.Ιχε5 Αχε5 13.Αε3 Βε7 14.Ιδ5 Αχθ2+ 15.Ρχθ2 Βχε4 16.Ιχγ7+ Ρζ7 17.Ιχα8 β6 18.Ιχβ6 Αβ7 0–1.

Οι ιδέες του Τσε έχουν βρει ένθερμους υποστηρικτές σε όλο τον κόσμο, μα ειδικά στην Κούβα, μπολιασθήκαν και από την αγάπη του για το σκάκι. Η μικρή χώρα έχει πολύ μεγάλο αριθμό σκακιστών και τέσσερις δεκαετίες μετά τον θάνατό του ο επαναστάτης–σύμβολο «αγναντεύει» σκακιστικούς αγώνες που οργανώνονται κατά διαστήματα στην Πλατεία της Επανάστασης, στην Αβάνα, μπροστά στο τεράστιο άγαλμα με τη μορφή του. Σε κάποιον από αυτούς τους αγώνες καταρρίφθηκε το παγκόσμιο ρεκόρ συμμετοχής!

MIND
GAMES

Hit the road Jack!

Γίνε συνδρομητής στην Ενέδρα **ΤΩΡΑ**

Με κάθε ετήσια συνδρομή έχεις:

- ✘ Το κεφάλι σου ήσυχο και την ΕΝΕΔΡΑ στο σπίτι
- ✘ 1 CD με γραφικά και εικόνες από τα κινήματα
- ✘ 1 CD με αντιπολεμικά τραγούδια
- ✘ 1 T-shirt

Τηλεφωνήστε στο **210 3809319**

ή στείλτε e-mail στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση:

neolaiasy@yahoo.gr

▪ Ιδιώτης (συνδρομή εσωτερικού)	□ 20€
▪ Φοιτητές - Μαθητές	□ 15€
▪ Ν.Π.Δ.Δ. και Ν.Π.Ι.Δ.	□ 30€
▪ Συνδρομή εξωτερικού (χώρες εντός Ε.Ε.)	□ 35€
▪ Συνδρομή εξωτερικού (χώρες εκτός Ε.Ε.)	□ 40€
▪ Συνδρομή ενίσχυσης	□ 50€

Πανελλαδική Σύσκεψη του ΣΥΡΙΖΑ

14-16 ΜΑΡΤΙΟΥ 2008

(Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας)

ΙΣΧΥΡΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΤΟΥ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ

ΑΝΑΤΡΟΠΗ

ΣΥΡΙΖΑ

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ